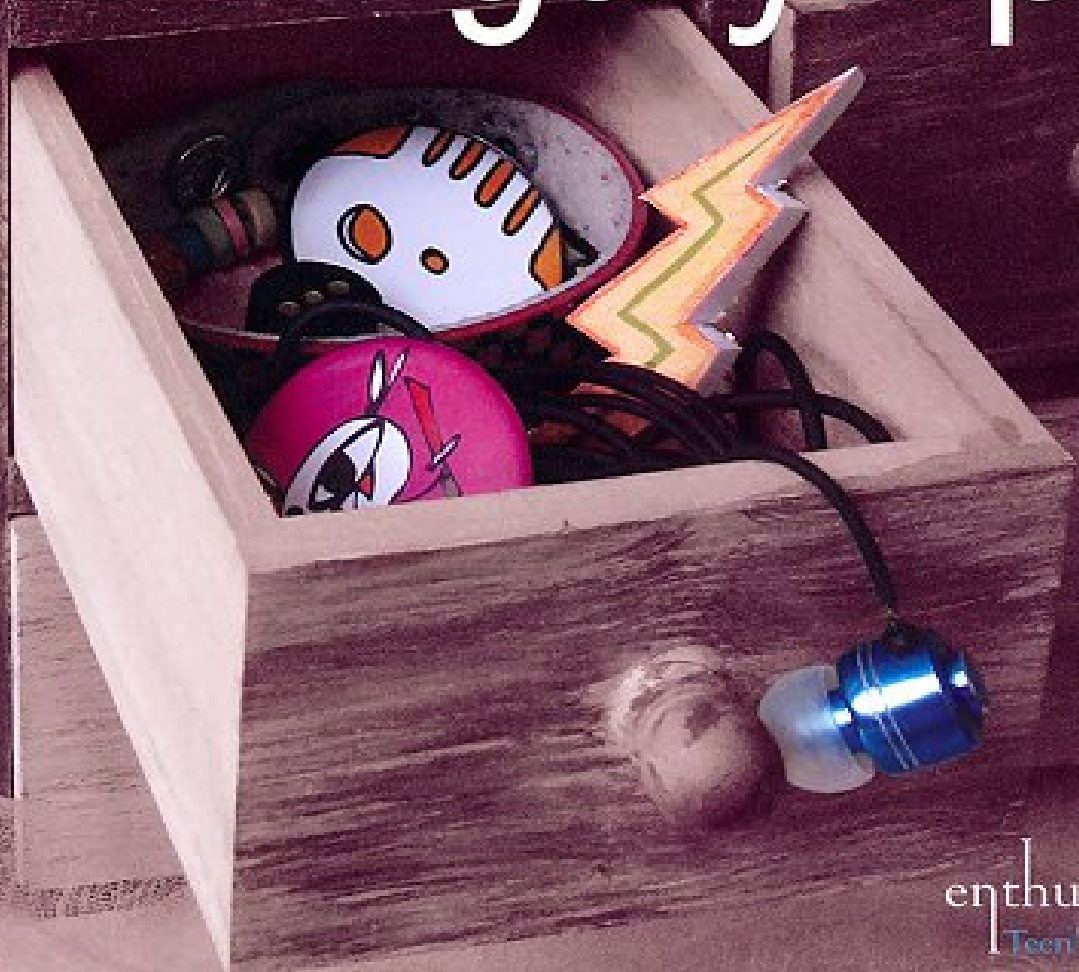

Книгата,
която разтърси
ти и неугърите
по света!

преди да умра

ДЖЕНИ ДАУНАМ

ДЖЕНИ ДАУНАМ ПРЕДИ ДА УМРА

Превод: Маргарита Терзиева

chitanka.info

Няколко месеца живот остават на шестнайсетгодишната Теса. И докато се бори с коварната болест, безкрайните изследвания, лекарствата с хиляди странични ефекти и отчаянието пред неизбежното, тя съставя списък с десетте неща, които иска да направи, преди да умре — да си намери гадже, да прави секс, да опита наркотици, да извърши дребно престъпление, да се влюби...

Но да получиш желаното, не винаги е лесно, а често се оказва, че не е и това, от което имаш истинска нужда. Защото понякога най-неочакваните неща се оказват най-важни...

Въпреки мъчителната тема, „Преди да умра“ не е мрачно и потискащо четиво, а напротив — опит да се покаже не какво е смъртта, а какво е животът и как да го живеем по най-пълноценния начин...

ЗА ДЖЕНИ ДАУНАМ

Джени Даунам е бивша актриса, но се отказва от сцената, когато ражда втория си син и се отдава изцяло на грижите за децата си. Тя е 43 годишна самотна майка, която живее от социални помощи в Източен Лондон.

Джени споделя, че започва да пише романа, за да оползотворява огромната енергия, която не използва, след като прекратява актьорската си кариера. „Преди да умра“ е първата ѝ книга. Самата тя не е вярвала, че много бързо романа ще се превърне в бестселър и за две седмици правата за публикуването му ще бъдат продадени в 11 страни.

1.

Искам да си имам приятел. Да живее на закачалка в гардероба. Да мога да го извадя оттам, когато си поискам, и той да ме погледне, както момчетата по филмите гледат своите момичета, сякаш съм най-красивата на света. Да не говори много, но да диша тежко, докато съблича коженото яке и разкопчава дънките си. Да носи бели слипове и да е толкова готин, че да ми идва да припадна само като го видя. Да свали и моите дрехи и да прошепне: „Теса, обичам те. Обичам те ужасно много. Ти си прекрасна.“ Искам, докато ме съблича, да казва точно тези думи.

Сядам в леглото и паля нощната лампа. Намирам химикалка, но няма листовце, затова пиша на стената зад мен: „Искам да почувствам тежестта на гаджето си върху мен.“ После лягам отново и поглеждам небето. Цветът му е странен — едновременно червен и тъмносив като въглен, сякаш денят се ражда от него сред локви кръв.

Подушвам наденички. В събота вечерята винаги е наденички. Към тях ще има пюре, зеле и лучен сос. Татко е попълнил фиш от тотото, Кал е избрал числата, двамата ще седнат пред телевизора и ще вечерят от подносите на коленете си. Ще гледат „Хикс фактор“, после „Стани богат“. След това Кал ще си вземе душ и ще си легне, а татко ще пие бира и ще пуши, докато стане време за лягане.

По-рано тази вечер той дойде в стаята ми. Отиде до прозореца, дръпна завесите и приседна на края на леглото. Аз задържах дъха си. Ако успееш да го задържиш достатъчно дълго, пред очите ти започва да танцува бяла светлина. Пресегна се, погали ме по главата и пръстите му започнаха да масажират нежно скалпа ми.

— Дишай, Теса — прошепна той.

Грабнах шапката от масата до леглото и скрих лицето си в нея. Той си тръгна.

Сега е долу, пържи наденички. Чувам цвърченето на мазнината и пръскането на соса в тигана. Нямам представа как е възможно звукът да достигне чак дотук, на втория етаж, но вече нищо не ме изненадва.

Чувам Кал да сваля ципа на якето си, току-що се е върнал от магазина с горчицата. Преди десет минути татко му даде един паунд и каза:

— И не говори с непознати.

Той излезе, а татко остана на стъпалата и запали цигара. Чувах ясно шепота на падащите по тревата листа. Есента приближава с бързи крачки.

Кал е с маратонки. Въздухът в подметките им въздиша, докато изкачва стълбите и влиза в стаята ми. Правя се, че спя, но това не го смущава. Навежда се над мен и прошепва:

— Не ми пука дори и ако никога повече не ми проговориш.

Отварям очи и виждам точно пред мен лицето му.

— Знаех си, че се преструваш — ухилва се щастливо той. —

Татко пита дали искаш къпини.

— Не.

— Какво да му кажа?

— Кажу ми, че искам малко слонче.

Той се смее.

— Ще ми липсваш — казва и излиза, без да затвори вратата, и аз оставам на течение.

2.

Зоуи не чука, влиза направо и се плъосва на леглото. Поглежда ме странно, сякаш не очаква да ме намери тук.

— Какво правиш? — пита тя.

— Защо?

— Не слизаш ли вече долу?

— Баща ми ли те накара да дойдеш?

— Боли ли те?

— Не.

Тя ме оглежда подозрително, после става и съблича палтото си. Носи съвсем къса червена рокля. Отива ѝ много на чантата, която захвърля на пода.

— Ще ходиш ли някъде? — питам аз. — Среца ли имаш?

Тя свива рамене, отива до прозореца и се заглежда в градината отвън. Слага пръст на стъклото, прави кръг и заговаря бавно:

— Трябва да се опиташ да повярваш в Бог.

— Мислиш ли?

— Да. Може би всички трябва да повярваме. Цялата човешка раса.

— Не съм убедена. Мисля, че Бог е мъртъв.

Тя се обръща и се вглежда в мен. Лицето ѝ е бяло като сняг. Един самолет пресича небето зад нея.

— Какво си написала на стената? — пита тя.

Не знам защо я оставям да го прочете. Сигурно, защото искам нещо да се случи. Написано е с черен химикал. Докато го чете, ми се струва, че буквите се гърчат като паяци. Тя го прочита още веднъж и още веднъж, а аз си представям колко много ме съжaliaва, и си умирам от яд.

— Това не се отнася до Дисниленд, нали? — пита тихо тя.

— Да съм казала такова нещо?

— Реших, че може да си мислила за това.

— Нищо подобно.

— Но баща ти очаква да му поискаш пони, а не гадже.

Прекрасно е да чуя звука от общия ни смях. Много боли, но въпреки това ми харесва. Да се смее със Зоуи, е едно от най-любимите ми неща, защото знам, че в главите и на двете ни се въртят едни и същи глупости. Достатъчно е да добави: „Може би отговорът е ферма за расови жребци“, и двете изпадаме в истерия.

— Плачеш ли? — пита Зоуи.

Не съм сигурна. Мисля, че да. Приличам на онези жени с избити във войната семейства, които виждам по телевизията. Приличам на диво животно, захапало собствения си крак. Образите нахлуват в главата ми и изведнъж виждам, че пръстите ми приличат на пръсти на скелет, а кожата ми е толкова изтъняла, че мога да виждам през нея. Усещам как раковите клетки в левия ми дроб се делят и размножават, изпълват бавно гърдите ми, както прахът на мъртвец пълни бавно урната. Скоро няма да мога да дишам.

— Нормално е да се страхуваш — казва Зоуи.

— Не е това.

— Разбира се, че е това. Каквото и да чувстваш, всичко е нормално.

— Можеш ли да си представиш как се живее, когато си ужасена непрекъснато?

— Мога да си представя.

Но знам, че не може. Как би могла, когато целият живот е пред нея? Отново се скривам зад шапката си, само за малко, защото чувствам, че въздухът ще ми липсва. И разговорът. И прозорците. Кейкът също ще ми липсва. И рибите. Аз обичам рибите. Харесвам начина, по който устата им се отваря и затваря.

Там, закъдето съм се запътила, няма да мога да взема нищо със себе си.

Зоуи ме гледа, докато трия сълзите си с крайчеца на юргана.

— Направи го заради мен.

Тя ме поглежда недоумяващо.

— Какво да направя?

— Написано е на парченца хартия из цялата стая. Ще го напиша още веднъж както трябва, и ти ще ми помогнеш да го осъществя.

— Какво да осъществиш? Онова, дето си го написала на стената ли?

— И други неща. Но гаджето е на първо място. Ти непрекъснато правиш секс, а аз дори не знам какво е да те целунат.

Наблюдавам как думите ми падат и потъват някъде дълбоко в нея.

— Не е непрекъснато — казва накрая тя.

— Моля те, Зоуи! Дори и да се държа ужасно, дори и да не искам да се намесваш, пак трябва да ми помогнеш. Имам цял списък с неща, които искам да направя.

— О кей — казва тя и го казва без никакво усилие, сякаш я моля да ме посещава по-често.

— Наистина ли?

— Нали вече казах.

Но не съм сигурна, че съзнава в какво се забърква.

Сядам в леглото и я наблюдавам, докато рови из гардероба ми. Сигурно съставя план за действие. Ето това ѝ е хубавото на Зоуи, винаги е готова за действие. Но по-добре да побърза, защото започвам да мисля за разни неща, като моркови например. И въздух. И патици. И дървета, отрупани с круши. Кадифе и коприна. Езера. Лед. Ледът ще ми липсва също. И канапето. И шезлонгът. И фокусите на Кал. И белите неща — мляко, сняг, лебеди.

Зоуи измъква от дъното на гардероба една рокля, тип „прегърни ме“. Татко ми я купи миналия месец и етикетът с цената още виси от нея.

— Аз ще облека това — казва тя. — Ти ще облечеш моята.

И започва да разкопчава роклята.

— Да не искаш да ме изведеш навън?

— Събота вечер е, Тес. Чувала ли си някога за събота вечер?

Разбира се. Разбира се, че съм чувала.

Не съм била във вертикално положение от часове и затова се чувствам малко странно, някак изпразнена и безплътна. Зоуи застава пред мен по бельо и ми помага да облека червената рокля. Тя все още пази нейния аромат. Платът прилепва плътно по тялото ми.

— Защо искаш да облека това?

— Хубаво е от време на време човек да се чувства като някой друг.

— Някой като теб?

Тя се замисля.

— Може би — казва най-сетне. — Може би някой като мен.

Поглеждам се в огледалото и откривам, че съм много по-различна — с големи очи и някак опасна. С тази рокля всичко е възможно, мисля си развълнувано. Дори и косата ми изглежда добре, като че ли е обръсната нарочно, а не просто опадала и току-що набола наново. Заставаме една до друга пред огледалото, гледаме се известно време, после тя ме дръпва и ме слага да седна на леглото. Донося чантичката с гримовеите ми от тоалетката и сяда до мен. Докато маже пръстите си с фон дьо тен и го нанася върху скулите ми, аз се съсредоточавам върху лицето ѝ. Зоуи е много бяла, с много руса коса и акнето ѝ придава малко свиреп вид. Аз никога не съм имала и една пъпка по лицето си. Просто късмет.

Тя очертава устните ми и ги запълва с червило. После хваща спиралата и ми нарежда да гледам право в нея. Опитвам се да си представя какво би било, ако съм тя. Често го правя, но никога не успявам да се видя в този образ. Зоуи ми казва да заста на отново пред огледалото, аз го правя и се усмихвам. Сега приличам поне малко на нея.

— Къде искаш да отидем? — пита тя.

Има толкова много места! Кръчми, барове, клубове, купони. Искам да съм в огромна затъмнена стая с толкова много притиснати едно в друго тела, че хората да не могат да се разминават. Искам да изслушам хиляда песни и музиката да е до дупка. Искам да танцувам, без да спирам, докато косата ми порасне толкова, че да я настъпвам, като ходя. Искам гласът ми да гърми така, че да заглушава басовете.

— Хайде да потанцуваме! — казвам. — Да намерим готини момчета и да спим с тях.

— Добре.

Тя грабва чантата си и ме извежда от стаята.

Татко ни посреща на стълбите. Преструва се, че отива до тоалетната, и прави изненадана физиономия, когато ни вижда.

— Ти си станала! Това е цяло чудо. — После, макар и неохотно, кима признателно към Зоуи. — Как успя?

Тя навежда глава и се усмихва.

— Трябваше ѝ някакъв стимул.

— И какъв?

Показвам бедро, слагам ръка върху него и го поглеждам право в очите.

— Ще ме води да танцувам на пилон.

— Много смешно — отвръща той.

— Не, сериозно.

Татко клати глава, слага ръка над корема си и започва да я движи в кръг. Жал ми е за него, защото разбирам, че не знае какво да направи.

— Добре де — усмихвам му се мило. — Отиваме на дискотека.

Татко поглежда часовника си, сякаш той би му казал нещо различно.

— Ще се грижа за нея — уверява го Зоуи. Гласът ѝ е толкова мил и загрижен, че почти съм готова да ѝ повярвам.

— Не — отсича той. — Тя трябва да си почива. В дискотеката ще е задимено и шумно.

— Щом ѝ трябва почивка, защо тогава ми се обадохте?

— Исках да поговориш с нея, не да я караш да излиза.

— Не се тревожете — смее се тя. — Ще ви я върна обратно цяла и невредима.

Усещам как радостта ме напуска, защото знам, че татко е прав. Ако отида на дискотека, след това цяла седмица ще си наваксам със съня. Винаги си плащам жестоко, когато изразходвам прекалено много енергия.

— Няма нищо — обаждам се аз. — Всичко ще бъде наред.

Зоуи ме хваща за ръката и ме повлича надолу по стълбите.

— Взела съм колата на мама — казва през рамо. — Ще я върна вкъщи към три.

Баща ми вика след нас — не, три е много късно, настоява да ме върне в полунощ. Повтаря го няколко пъти, докато Зоуи взима якето ми от гардероба в коридора. Отваряме външната врата и аз казвам „дoviждане“, но той не отговаря. Зоуи затваря вратата зад нас.

— В полунощ, нали? — питам я аз.

Тя е вече на стъпалата. Обръща се към мен и казва:

— Слушай, момиче, ако искаш да го направиш както трябва, трябва да се научиш да нарушаваш правилата.

— Но защо да не се прибера в полунощ? Само ще го разтревожа.

— Остави го. Няма значение. За такава като теб последствия няма.

Никога досега не бях разсъждавала по този начин.

3.

Естествено, веднага ни пускат в клуба. В събота вечер момичетата никога не достигат, а Зоуи има страхотно тяло. На онези от охраната им потичат лигите и веднага ни махат с ръка да отидем отпред. Тя кърши рамене и очите им полепват по нас, докато прекосяваме коридора към гардероба.

— Приятна вечер, момичета — викат след нас.

Няма нужда да плащаме. В събота за дамите всичко е абсолютно безплатно.

Оставяме палтата, отиваме на бара и си поръчваме кока-кола. Зоуи добавя към своята глътка ром от плоската бутилка, която е винаги в чантата ѝ. По думите ѝ, всички ученици от нейния колеж го правят, защото така излизало много по-евтино. „Не пий!“ е една от забраните, които спазвам стриктно, защото усещането ми напомня за радиотерапията. Веднъж между две от процедурите се натрясках с някаква бърканица от шкафа с напитките на татко и сега двете състояния вървят в съзнанието ми ръка за ръка. Алкохолът и усещането след облъчването.

Облягаме се на бара и изследваме мястото. Дансингът вече гъмжи от горещи тела. Цветомузиката шари из гърдите, задниците, тавана и пода.

— Между другото, имам презервативи — обажда се Зоуи. — Ако имаш нужда, да знаеш, че са в чантата ми.

После докосва пръстите ми.

— Добре ли си?

— Да.

— Шумът не те ли шашка?

— Не.

Една зала с аромата на съботна вечер е точно това, което искам сега. Вече работя по списъка с желанията си и Зоуи е до мен. Тази вечер ще задраскам желание номер едно — секс. И няма да умра, докато не задраскам всичките десет.

— Виж! — сръгва ме Зоуи и сочи към едно момче. — Какво ще кажеш за този?

Момчето танцува добре, движи се със затворени очи, сякаш е само на дансинга и не му трябва нищо друго, освен музиката.

— Идва всяка седмица. Пуши трева, но никога не го хващат. Не знам как успява да се измъкне. Сладък е, нали?

— Не искам наркоман.

Зоуи ме поглежда намръщено.

— Защо? Какво ти пречи, по дяволите?

— Ако не е на себе си, няма да ме помни. Не искам и пияни.

Зоуи оставя с трясък чашата си на бара.

— Надявам се, не очакваш да се влюби в теб. Не ми казвай, че и това е в списъка ти.

— Не, не.

— Добре, защото, не ми е приятно да ти го напомням, но времето не е на твоя страна. Хайде да нападаме!

Тя ме повлича към дансинга. Минаваме съвсем близо до Напушения и започваме да танцуваме.

Чувството е страхотно. Като че сме някакво племе, всички се движим и дишаме в ритъм. Хората се опипват с поглед, проверяват се взаимно. Никой не може да избяга от това. Да бъда тук в събота вечерта и да оглеждам момчетата около себе си в червената рокля на Зоуи — какво приключение! Има момичета, които никога не са имали такава възможност. Дори и такава.

Знам какво следва, защото имам много свободно време и съм изчала всички възможни варианти. Напушения ще се приближи към нас, ще ни огледа. Зоуи няма да му обърне внимание, но аз — да. Ще задържа погледа му малко по-дълго от обичайното, той ще се наведе към мен и ще ме попита за името. Ще му отговоря „Теса“ и той ще го повтори. „Г“, „е“, съскането на „с“, накрая „а“. Ще кимна, за да му покажа, че в неговата уста звучи мило и някак ново. После той ще вдигне двете си ръце с дланите нагоре, сякаш иска да ми каже: „Предавам се, не знам как да се справя с цялата тази красота.“ Аз ще се усмихна свенливо и ще сведа поглед. Това ще му покаже, че може да действа, че аз не хапя, че знам играта. Тогава той ще сложи ръце на раменете ми и ние ще танцуваме, главата ми ще падне на неговите

гърди и аз ще се вслушам в ударите на сърцето му, в сърцето на един непознат.

Но не става така. Бях забравила три неща. Бях забравила, че книгите не са истинският живот. Бях забравила също, че нямам време за флирт. Добре, че Зоуи помни. Тя е третото нещо, което забравих. И тя влиза в играта.

— Това е приятелката ми — казва на Напушения, опитвайки се да надвика музиката. — Казва се Теса. Сигурна съм, че твоят джойнт ще ѝ хареса.

Той се усмихва, подава ми фасата, оглежда ни поред и погледът му се задържа на косата на Зоуи.

— Това е чиста трева — прошепва Зоуи.

Каквото и да е, залепва за гърлото ми и люти. Кара ме да кашлям и ме замайва. Подавам го на Зоуи, която вдишва дълбоко и чак тогава го връща на момчето.

Сега вече сме си тройка и дърпаме заедно, а басовете бият по петите ни и раздвижват кръвта ми. Фасът се завърта още веднъж.

Не знам колко време минава, може би часове. Или минути. Не знам. Знам само, че не трябва да спирам сега. Ако продължа да танцувам, тъмните ъгли на залата ще спрат да пълзят към мен и тишината между песните няма да е така оглушителна. Ако продължа да танцувам, ще видя отново кораби в морето, ще вкуся отново и миди, и раци и ще чуя как снегът скърца под краката ми.

Зоуи ми подава нов джойнт и казва само с устни:

— Радвам се, че дойде.

Спирам за миг, за да вдишам, и оставам дълго време на едно място, просто забравям да се движа. Изведнъж магията се разпръсква. Опитвам се да си върна ентусиазма, но се чувствам така, сякаш на гърдите ми е кацнал лешояд. Зоуи, Напушения и всички на дансинга ми се струват далечни и нереални, като участници в телевизионно шоу. И едва ли ще ме включат отново в групата.

— Връщам се след минута — казвам на Зоуи.

Сядам на тоалетната чиния в тихата тоалетна и се вглеждам в коленете си. Ако подръпна още малко нагоре червения плат, ще видя корема си. По него все още има червени следи от превръзките. И по бедрата също. Колкото и да я мажа с крем, кожата ми си остава суха

като на гущер. От вътрешната страна на ръцете ми има бледи белези от игли.

Свършвам с пишкането, избърсвам се и свалям роклята надолу. Напускам кабинката и виждам Зоуи да ме чака до сешоара. Не я чух да влиза. Очите ѝ са по-тъмни от преди. Мия бавно ръцете си. Знам, че ме наблюдава.

— Той има приятел — казва тя. — Приятелят му е по-готин, но ако искаш, може да остане за теб, защото това е специалната ти вечер. Казват се Скот и Джейк и ние им отиваме на гости.

Хващам се за ръба на мивката и се вглеждам в огледалото. Не мога да позная очите си.

— В болницата имаше едни близнаци. Единият се казваше Джейк.

— Виж — поглежда ме нетърпеливо Зоуи. — Искаш ли да правиш секс или не?

Едно момиче на мивката до мен ме стрелка с поглед. Искам да ѝ кажа, че не съм такава, за каквато ме мисли. Всъщност съм много мила и сигурно ще ме хареса. Но нямам време.

Зоуи ме измъква от тоалетната и ме връща на бара.

— Ето ги там. Другият е твой.

И ми сочи едно момче, което държи ръце върху слабините си и потупва с палци по колана си. Прилича ми на каубой, който гледа някъде зад нас и изобщо не забелязва, че се приближаваме. Аз давам на заден.

— Не мога да го направя.

— Можеш. Живей бързо, умри млада, вземи най-доброто.

— Не, Зоуи!

Лицето ми пламва. Питам се дали има начин да поема малко въздух в тази блъсканица. Къде беше вратата?

— Нали ти ме помоли за това? Какво да правя аз сега? — сопва ми се тя.

— Нищо. Няма нужда да правиш нещо.

— Колко си жалка! — поклаща глава тя, прекосява дансинга и излиза във фойето.

Бързам след нея и виждам в ръката ѝ талона за палтото си.

— Какво правиш?

— Взимам ти палтото. Ще ти хвана такси. Отиваш вкъщи да нанкаш.

— Не бива да ходиш сама в онази къща, Зоуи.

— Ти ще ми кажеш!

Отваря външната врата и оглежда улицата. Тя е тиха, опашката я няма, няма и таксита. На тротоара няколко гълъба кълват остатъци от пиле в захвърлена картонена опаковка.

— Моля те, Зоуи, уморена съм. Заведи ме у дома.

— Ти винаги си уморена — свива тя рамене.

— Недей да бъдеш толкова гадна.

— Ти недей да бъдеш толкова скучна.

— Не искам да ходя в къщата на някакви непознати момчета. Всичко може да се случи.

— Надявам се да се случи. Защото иначе тази вечер ще останем с празни ръце.

Пристъпвам от крак на крак, внезапно обзета от страх.

— Искам всичко да е свършено, Зоуи. Не знам в какво ще се превърна, ако спя с това момче. В проститутка, може би.

Тя се обръща рязко към мен. Очите ѝ святкат в мрака.

— Не, в жив човек. А ако хванеш такси и се върнеш при баща си, тогава каква си?

Представям си как лягам в леглото и дишам цяла нощ мъртвия въздух в стаята. На сутринта се събуждам и откривам, че нищо не се е променило.

— Хайде, Тес — усмихва ми се тя. — Ще можеш да зачеркнеш първото нещо от тъпия си списък. Знаем, че го искаш.

Усмивката ѝ става по-мила, подкупваща.

— Кажи да, моля те, кажи да!

— Да.

— Ура!

Тя хваща ръката ми и ме повежда обратно към дискотеката.

— Напиши съобщение на баща си, кажи му, че ще останеш да спиш при мен. Хайде, да вървим.

4.

— Не обичаш ли бира? — пита ме Джейк.

Облегнал се е на мивката, а аз стоя нарочно близо до него.

— Предпочитам чай.

Той свива рамене, чуква бирената бутилка в порцелановата ми чаша, отмята глава и отпива голяма глътка. Наблюдавам подскочането на адамовата му ябълка, докато гълта, и забелязвам малък блед белег под брадичката му, тънка резка от отдавнашен инцидент. Джейк избърсва устни с ръкав, забелязва втренчения ми поглед и пита:

— Добре ли си?

— Да. А ти?

— Да.

— Добре.

И ми се усмихва. Усмивката му е хубава. Това ме радва. Ако е грозен, щеше да е много по-трудно.

Преди половин час двамата с Напушения ни въведоха в дома си, ухилени до уши. Усмивките им вероятно означаваха, че тази вечер са се справили добре. Зоуи ги предупреди да не си правят никакви илюзии, но въпреки това им дойдохме на гости, тя позволи на Напушения да ѝ свали палтото и се смя на шегите му, прие джойнта, който той зави за нея, и се отцепи тотално.

Сега я виждам през вратата. Пуснали са тих, разтапящ душата джаз, загасили са лампата и танцуват бавно, като залитат леко. Едната ръка на Зоуи е във въздуха, държи цигарата, другата е пъхната отзад в колана на панталона му. Той я е прегърнал с две ръце и изглежда, че двамата се крепят взаимно да не паднат.

Докато пия чая в кухнята, изтрезнявам. Но трябва да продължа по плана си, това е важно за мен.

Изпивам го, оставям чашата на плота и се приближавам толкова близо до Джейк, че върховете на обувките ни се докосват.

— Целуни ме! — казвам и веднага осъзнавам, че звучи нелепо, но той като че ли няма нищо против. Остава бирата и се навежда към

мен.

Целуваме се леко, устните ни едва се докосват и аз по-скоро отгатвам, отколкото усещам дъха му. Винаги съм била сигурна, че ще бъде добра в целуването. Изчела съм всички списания, където се описва подробно как да избегнеш сблъсъка на носовете, какво да правиш с излишната слюнка и къде да сложиш ръцете си. Но не знаех как ще се почувствам, когато брадичката му се отърка лекичко в моята, когато ръцете му започват да гаят нежно гърба ми и езикът му опитва вкуса на устните ми, преди да влезе в устата.

Целуваме се няколко минути, притискаме тела едно в друго и притихваме в прегръдките си. Радвам се, че съм с напълно непознат човек. Спокойна съм, ръцете ми поемат дръзко надолу към вдлъбнатината в основата на гърба му и го гаят там. Колко здраво е тялото му, колко плътно и солидно!

Отварям очи, за да разбера дали му е приятно, но погледът ми бяга към сенките на дърветата, които ни гледат от прозореца в нощта. Малките черни клонки почукват по стъклото като пръсти. Затварям очи и се притискам още по-силно в него. Усещам желанието му през тънката червена рокля. Той простенва гърлено и прошепва:

— Хайде да се качим горе.

Опитва се да ме повлече към вратата, но аз слагам длани на гърдите му и задържам устрема му, докато се питам вътрешно.

— Хайде — прошепва той. — Ти също го искаш, нали?

Усещам ритъма на сърцето му с пръстите си. Той ми се усмихва и аз решавам, че го искам. Нали затова съм тук?

— Добре.

Той вплита горещи пръсти в моите и ме повежда през хола по стълбите. Зоуи се целува с Напушения. Гърбът ѝ е залепнал за стената. Единият ѝ крак е между неговите два. Когато минаваме покрай тях, те ни чуват и обръщат глави към нас. И двамата са разрошени и задъхани. Зоуи ми се изплезва палаво. Езикът ѝ проблясва между устните като риба в пещера.

Пускам за малко ръката на Джейк и взимам чантата на Зоуи от дивана. Бъркам в нея и ровя. Усещам вторачените им погледи и леката усмивка по устните на Напушения. Джейк се обляга на рамката на вратата, чака. Вдига палец. Към тях, може би? Не го виждам. Не мога да намеря и презервативите, нямам представа какво да търся — кутия

или пакет, защото не знам как изглеждат. За да приключа с неловката ситуация, решавам да взема със себе си цялата чанта. Ако Зоуи има нужда от презерватив, да дойде и да си го вземе.

— Хайде — обръщам се към Джейк.

Следвам го нагоре по стъпалата и за да запазя настроението си, се съсредоточавам върху полюшването на бедрата му. Не се чувствам много добре, замаяна съм и ми се повдига. Не очаквах, че изкачването на стъпала след момче ще ми напомни за болничните коридори. Може би просто съм уморена. Опитвам се да си спомня препоръките при позиви за повръщане — веднага идете на свеж въздух, отворете прозореца или бягайте навън, ако е възможно. Терапията залага на разсейването — прави нещо, каквото и да е, за да ангажираш вниманието си с друго.

— Ето тук — казва Джейк.

Стаята му е съвсем обикновена — малко помещение с бюро, компютър, захвърлени на пода книги, стол и единично легло. По стените има няколко черно-бели плаката, предимно на джаз изпълнители.

Той вижда, че се оглеждам, и казва:

— Може да оставиш чантата на пода.

Събира разхвърляните по леглото дрехи, изпъва юргана, сяда и потупва мястото до себе си.

Аз не помръдвам. Защото, ако седна, ще се наложи да угасим светлината.

— Ще запалиш ли свещта? — посочвам към свещника на бюрото му.

Той отваря едно чекмедже, вади кибрит и я запалва. После гаси лампата и сяда отново.

Аз се колебая. Пред мен стои истинско живо момче, гледа ме, чака ме. Това е моят момент, но аз не помръдвам. Сърцето блъска по гърдите му като бясно. Решавам, че единственият начин да мина през това, без да ме помисли за кръгла идиотка, е да се преструвам, че съм друг човек. И ето, аз съм Зоуи и започвам да разкопчавам копчетата на роклята ѝ.

Той ме гледа внимателно, първото копче, после второто... Облизва устни с език. Третото копче.

И става.

— Дай на мен!

Пръстите му са бързи. Правил го е и преди. С друго момиче, в друга нощ. Чудя се къде ли е тя сега. Четвъртото копче, петото и малката червена рокля се плъзва от раменете ми, пада надолу и се приземява в краката ми. Прескачам я и заставам пред него само по сутиен и бикини.

— Какво е това? — мръщи се той и сочи към набръчканата кожа на гърдите ми.

— Бях болна.

— Какво ти беше?

Затварям устата му с целувка.

Сега съм гола и мириша различно — на мускус и на горещо. Неговият вкус също е различен — на дим и на нещо сладко. На живот, може би.

— Ти няма ли да се съблечеш? — питам с възможно най-близкия до този на Зоуи глас.

Той дърпа тениската си, вдига ръце и я сваля през главата. За няколко секунди очите му не могат да ме видят, но аз имам възможност да го огледам спокойно. Кожата по тесния гръден кош е осеяна с лунички, под мишниците му се вижда тъмна топка косми. Джейк захвърля тениската на пода и ме целува отново, докато се опитва, без да гледа, да разкопчае колана на дънките си с една ръка, но не успява. Отдръпва се, без да откъсва поглед от мен, разкопчава копчето и сваля ципа. Смъква дънките, прекрачва ги и застава пред мен по бельо. За миг ми се струва малко несигурен, колебае се, може би се срамува. Свалям поглед към краката му, невинни като маргаритки в белите чорапи, и ми се приисква да го окуража.

— Не съм го правила досега — казвам тихо. — Никога.

Пламъкът прави улейче в свещта и тя прокапва.

Той остава безмълвен за секунда, после поклаща невярващо глава.

— Уау! Това е страхотно!

Аз кимам.

— Ела!

Свирам се между раменете му. Там ми е уютно, успокояващо, дава ми надежда, че всичко ще мине добре. Ръката му е топла. Преди два часа дори не знаех името му.

Може би не трябва да го правим. Може би е достатъчно само да се сгушим един в друг и да заспим в прегръдките си. И тогава, може би, той ще се влюби в мен. Ще намери лекарство за болестта ми и аз ще живея вечно.

Но не.

— Имаш ли презервативи? — шепне в ухото ми. — Моите свършиха.

Хващам чантата на Зоуи обръщам я и изсипвам съдържанието ѝ на пода в краката ни. Той си го намира сам, слага го на масичката до леглото и събува чорапите си.

Разкопчавам бавно сутиена си. Никога не съм заставала гола пред момче. Той ме гледа, като че ли ще ме изяде. Чудя се какво трябва да направя, откъде да започна. Чувам ясно ударите на сърцето си. Виждам колко му е трудно да задържи слиповете върху втвърденото си нещо, затова свалям бързо бикините, въпреки че треперя цялата. Сега и двамата сме голи. Като Адам и Ева.

— Всичко ще бъде наред — хваща ръката ми той и ме повежда към леглото, повдига завивките и ние се мушкаме отдолу. Юрганът е лодка. Бърлога. Нещо, под което мога да се скрия.

— Ще ти хареса — мълви той.

Започваме да се целуваме. Отначало бавно. Пръстите му мързеливо проследяват извивките на тялото ми и това ми харесва. Не бързаме, целуваме се нежно на примигващата светлина от свещта. Но това не продължава дълго. Целувките стават по-настойчиви, езикът му навлиза по-надълбоко, сякаш иска да стигне до най-съкровените ми места, но не може. Ръцете му сега са трескави, притискат и мачкат. Може би търси нещо конкретно? Непрекъснато повтаря „о, да, о, да“, но не мисля, че го казва на мен. Очите му са затворени, а устните му се разхождат по гърдите ми.

— Погледни ме! — казвам. — Искам да ме погледнеш.

Той се подпира на лакът и пита замаяно:

— Какво?

— Не знам какво да правя.

— Няма нужда да правиш нещо. Супер си.

Очите му са толкова тъмни, че не мога да го позная. Сякаш се е сменил с друг, а момчето, което познавах поне малко, е изчезнало някъде.

— Всичко ще бъде наред.

И отново се навежда над мен, целува врата ми, гърдите, стомаха, после лицето му изчезва от погледа ми.

Ръцете му също слизат надолу и аз не знам как да му кажа да не го прави. Отдръпвам се, но той не спира. Пръстите му ровят между краката ми и аз се задъхвам от шока, защото досега никой не ме е докосвал там.

Какво не ми е наред, че не мога да се справя с това?

Мислех си, че ще знам какво да правя, че съм наясно как ще протекат нещата. Но това тук се случва без моето участие, поне Джейк го прави така, а се предполага, че аз също трябва да съм в играта.

Сключвам ръце на гърба му и го потупвам нежно, сякаш е куче, което не познавам.

Той се отдръпва, сяда на леглото и пита:

— Всичко наред ли е?

Аз кимам.

Той се присяга към масичката и взема презерватива. Гледам го, докато го поставя. Прави го бързо. Явно е специалист по презервативите.

— Готова ли си?

Кимам отново. Струва ми се неучтиво да кажа „не“.

Той ляга, разтваря краката ми със своите и се притиска с цялата си тежест към мен. Всеки момент ще го почувствам в себе си и ще разбера за какво е цялата тази връва. Нали това беше идеята?

Докато червените неоновци цифри на електронния му часовник се придвижват от три и петнайсет до три и деветнайсет, забелязвам много неща. Забелязвам, че си е подредил обувките до вратата. А вратата не е затворена добре. Забелязвам в далечния ъгъл на тавана странна сянка с формата на човешко лице. Прилича ми на онзи дебелак, когото видях една сутрин да тича надолу по улицата, а от него се лееше пот като от чешма. Мисля си за ябълка. Мисля си за безопасно място. Ако ми трябва безопасно място, трябва да го търся под леглото или в скута на мама.

Той се подпира с ръце на леглото, движи се бавно върху мен, лицето му е извърнато на една страна, очите му са плътно затворени. Значи, това е. Наистина се случва. Преживявам го в момента. Сексът.

Той свършва, а аз оставам да лежа неподвижно под него, чувствам се безсловесна и съвсем мъничка. Оставаме така известно време, после той ляга до мен и ме поглежда в тъмното.

— Какво има? Нещо не е наред ли?

Не смея да го погледна, затова се приближавам и заравям лице дълбоко в него, крия се под рамото му. Знам, че се държа като пълна глупачка. Разплаквам се и го омазвам с лиги и сополи като бебе. Какъв ужас! Той рисува с пръстите си кръгове по гърба ми, шепне в ухото ми „шшшт“, накрая се надига и ме поглежда в очите.

— Защо плачеш сега? Нали няма да ми кажеш, че не си го искала?

Избърсвам сълзите си в чаршафа. Сядам, краката ми се люлеят от ръба на леглото. Обръщам му гръб и търся с поглед дрехите си. Те са като непознати сенки, разпръснати по пода.

Когато бях малка, татко обичаше да ме носи на раменете си. Бях толкова дребничка, че трябваше да ме държи с две ръце, за да не падна, и в същото време бях толкова висока, че можех да докосвам листата на дърветата. Никога не бих споделила това с Джейк. За него то няма да има никакво значение. Отдавна си мисля, че думите ни не достигат до хората. Може би нищо не достига до тях.

Пъхам крака в обувките и събирам разпилените неща от чантата на Зоуи.

— Не е нужно да си тръгваш — казва Джейк и се повдига на лакът. Гърдите му изглеждат бели на светлината на свещта.

— Така искам.

Той отново се отпуска върху възглавницата. Ръката му увисва надолу, пръстите му докосват пода и се свиват. После поклаща глава невероятно бавно.

Слизам долу. Зоуи спи на дивана. До Напушения. Двамата лежат с обърнати едно към друго лица и вплетени пръсти. Хваща ме яд, че ѝ е било добре. Дори е облякла ризата му. Малката редица от копчета по гърдите ѝ ме кара да си спомня за онази захарна къщичка от детската приказка. Коленича до тях и я потупвам лекичко по ръката. Кожата ѝ е топла и аз започвам да я галя, докато накрая отваря очи. Примигва няколко пъти и пита шепнешком:

— Хей, свърши ли?

Кимам и неволно се усмихвам, което е доста странно. Тя се измъква от ръцете на Напушения, сяда и опипва пода с крак.

— Има ли нещо за събуждане?

Намирам кутия с кола, подавам ѝ я, после отивам в кухнята и си наливам вода. Очаквам да ме последва, но тя остава в хола. Как бихме могли да говорим пред онзи? Изпивам водата, оставям чашата на плота, връщам се при нея и сядам в краката ѝ. Тя взима едно листче, облизва го, слага отгоре му още едно, отново лиже, после ги навива умело и завъртва краищата им.

— Е — пита ме най-накрая, — как беше?

— Добре.

Между завесите се прокрадва лъч светлина и ме заслепява. Успявам да видя само блясъка на зъбите ѝ.

— Добър ли беше?

Мислите ми се връщат горе при Джейк. Виждам пръстите му да докосват пода.

— Не знам.

Зоуи вдишва, оглежда ме любопитно, издишва.

— Трябва да свикнеш, за да ти е хубаво. Веднъж мама ми каза, че сексът е триминутно удоволствие. „И това ли е всичко? — помислих си тогава. — За мен ще бъде нещо повече.“ И наистина е така. Ако успееш да ги накараш да си мислят, че са велики, тогава става по-добре и за теб.

Ставам, отивам до прозореца и дърпам завесите. Уличните лампи все още светят. Утрото е далече.

— И го остави горе сам? — пита Зоуи.

— Да, защо?

— Защото е малко гадно. Трябва да се качиш и да го направите още веднъж.

— Не искам.

— Не можем да си тръгнем сега. Аз съм аут.

Тя гаси джойнта в пепелника, настанява се отново до Скот и затваря очи. Заглеждам се в повдигането и спадането на гърдите ѝ. Струва ми се, че изминава цяла вечност. През прозореца наднича лъч електрическа светлина и очертава блестяща линия по килима. Малко по-нататък има и друго килимче, овално напръскано в синьо и сиво, като морето.

Връщам се в кухнята и слагам чайника на котлона. На плата намирам лист хартия, на който е написано нещо. Сирене, масло, боб, хляб. Сядам на стола до масата и добавям: „шоколад «Бътърскоч», комплект шоколадови яйца“. Много обичам шоколадови яйца, особено онези за Великден. До Великден остават двеста и седемнайсет дни.

Не, трябва да съм малко по-голям реалист. Задрасквам „шоколадови яйца“ и пиша: „Шоколадов Дядо Коледа в червено-златиста обвивка и звънче около врата.“ Вероятността да го получа е далеч по-голяма. До Коледа остават сто и тринайсет дни.

Обръщам листа от другата страна и пиша: „Теса Скот“. Хубаво име с три срички, както казва татко. Ако успея да изпиша петдесет пъти името си върху листчето, всичко ще бъде наред. Започвам да пиша със съвсем дребни букви, като онези, с които феята на зъбите отговаря на детските писма. Китката ме заболява, чайникът започна да свири. Кухнята се изпълва с пара.

5.

Понякога в неделя татко ни води с Кал да се видим с мама. Взимаме асансьора до осмия етаж, тя отваря вратата, казва: „Хей, здрасти“ — и ни обхваща с поглед и тримата наведнъж. Татко обикновено остава минута-две и те си разменят няколко думи.

Но днес, когато мама ни отваря, той толкова бърза да избяга от мен, че веднага се завърта обратно към асансьора.

— Не я изпускай от поглед! — сочи ме с пръст. — Не бива да ѝ се вярва!

— Защо? Какво е направила? — смее се мама.

Кал едва сдържа вълнението си.

— Татко ѝ забрани да ходи на дискотека.

Мама стрелка татко с поглед.

— Това е типично за баща ти. И какво стана?

— Но тя все пак отиде. Върна се преди малко. Нямахме я цяла нощ.

Мама ми се усмихва с любов.

— Да не си се запознала с някое момче?

— Не.

— Бас ловя, че си се запознала! Как се казва?

— Не съм.

Татко се наежва веднага.

— Типично за теб! — сумти отдалече. — Колко предсказуемо! Трябваше да се сетя, че няма да ме подкрепиш.

— Ох, стига трагедии — отвръща мама. — Доколкото виждам, това с нищо не ѝ е навредило.

— Само я погледни! Едва стои на краката си.

Тримата се обръщат към мен и ме оглеждат. Става ми гадно. Чувствам се зле, студено ми е и коремът ме боли. Заболя ме веднага след като свършихме с Джейк. Никой не ми каза, че става така.

— Ще се върна в четири — казва татко и влиза в асансьора. — Тя отказва да си направи диференциалното броене вече две седмици.

Обади ми се, ако нещо се промени. Ще се справиш ли?

— Да-да, не се тревожи — отговаря мама и ме целува по челото.
— Ще се погрижа за нея.

С Кал сядаме около масата в кухнята и мама слага чайника, намира в мивката сред купчината от мръсни съдове три по-чисти чаши и ги изплаква. Открива в шкафа пликче с чай, вади от хладилника мляко и го помирихва, после слага в една чиния няколко бисквити.

Лапам цялата бисквита наведнъж. Много е вкусно. Евтиният шоколад насища мозъка ми със захар.

— Разказвала ли съм ви за първото си гадже? — пита мама и слага чайника на масата. — Казваше се Кевин и беше часовникар. Много ми харесваше, когато работеше. Завираше целия си нос в онези малки части на механизма.

Кал се пресяга за втора бисквита и пита:

— Всъщност колко гаджета си имала, мамо?

Тя се засмива и отмята косата си назад.

— Смяташ ли, че въпросът ти е подходящ?

— Татко ли беше най-добрият?

— Ох, татко ти! — възкликва тя и се хваща мелодраматично за сърцето, което кара Кал да завие от смях.

Веднъж я попитах какво не ѝ харесва в татко. Тя ми отговори:

— Той е най-разумният мъж, когото съм срещала.

Когато ни напусна, бях на дванайсет. Известно време ни изпращаше картички от места, за които никога не бях чувала — Скенс, Гримсби, Хъл. На една от тях имаше хотел. „Ето къде работя сега — беше написала. — Уча се да правя пасти и торти и дебелея невероятно бързо.“

— Добре — бе казал татко. — Надявам се скоро да експлодира.

Започнах да редя картичките ѝ по стените на стаята си — Карлайл, Мелроуз, Донъч.

„Живеем на полето като пастири — пишеше в едно от писмата. — Знаете ли, че тук пълнят шкембето на овцата с трахеята, белия и черния дроб, и сърцето и приготвят хагис^[1]?“

Не знаех, разбира се, нито знаех кого има предвид под „ние“, но ми харесваше да гледам картичката и синьото небе над Фърт.

После дойде зимата и ми поставиха диагнозата. В началото вероятно не беше повярвала, защото мина известно време, докато се

върне. Когато най-последно почука на вратата, вече бях навършила тринайсет.

— Изглеждаш прекрасно — каза, когато ѝ отворих. — Баща ти винаги се опитва да изкара нещата по-лоши, отколкото са.

— Ще живееш ли пак с нас? — попитах я аз.

— Не, скъпа.

И се премести в този апартамент.

Когато и да дойдем, винаги е едно и също. Може би е заради липсата на пари, или не иска да ме преуморява, но винаги завършваме с гледане на видео или играем на някаква скапана игра. Днес Кал избира „Играта на живота“. Според мен играта е тъпа и изобщо не ми е интересно. Скоро се оказвам със съпруг, две деца и работа в пътническо бюро. Забравям да застраховам къщата си и когато жестока буря разрушава градчето, губя всичко. Кал става поп звезда и си купува вила край морето, а мама е художничка с огромни приходи и голяма къща. Накрая се пенсионирам (което става бързо, защото непрекъснато хвърлям десетки) и дори не си правя труда да проверя какви пари са ми останали.

После Кал решава да покаже новия си фокус на мама. Но първо отива да вземе монета от портмонето ѝ и докато го чакаме, аз дърпам одеялото от облегалката на дивана и тя го мята върху коленете ми.

— Следващата седмица трябва да отида до болницата — ѝ казвам. — Ще дойдеш ли?

— Баща ти не може ли?

— Може да дойдете и двамата.

Тя изглежда обърквана за момент.

— За какво е?

— Главата започна отново да ме боли. Искат да ми направят лумбална пункция.

Тя се навежда към мен и ме целува, усещам топлия ѝ дъх по лицето си.

— Всичко ще мине добре, не се безпокой. Сигурна съм, че всичко ще е наред.

Кал се връща с монета от един паунд.

— Наблюдавайте внимателно, дами! — казва той.

Но аз не искам. Омръзнало ми е да гледам как нещата изчезват.

Отивам в спалнята на мама, заставам пред огледалото и си вдигам тениската. Вече свикнах да гледам грозното джудже, в което съм се превърнала. Кожата ми е сива и когато натисна корема си, пръстите ми потъват като в превтасало тесто. Това е от стероидите. Доскоро взимах огромни дози преднизолон и дексаметазон. И двете са жива отрова, правят те дебела, грозна и сприхава.

Откакто спрях да ги взимам, започнах да се свивам. Сега хълбоците ми са остри и ребрата ми прозират през кожата. Отдръпвам се бързо от себе си, като от призрак.

Сядам на мамино легло и се обаждам на Зоуи.

— Секс? — питам веднага — Какво означава?

— Горкичката — въздъхва тя. — Представлението май наистина е било слабо.

— Просто не мога да разбера защо се чувствам така странно.

— Какво значи „странно“?

— Самотна. И коремът ме боли.

— О, да — отговаря ми тя. — Спомням си. Сякаш са те отворили отвътре?

— Нещо такова.

— Ще премине.

— А защо ми се плаче непрекъснато?

— Защото го взимаш много надълбоко, Тес. Сексът е възможност да се доближиш до някого. Това е всичко. То е начин да се почувстваш топла и привлекателна.

Гласът ѝ звучи странно, сякаш се смее.

— Пак ли си напушена?

— Не!

— Къде си?

— Виж, трябва да излизам. Казвай какво е следващото от списъка и да действаме.

— Приключих с него. Тъпа идея.

— Защо, беше забавно. Не се отказвай от него. Ако не друго, поне има какво да правиш, като се събудиш.

Затварям телефона и преброявам наум до петдесет и седем. После набирам 999.

Обажда се женски глас.

— Спешен телефон. С кое отделение да ви свържа?

Аз мълча.

Жената продължава:

— Имате ли нужда от спешна помощ?

— Не — отговарям.

— Можете ли да потвърдите, че нямате нужда от спешна помощ?

Ще ни кажете ли адреса си?

Диктувам адреса на мама и повтарям, че няма нищо спешно.

Чудя се дали няма да ѝ изпратят някаква сметка. Надявам се, че не.

После звъня на „Справки“ и взимам телефона на една организация на доброволци психолози. Набирам цифрите съвсем бавно.

Отсреща ми отговаря една жена.

— Здравейте. — Има приятен акцент, като че ли ирландски. —

Ало?

Жал ми е, че ѝ губя времето, затова казвам:

— Всичко е една голяма купчина с лайна.

От гърлото ѝ излиза звук, подобен на „ъхъм“, което ме кара да се замисля за татко. Той произнесе съвсем същия звук преди шест седмици, когато консултантът в болницата ни попита дали разбираме за какво ни говори. Тогава си помислих, че надали е разбрал нещо, защото плачеше и това му пречеше да слуша.

— Все още съм тук — обади се жената от другата страна на линията.

Искам да ѝ разкажа. Притискам слушалката към ухото си, защото, когато човек говори за толкова важни неща, трябва да е близо до другия.

Но не мога да намеря подходящите думи.

— Там ли си още? — пита ме тя.

— Не — казвам и затварям телефона.

[1] Традиционно шотландско ястие, което се приготвя от овесено брашно и смлени на дребно вътрешности като сърце, черен и бял дроб, сместа се овкусява с лук и ароматни подправки и се натъпква в овчи стомах. — Бел.ред. ↑

6.

Татко стиска ръката ми.

— Дай ми болката си — шепне той.

Лежа върху болничното легло, опряла колене в гърдите.

В стаята има двама лекари и една сестра, но аз не мога да ги видя, защото са зад мен. Едната лекарка е студентка. Не говори много, но предполагам, че наблюдава внимателно, докато лекуващият лекар намира точното място в гръбнака и го отбелязва с химикалка. После обработва кожата с антисептик, от което ми става студено. Започва от мястото, където ще вкара иглата, и продължава навън в концентрични кръгове. Накрая обикаля мястото с марля и слага ръкавици.

— Ще използвам игла двацет и пети размер — обяснява той на студентката. — И петмилилитрова спринцовка.

На стената зад раменете на татко има картина. Тук често сменят картините. Тази не съм я виждала досега. Вторачвам се в нея и започвам да изучавам всеки детайл. През последните години овладях всички техники за отвличане на вниманието.

Картината изобразява късен следобед някъде из английските полета. Слънцето е паднало ниско над земята. Един мъж се бори с тежкия плуг. Птиците около него се стрелкат рязко надолу, после излитат нагоре.

Татко завърта пластмасовия стол, за да види какво гледам, пуска ръката ми и оглежда картината. Долу, в края на полето, тича жена. Държи си полата с ръка, за да може да тича по-бързо.

— „Чумата в Иим“ — прочита той. — Ободряваща картина, точно за болница.

Лекарят се засмива и казва:

— Знаете ли, че дори и сега всяка година имаме около три хиляди случая на бубонна чума?

— Не знаех — отвръща татко.

— Слава Богу, че откриха антибиотиците.

Татко се обръща към мен и скрива ръката ми в своята.

— Слава Богу!

Жената тича към мъжа и струпалите се пред нея пиленца се разбягват панически от пътя ѝ. Чак сега забелязвам, че очите ѝ са пълни с ужас.

Чумната епидемия, големият пожар и войната с холандците — и трите са се случили през 1666 година. Помня го от училище. Жертвите били милиони. Извозвали са ги с каруци и ги хвърляли в безименни гробове. Триста и четирийсет години по-късно преживелите черната смърт отдавна ги няма. От всички неща на картината е останало единствено слънцето. И земята. Тази мисъл ме кара да се чувствам мъничка, мъничка.

— Сега ще усетиш кратко убождане — казва докторът.

Татко гали с палец опакото на ръката ми, а мен ме заливат горещи вълни от статично електричество. Замислям се за думата „завинаги“. Замислям се за факта, че на света има много повече мъртъвци, отколкото живи хора. Ние сме заобиколени от призраци. Това трябва да звучи успокояващо, но не е така.

— Стисни ръката ми — шепне татко.

— Не искам да те заболи.

— Когато майка ти те раждаше, стискаше ръката ми цели четиринайсет часа и нито един пръст не ми счупи. Стискай, Тес, няма да ме нараниш.

Усещането е като при токов удар, сякаш гърбът ми е напъхан във включен тостер и докторът се опитва да го извади с нож.

— Според теб, мама каква работа има днес?

Гласът ми е съвсем различен. Напрегнат. Стържещ.

— Не знам.

— Помолих я да дойде.

— Така ли? — Гласът издава изненадата му.

— Мислех си, че след това двамата може да отидете на кафе.

Той смръщва вежди.

— Откъде ти дойде на ум?

Затварям очи и си представям, че съм дърво под палецето слънце и не мечтая за нищо друго, освен за дъжд. Искам сребърната вода да окъпе листата ми, да напои корените и да изпълни вените ми с животворен сок.

Докторът запознава студентката със статистиката.

— Вероятността при това изследване да бъде засегнато някое от нервните окончания е едно на хиляда. Естествено, съществува известен риск от инфекция, кръвоизлив или нараняване на хрущяла. — С това приключва, вади иглата от мен и казва: — Всичко свърши. Браво, добро момиче!

Очаквам да ме потупа по задницата, като послушен кон. Но той не го прави. Вместо това размахва пред очите ми три стерилни тръбички.

— Сега с тези право в лабораторията!

Дори не казва „довиждане“, просто се изнизва от стаята със студентката по петите си. Като че ли се срамува от това, което направи с мен.

Сестрата обаче е много мила с нас. Не спира да бърби, докато слага превръзка на гърба ми, после застава пред мен и ми се усмихва.

— Сега трябва да полежиш известно време, миличка.

— Знам.

— Била си и друг път тук, нали? — усмихва ми се отново тя и се обръща към татко: — Вие какво ще правите през това време?

— Ще остана тук. Ще почета малко.

Тя кима.

— Аз ще съм отвън. Нали знаете за какво да следите, когато се върнете у дома?

Той изброява възможните варианти като истински професионалист:

— Треска, температура, схванат врат или главоболие, вкочаненост и изтръпване под мястото на пункцията.

Сестрата е впечатлена:

— Много добре.

Тя излиза и татко ми казва с усмивка:

— Браво, Тес. Всичко свърши.

— Само ако резултатите са добри.

— Ще бъдат.

— Иначе ще идвам тук всяка седмица.

— Шшшт. Опитай се да подремнеш малко. Така времето ще мине по-бързо.

Взема книгата си и сядна на стола.

Пред очите ми играят малки пламъчета, мигат като светулки.
Чувам как кръвта ми пулсира в слепоочията, тропа като конски копита
по улица. Сивкавият мрак зад прозореца се сгъстява.

Татко обръща една страница.

Зад раменете му е картината: димът се издига невинно от комина
на нарисуваната къща и една жена тича — в устрема си е навела
главата си рязко напред.

7.

— Ставай! Ставай! — крещи в ухото ми Кал. Мятам юргана върху главата си, но той вика още по-силно: — Татко каза, че ако не станеш веднага, ще се качи с мократа кърпа.

Измествам се в другия край на леглото, но той заобикаля и застава пред мен, засмян до уши.

— Татко казва, че трябва да ставаш всяка сутрин и да правиш нещо.

Ритам го с всички сила и отново мятам юргана през глава.

— Пет пари не давам, Кал. Разкарай се от стаята ми.

Изненадвам се, че изобщо не се разстройвам, когато го чувам да си тръгва.

Изведнъж ме връхлитат шумове — тропотът от краката му по стълбите, дрънкането на чинии, когато отваря вратата на кухнята и не я затваря. Чувам всичко, дори и най-малкия шум. Изливането на млякото върху корнфлейкса, завъртането на лъжицата във въздуха. Пъшкането на татко, докато забърсва с кърпа чантата на Кал. Лапите на котката по пода.

Гардеробът в коридора се отваря и татко вади якето на Кал. Чувам ципа, след него закопчаването на копчето отгоре, за да му е топло на врата. Целувка, после въздишка — огромна вълна на отчаяние залива къщата.

— Иди да кажеш довиждане — казва татко.

Кал изкачва стълбите, бави се пред вратата, после влиза и застава точно до главата ми.

— Дано да умреш, докато съм на училище — шепне ядосано. — Дано да те боли. И да те заровят на някое гадно място, в рибарски магазин или в зъболекарски кабинет.

Довиждане, братлето ми, си казвам на ум. Довиждане, довиждане.

Татко остава в разхвърляната кухня по халат и чехли, брадясал като всяка сутрин, разтърква очи, изненадан, че е останал сам. През

последните няколко седмици си измисли малък утринен ритуал. След излизането на Кал си прави кафе, прибира масата, почиства съдовете и включва миялната машина. Това му отнема приблизително около двацет минути. После идва и ме пита дали съм спала добре, гладна ли съм и кога ще стана. Точно в този ред.

Аз му отвърщам: „Не, не и никога.“ Той се преоблича, слиза долу при компютъра си и пише с часове, сърфира из мрежата, търси информация, която би могла да ме задържи жива. Казаха ми, че има пет етапа на страданието, и ако това е истина, той е заседнал на първия — отричането.

Но днес чука на вратата ми много по-рано. Не е пил кафе, нито е почистил кухнята. Какво става? Лежа неподвижно и чакам. Той влиза, затваря тихо вратата и събува пантофите си.

— Направи ми място! — казва и повдига юргана.

— Татко! Какво правиш?

— Лягам до теб.

— Аз не искам.

Той се намества и мушва ръка под врата ми. Костите му са тежки. Чорапите му докосват голите ми крака.

— Татко! Ставай от леглото ми!

— Няма.

Махам ръката му, сядам и го поглеждам. Мирише на фасове и на бира. И изглежда по-стар от обикновено. Чувам как бие сърцето му. А си мислех, че е невъзможно да чуеш сърцето на друг човек.

— Какво правиш, за Бога?

— Ти никога не говориш с мен, Тес.

— Мислиш ли, че ще помогне?

Той свива рамене.

— Може би.

— На теб ще ти бъде ли приятно да дойда в леглото ти, докато спиш?

— Правеше го всяка сутрин, докато беше малка. Казваше, че не е честно да спиш сама. Всяка нощ с майка ти трябваше да те взимаме при нас, защото се чувстваше самотна.

Не, сигурна съм, че не е истина, не си спомням нищо подобно. Дали не полудява?

— Добре, щом не искаш да станеш, тогава ще стана аз.

— Добре — отвръща той. — Това ме устройва.

— А ти какво? Ще си лежиш тук?

Той се усмихва и се завива плътно с юргана.

— Тук е топло и уютно.

Краката ми отмаляват. Вчера не ядох почти нищо и днес имам чувството, че съм прозрачна. Хващам се за старинната колона на леглото, докуцуквам до прозореца и поглеждам навън. Още е рано, луната чезне бавно от светлосивото небе.

— Не си се виждала скоро със Зоуи — обажда се татко.

— Не съм.

— Какво стана онази вечер, когато отидохте на дискотека? Добре ли прекарахте?

Долу, в градината, оранжевата футболна топка на Кал изглежда като паднала в тревата планета, а момчето от съседната къща отново е навън. Притискам длани до стъклото. Всяка сутрин е там и прави нещо — работи с греблото, копае или плеви. В момента подстригва живия плет и трупа клоните на купчина, както се прави за огън.

— Чуваш ли ме, Тес?

— Да, но не ти обръщам внимание.

— Защо не помислиш да се върнеш в училище? Така ще можеш да се виждаш и с другите си приятели.

Обръщам се към него.

— Аз нямам други приятели и преди да продължиш в този дух — не искам да имам. Не искам да се сближавам с досадници, които ще се интересуват от мен само защото искат да приемат съболезнования от останалите на погребението ми.

Той въздъхва, придърпва юргана към брадичката си и клати глава.

— Не бива да говориш така. Цинизмът е вреден за теб.

— Това го прочете някъде ли?

— Позитивните мисли повишават имунната система.

— Значи вината за болестта ми е моя, така ли?

— Много добре знаеш, че нямам това предвид.

— Но винаги се държиш така, сякаш всичко, което правя, е погрешно.

Мускулите му се стягат и той сяда в леглото.

— Не е вярно.

— Вярно е. Сякаш не умирам по правилния начин. Всеки ден идваш в стаята ми, настояваш да стана или да се взема в ръце. Сега ми предлагаш да се върна в училище. Това е идиотско.

Прекосявам несигурно стаята, грабвам пантофите му и ги обувам. Огромни са, но не ме интересува. Той се подпира на лакът и ме следи с поглед. Гледа ме, сякаш съм го ударила.

— Не излизай! Къде отиваш?

— Далече от теб.

И затръшвам доволно вратата. Оставям му леглото. Да лежи в него, докато изгние.

8

Момчето се сепва, когато подавам глава над оградата и го викам. По-голям е, отколкото си мислех, може би на осемнайсет, с тъмна коса и мъх по брадата.

— Какво?

— Може ли да изгоря някои неща в огъня ти?

Той тръгва бавно по пътеката, бърше челото си с ръка, като че ли му е горещо. Ноктите му са мръсни и по косата си има парченца трева. Влачи крака към мен, не се усмихва.

Вдигам нагоре двете кутии от обувки, за да може да ги види. Вятърът развява роклята на Зоуи като знаме.

— Какво има в тях?

— Разни хартии. Може ли да ги хвърля в огъня?

Той свива рамене, не го интересува какво ще правя с тях. Отварям страничната портичка на нашата градина, преминавам през ниската ограда между двете къщи, прекосявам градината пред къщата му и заставам на страничната алея. Той е вече там, държи ми вратата. За миг ме обзема колебание.

— Аз съм Теса.

— Адам.

Тръгваме мълчаливо по градинската пътека. Обзалагам се, че си мисли, че гаджето току-що ме е зарязало и това са писмата му. Сигурно си казва: „Нищо чудно, че я е разкарал, с това лице като череп и с тая плешива глава.“

Огънят ме разочарова. Когато приближаваме, виждам, че е просто тлееща купчина сухи листа и вейки, само няколко по-надеждни пламъчета подават език изпод тях.

— Листата са влажни — казва той. — Хартията ще ги разпали.

Отварям една от кутиите и изсипвам съдържанието ѝ. От деня, в който забелязах първата рана, до преди два месеца, когато лекарите в болницата официално вдигнаха ръце, аз си водех дневник. Четирите години трогателен оптимизъм лумват изведнъж — какъв огън стана

само! Всички получавани през това време картички с пожелания за скорошно оздравяване почерняват по краищата, свиват се и за секунди се превръщат в пепел. След четири години човек започва да забравя имената на хората в тях.

Имаше една медицинска сестра, която обичаше да рисува карикатури на лекарите и да ги слага до леглото ми, за да ме разсмива. Но и нейното име не мога да си спомня. Дали не беше Луиз? Беше много плодовита художничка. Огънят се издига високо и горящите парченца литват нагоре към дървото.

— Освобождавам се — казвам на Адам.

Но не мисля, че ме чува. Зает е да прибутва с греблото купчинките с клонки и листа към огъня.

Следващата кутия ми е най-омразната. Години наред я разглеждахме с татко, разхвърляхме снимките из цялото болнично легло и се взирахме във всяка от тях.

— Ще оздравееш, миличка — казваше всеки път той, прокарвайки пръст по единайсетгодишния ми образ в ученическа униформа. Снимката беше направена през първия ден в прогимназията.

— Ето те в Испания — хващаше друга. — Помниш ли?

На тази снимка изглеждах фина и приятно загоряла от слънцето. За пръв път бях в ремисия. Едно момче ми подсвирна, докато седях на пейката.

Веднъж татко вдигна снимката към очите си и каза, че никога няма да забравя това първо подсвиркване.

Но аз го забравям.

Изведнъж ме обзема желание да изтичам вкъщи и да донеса още неща. Дрехите, книгите.

— Може ли да дойда пак, когато палиш огън? — питам аз.

Адам застава от едната страна на новата купчина и я прибутва към огъня.

— Защо искаш да избягаш от всичко? — поглежда ме той.

Навивам роклята на Зоуи на топка, усещам я съвсем мъничка в юмука си. Хвърлям я в огъня и пламъците я подхващат още преди да падне върху тях. Въздушният сатен и снимките се стопяват и се превръщат в безформена топка от пластмаса.

— Тази рокля е опасна — казва той и ме поглежда в очите, сякаш знае нещо.

Всичко опира до съдържанието на твърдите частици. Колкото по-твърдо е едно нещо, толкова по-близо са частиците му една до друга. Хората изглеждат твърди, но отвътре всичко е течено. И според мен, когато стоиш прекалено близо до огъня, частиците на тялото ти се променят, защото се чувствам странно замаяна и лека. Не знам какво става с мен... може би е от неправилното хранене... но имам усещането, че нещата вътре в тялото ми плуват хаотично. Изведнъж градината ми се струва прекалено ярка.

Законът за гравитацията гласи, че всички падащи тела падат на земята. Като искрите от огъня, които хвъркват към небето, после кротко се приземяват върху косата и дрехите ми.

Изненадвам се, когато откривам, че лежа на тревата и бледото лице на Адам е надвесено над мен сред ореол от тъмни облаци. Известно време не осъзнавам какво е станало.

— Не мърдай — казва Адам. — Мисля, че припадна за момент.

Опитвам се да кажа нещо, но езикът ми тежи и осъзнавам, че ми е по-лесно просто да си лежа на земята.

— Да не си диабетичка? Искаш ли захар? Имам кутия с кола, ако искаш, мога да ти дам — пита ме разтревожено той.

Сяда до мен, чака да се надигна и ми подава колата. Главата ми бръмва, когато захарта достига до мозъка ми. Усещам се лека като перце, по-призрачна от преди, но и много по-добре. И двамата поглеждаме към огъня. Съдържанието на кутиите ми е изгоряло докрай, дори и самите кутии са станали на въглен. Роклята се е изпарила. Но огънят не е изгаснал напълно, жарта е достатъчно силна, за да привлече една мушица. Малката глупачка танцува към светлината. Чува се пукот, после съскане и крилцата ѝ стават на пепел. И двамата се вираме в мястото, където допреди малко беше мушицата.

— Ти работиш много в градината — обаждам се аз.

— Харесва ми.

— Аз често те гледам през прозореца, докато работиш.

Той ме поглежда изненадано.

— Така ли? Защо?

— Обичам да те гледам.

Той свива вежди, сякаш се опитва да го проумее, понечва да каже нещо, но се отказва и измества поглед, очите му обхождат бавно градината.

— Мисля да посадя зеленчуци в онзи ъгъл там — заговаря след малко. — Грах, зеле, марули, пълзящ боб... всичко. Повече за мама, отколкото за себе си.

— Защо?

Той вдига рамене и поглежда към прозореца, сякаш споменаването на майка му може да я накара да погледне през стъклото.

— Тя обича домашните зеленчуци.

— Ами баща ти?

— Няма го. Само аз и мама сме.

Забелязвам малка кървава следа върху ръката му. Той проследява погледа ми и я избърсва в дънките си.

— Трябва вече да се прибирам — казва след малко. — Ти добре ли си? Ако искаш, задръж кока-колата.

Аз поемам бавно по пътеката и той тръгва до мен. Радвам се, че изгорих снимките и дневника, и че роклята на Зоуи се превърна в пепел. Чувствам, че отсега нататък ми предстои нещо съвсем различно.

При портичката се обръщам към Адам и казвам:

— Благодаря ти за помощта.

— Пак заповядай — отвърща той.

Ръцете му са в джобовете. Усмивва ми се, после навежда очи към обувките си. Но аз знам, че ме вижда.

9.

— Не знам защо са ви изпратили тук — казва жената на рецепцията.

— Извикаха ни — обяснява татко. — Секретарката на доктор Райън ни се обади и ни помоли да дойдем.

— Не тук — отвърща жената — и не днес.

— Точно тук — настоява той — и точно днес.

Тя го поглежда нацупено, после се обръща към компютъра и започва да щрака по клавиатурата.

— За лумбална пункция ли е?

— Не! — ядосва се татко. — Просто ми кажете дали доктор Райън е на смяна!

Сядам на пейката и ги оставям да се изяснят. Оглеждам се и виждам „обичайните заподозрени“ — цяла банда с нахлупени на главите шапки, улигани в разговори за химиотерапии, диарии и повръщане; момче, стиснало здраво ръката на майка си, тънката му косица е на същия етап на растеж като моята; момиче без вежди, което се прави, че чете книга. Над очилата си е очертало с молив фалшиви вежди. Вижда, че я гледам, и ми се усмихва, но аз не ги обичам тия работи. Имам си принцип — не общувам с умиращи. Те ме разстройват. Веднъж се сприятелих с едно момиче, името ѝ беше Анжела, разменяхме си имейли всеки ден. После тя изведнъж спря да пише. След няколко дни майка ѝ се обади на татко и му каза, че е починала. Ей така, изведнъж, без да ме предупреди. Оттогава не искам да се замесвам с никого от тях.

Взимам едно списание, но нямам време дори да го отворя. Татко ме потупва по рамото.

— Оправдани сме.

— Какво?

— Оказахме се прави. Грешката е нейна — казва и сочи доволно към жената на рецепцията, докато с другата ръка ми помага да стана. — Безмозъчна твар, не може да различи задника си от лакътя. Имаме разрешение да се качим в кабинета на шефа.

По брадичката на доктор Райън има нещо червено. Сядаме срещу бюрото му и аз не мога да откъсна поглед от петното. Чудя се дали е сос от спагети, или някаква супа. Или току-що е свършил с някаква операция? И това е сурово месо?

— Благодаря, че дойдохте — започва той и мърда кръстосаните пред гърдите си ръце.

Татко доближава стола си към мен и притиска коляно в моето. Преглъщам тежко и потискам желанието си да стана и да си изляза. Ако не го слушам, няма да разбере какво иска да ни каже и тогава, може би, казаното няма да се брой за истина.

Но доктор Райън не се колебае, гласът му е стабилен и убедителен.

— Теса — започва той, — новините не са добри. Лумбалната пункция ни показва, че ракът е стигнал до гръбначния мозък.

— И това лошо ли е? — опитвам се да се пошегувам.

Но той не се смее.

— Много лошо, Теса. Това означава, че е засегната цялата нервна система. Знам, че ти е трудно да го чуеш, но нещата прогресират много по-бързо от очакваното.

— Нещата? — поглеждам го с недоумение.

Той намества стола под себе си.

— Ти се придвижваш напред в редицата прекалено бързо.

Зад бюрото му има голям прозорец и оттам се виждат короните на две дървета. Виждам клоните, умиращите им листа и малко от небето над тях.

— Колко напред?

— Мога само да те попитам как се чувстваш. Уморяваш ли се често, вие ли ти се свят? Чувстваш ли болка в краката?

— Малко.

— Не мога да кажа със сигурност, но ми се иска да те насърча да правиш нещата, които искаш да правиш.

Той носи за потвърждение някакви диаграми и рентгенови снимки, подава ни ги, като че са новогодишни картички, сочи малките тъмни петна, пораженията, гадните смъртоносни клетки. Имам чувството, че в мен се е скрило хлапе, откраднало цяла туба черна боя, и ентусиазирано маца наред с четката.

Татко полага усилия да не заплаче, но не се справя добре.

— Какво следва? — пита той. Големите сълзи капят от очите и мокрят скута му. Докторът му подава салфетка.

Първият за деня дъжд окъпва стъклото на прозореца отвън. Един подхванат от вятъра лист се отронва и лумва в червено и златисто, докато пада надолу.

Докторът казва:

— Теса, моят отговор е интензивна интратекална химиотерапия. Метотрексат и хидрокортизон за четири седмици. Ако имаме късмет, симптомите ще заглъхнат и ще можем да продължим с поддържащата програма.

Той продължава да говори и татко продължава да слуша, но аз преставам да им обръщам внимание.

Значи наистина ще се случи. Знаех го и преди, но то приближава много по-бързо от очакваното. Значи наистина няма да се върна повече в училище. Няма да стана известна и да оставя нещо значително след себе си. Няма да отида в колеж, няма да започна работа. Няма да видя как расте брат ми. Няма да пътувам, няма да изкарвам пари, няма да карам кола, няма да се влюбя, да напусна дома и да създам собствено семейство.

Това е истината.

Мисълта ме пронизва като нож, промъква се през пръстите на краката ми, препуска нагоре и обикаля из главата ми, докато задуши всичко останало и остане единственото нещо, за което мисля. Нараства в мен като ням писък. Толкова дълго боледувах, толкова дълго търпях болката в костите, набръчканата кожа, нацепените нокти, плешивата глава и гаденето! Просто не е честно! Не искам да умра така, преди да съм си поживяла. Всичко ми се струва съвсем просто. Дори усещам някаква надежда, което е лудост. Искам да поживея, преди да умра. Това е единственото, което придава смисъл на нещата.

И стаята отново идва на фокус.

Докторът обяснява за медикаментозното лечение, как лекарствата може и да не ми помогнат, но можело да помогнат на други. Татко продължава да плаче беззвучно, аз гледам през прозореца и се чудя защо светлината изчезва толкова бързо. Колко ли е часът? Откога седим тук? Поглеждам часовника си — три и половина е, а денят върви към своя край. Вече е октомври. Децата са се завърнали от седмици по класните стаи с новите си чанти и кутии за моливи. И сигурно вече чакат края на първия срок. Колко бързо минава времето! Наближава Хелоуин, после празникът на есенните огньовете. Коледа. Пролетта. Великден. През май е рожденият ми ден. Ще стана на седемнайсет.

Колко дълго мога да го отлагам? Не знам. Знам само, че имам два пътя — да лежа под юргана и да си бърбря със смъртта, или да извадя онзи списък от кошчето за боклук и да живея с живите.

10.

— Хей, ти си станала! — изненадва се татко. Но забелязва минироклята, която облякох сутринта, и устните му се свиват. — Нека да отгатна. Отиваш при Зоуи.

— Нещо лошо ли има в това?

Той бута към мен витамините.

— Не ги забравяй!

Обикновено ми ги носи на табличка, но днес не си прави труда. Мислех си, че ще се зарадва да види, че излизам, но той продължава да си седи там и да ме гледа как гълтам хапче след хапче.

Витамин Е помага на организма да се възстанови след ирадиационната анемия. Витамин А се бори с пораженията от радиацията върху храносмилателната система. Кората от бряст прочиства слизестите налепи по всички дупки и органи в тялото. Силициевият двуокис заздравява костите. Натриевият хлорид и медта укрепват имунната система. Алое Вера има общо укрепващо въздействие върху организма, а чесънът... татко прочете някъде, че още не сме на „ти“ с всички свойства на чесъна. Нарича го „витамин Х“. Всичко това отива в стомаха ми с чаша прясно изцеден портокалов сок и лъжичка нерафиниран мед. Вкусно.

Бутам подноса към татко и му се усмихвам. Той става, занася го до мивката и го оставя.

— Мислех — започва, докато пуска чешмата и го плакне, — че ти се гади и имаш болки, поне така каза вчера.

— Но днес съм добре. Нищо не ме боли.

— Може би ще е по-добре днес да си почиваш?

Това тласка разговора в опасна територия, затова бързо сменям темата и насочвам вниманието си към Кал, който мачка съсредоточено корнфлейкса си и скоро го превръща в мокра купчина пюре. Изглежда мрачен, като татко.

— Какво става с теб? — питам.

— Нищо.

— Днес е събота. Не трябва ли това да те прави щастлив?

Той ме поглежда свирепо.

— Не си спомняш, нали?

— Какво да си спомням?

— Каза ми, че като завърша срока, ще ме заведеш на пазар. С твоята кредитна карта. — Стиска силно очи и процежда: — Знаех си, че няма да стане.

— Спокойно — предупреждава го татко с тона, който използва винаги когато Кал си изпуска нервите.

— Вярно е, обещах ти, но днес не мога.

Той ме поглежда ядосано.

— Искам да си изпълниш обещанието!

Няма как, трябва да го изпълня, защото това е в списъка ми. Номер две от него гласи простичко: трябва да казвам „да“ на всичко за един цял ден. Независимо какво искат от мен и кой го иска.

Поглеждам към обнадеждено лице на Кал, докато прекрачваме прага, и усещам, че сърцето ми се свива от страх.

— Ще пратя съобщение на Зоуи. Ще ѝ кажа, че тръгваме към нея.

Той заявява, че мрази Зоуи, което е лошо, защото имам нужда от нея. От енергията ѝ. Защото знам, че нещата се случват, когато тя е наоколо.

— Искам да отидем на детската площадка — казва Кал.

— Не си ли голям за това?

— Не. Ще видиш, че ще е забавно!

Често забравям, че той е дете, че част от него все още мечтае да се люлее, да се пързая и да прави всичко, което правят нормалните деца. Не виждам какво може да ми стане в парка, а и Зоуи ми отговаря, че става, но ще закъснее малко и ще ни намери направо там.

Сядам на една пейка и наблюдавам Кал. Той се покатерва по оформена като паяжина мрежа от въжета и отдолу ми изглежда съвсем малък.

— Ще се кача още по-нависоко — вика той. — Може ли да отида на върха?

— Да — отговарям му, защото съм си обещала да спазвам правилото.

— Оттук се вижда целият град! — крещи той. — Ела да видиш и ти.

Не е лесно да се катериш с къса рокля. Цялата мрежа се люлее и трябва да захвърля обувките си на земята, за да не падна. Кал се смее и командва:

— Точно на върха.

Много ми е трудно и някакво момче с отвратително грозно лице люлее мрежата отдолу. Изтеглям се нагоре, въпреки че ръцете ме болят. И аз искам да видя града. Искам да видя вятъра и да хвана птичка с ръка.

И успявам. Виждам върха на църквата, дърветата по края на парка и кестените, готови да изскочат всеки момент от бодливите си обвивки. Въздухът е чист и облаците са съвсем близо, сякаш съм на малка планина и виждам всички лица на обратно.

— Високо е, нали? — поглежда ме Кал.

— Да.

— Ще отидем ли после на люлките?

— Да.

„Да“ на всичко, което кажеш, Кал, но първо искам да усетя вятъра по лицето си. Искам да гледам сенките по земята, докато слънцето се върти бавно около нас.

— Казах ти, че ще е забавно — сияе Кал. — Хайде да обиколим навсякъде!

При люлките има опашка, затова отиваме на климушките. Все още съм по-тежка от него, все още съм каката и мога да се изтласкам с крака така, че той да литне високо, и докато пада тежко на дупето си, да се залива от смях. Сигурно ще се натърти, но не го интересува. Кажи „да“, кажи „да“!

Обикаляме навсякъде — отиваме в малката къщичка на върха на стълбата в пясъчника и успяваме да се поберем заедно. Моторът от гигантския слалом се накланя пиански на една страна, когато сядам в него и ожулвам коляно в земята. После отиваме при една дървена греда и се правим на гимнастици. После минаваме по буквите на азбуката, оформени като змия, при хороскопа и при маймунската решетка. После обратно на люлките, където опашката от майки със салфетки в едната ръка и дебели бебета в другата ме оглежда неодобрително, когато мятам Кал на единствената свободна люлка.

Качвам се зад него. Бедрата ми белеят, когато роклята ми се повдига, и това ме размива. Засилвам се още повече. Ако се засиля така, че да литна високо, високо, може би светът ще се промени.

Не забелязвам, че Зоуи е пристигнала. Кал ми я сочи. Облегнала се е на входа и ни наблюдава. Сигурно стои там от цяла вечност. Облечена е в тясна блузка и пола, която едва покрива задника ѝ.

— Добро утро — поздравява ни, когато отиваме при нея. — Виждам, че сте започнали без мен.

Усещам, че се изчервявам.

— Кал искаше да се полюеем.

— И ти, естествено, трябваше да кажеш „да“.

— Да.

Тя поглежда замислено Кал и казва:

— Ние отиваме на пазар. Ще купуваме разни неща и ще си говорим за месечния ни цикъл. Сигурна съм, че ще ти е скучно.

Той вдига към нея прашното си лице и я поглежда сърдито.

— Искам да отида до вълшебния магазин.

— Добре, заминавай.

— Той ще дойде с нас — намесвам се аз. — Обещах му.

Зоуи въздъхва и тръгва напред. Аз и Кал поемаме след нея.

Зоуи е единственото момиче от училище, което не се уплаши от болестта ми. И единствената, която върви по улицата, сякаш е недосегаема за тъпаците и престъпниците, сякаш не убиват всеки ден хора, автобусите не връхлитат на тротоара и не прегазват пешеходци, и болестите не нападат невинните си жертви. Когато съм с нея, имам усещането, че всеки момент ще ме спрат на улицата и ще ми съобщят, че всичко е едно голямо недоразумение и че не аз, а някой друг ще умре.

— Хайде, по-бързо! — вика през рамо тя. — Размърдай си задника, Тес.

Тази рокля е прекалено къса. Подчертава всяка гънка и извивка на тялото ми. Хор от клаксони. Група момчета се заглеждат в гърдите и бедрата ми.

— Защо трябва да правиш, каквото ти каже тя? — пита Кал.

— Не знам. Просто го правя.

Зоуи е доволна. Изчаква ни да я настигнем, хваща ме за ръката и казва:

— Прощавам ти.

— За какво?

Тя се навежда към мен и прошепва като конспиратор:

— Че се държа толкова гадно след скапаното чукане.

— Не съм.

— Си. Но както и да е.

— Не е възпитано да шепнете — мрънка Кал.

Тя го побутва пред нас, дръпва ме по-близо до себе си и пита:

— Е, докъде си готова да ме следваш? Ще си направиш ли татуировка, ако поискам?

— Да.

— Ще се дрогираш ли?

— Да.

— Ще кажеш ли на този мъж, че го обичаш?

Тя сочи към един плешивец, по-възрастен от баща ми, който тъкмо излиза от магазинчето, маха целофана от пакет цигари и го оставя да падне на земята.

— Да.

— Хайде, отивай!

Мъжът вади цигара, запалва и издухва дима пред себе си. Доближавам до него и го потупвам по рамото. Той се обръща леко усмихнат, мисли, че е познат.

— Обичам те — казвам аз.

Той свъсва вежди, после вижда, че Зоуи се смее, и изръмжава към мен:

— Я се разкарай! Побъркана идиотка!

Голям майтап. Двете със Зоуи се хващаме за ръце и се смеем до припадък. Кал прави отчаяна физиономия.

— Може ли вече да тръгваме?

На пазара гъмжи от народ. Хората се щурат нагоре-надолу, бързат, денят им е изпълнен с неотложни дела. Покрай мен минават дебелани с големи пазарски кошници, пред краката ми се мотаят родители с бебешки колички.

Стоя там в мрачния есенен ден и имам чувството, че се намирам в сън, изобщо не помръдвам, сякаш тротоарът е намазан с лепило, а

краката ми са от олово. Момчетата наоколо ме зяпат, надуват клаксоните, после повдигат рамене объркани. Момичетата, с които ходех на училище, минават бавно покрай мен. Вече не ме разпознават. Измина толкова време, откакто не ходя на училище. Въздухът тежи от миризмата на хотдог, бургери и лук. Всичко се продава — сварени и окачени надолу с главата пилета, подноси с черва и друга карантия, свински бутове и насечени ребра. Платове, вълна, дантела и пердета. На сергията за детски играчки джафкат плюшени кучета и правят салта, преоценени оловни войничета удрят цимбали. Продавачката ми се усмихва и сочи към огромна пластмасова кукла в целофанена обвивка:

— Само десетачка, скъпа.

Обръщам глава и се правя, че не я чувам.

Зоуи ме поглежда строго:

— Нали трябваше да казваш „да“ на всичко? Следващия път го купи, каквото и да е.

— Да.

— Добре. Връщам се след минутка — казва тя и изчезва в тълпата.

Не искам тя да си тръгва. Имам нужда от нея. Ако не се върне, денят ми ще свърши с обиколка из детската площадка и няколко подсвирквания по пътя.

— Добре ли си? — пита Кал.

— Да.

— Не изглеждаш добре.

— Добре съм.

— На мен ми е скучно.

Това е опасно, защото аз трябва да кажа „да“, ако поиска да се приберем.

— Зоуи ще се върне след минутка. Може да вземем автобуса, да прекосим града и да отидем до вълшебния магазин.

Кал свива рамене и мушка ръце в джобовете си.

— Тя няма да иска.

— Защо не разгледаш играчките, докато я чакаме?

— Това са боклуци.

Нима? Някога идвах тук с татко и ги разглеждах. Тогава всичко блестеше като злато.

Зоуи се връща, изглежда бясна.

— Скот е едно лъжливо копеле! — казва ядосано.

— Кой?

— Скот. Каза ми, че работи тук на сергия, но го няма.

— Онзи, пафкачът ли? Кога ти го каза?

Тя ме поглежда, сякаш съм изкукуригала, и отново тръгва нанякъде. Спира се пред мъжа зад сергията за плодове и почти ляга на кашоните с банани, за да говори с него. Той забива поглед в циците ѝ.

Една жена приближава. Носи няколко торби. Гледа право в мен и аз не отмествам поглед.

— Десет свински пържоли, три пакета бекон и едно пиле — прошепва тя. — Искаш ли ги?

— Да.

Тя ми подава едната торба, после си бръква в покрития със струпей нос и чака да намеря пари. Подавам ѝ пет паунда, тя рови из джобовете си и ми връща два паунда ресто.

— Това се казва сделка! — мърмори на себе си.

Кал я гледа изплашено, докато тя се отдалечава.

— Защо го направи?

— Млъквай! — казвам през зъби. В правилото не пише, че трябва да съм доволна от постъпките си.

Понеже са ми останали само дванайсет паунда, се питам дали не трябва да променя правилото и да казвам „да“ само на неща, които са без пари. От торбичката капе кръв и цапа краката ми, затова си задавам и въпроса дали трябва да пазя всичко, което купувам.

Зоуи се връща и дърпа торбичката от ръката ми.

— Какво имаме тук? — Поглежда вътре и прави гримаса. — Прилича на умряло куче.

Хвърля всичко в кофата за боклук, обръща се към мен и се усмихва.

— Намерих Скот. Оказа се, че е тук. И Джейк е с него. Хайде, ела!

Докато си пробиваме път през тълпата, Зоуи ме осведомява, че след онзи път, когато двете отидохме в дома им, се е виждала няколко пъти със Скот.

— Защо не си ми казала?

— Ти не беше на линия повече от месец. И мислех, че няма да ти е приятно.

Изненадвам се, като ги виждам на дневна светлина зад сергия с фенерчета, тостери, часовници и чайници. Изглеждат по-възрастни, отколкото си ги спомням.

Зоуи отива отзад да говори със Скот. Джейк ми кима.

— Добре ли си?

— Да.

— Малко на пазар, а?

Изглежда различен, потен и леко смутен. Една жена застава след мен и ние с Кал трябва да отстъпим, за да я пуснем до сергията. Тя си купува четири батерии. Струват един паунд. Джейк ги слага в найлонова торбичка и прибира парите. Жената си тръгва.

— Искаш ли малко батерии? — пита той, но избягва да ме погледне в очите. — Няма нужда да ги плащаш.

Казва го, сякаш ми прави голяма услуга, сякаш му е жал за мен и иска да покаже, че е добър човек. Това ми подсказва, че знае. Зоуи му е казала. Виждам вината и съжалението в очите му. Свалил е умиращо момиче и сега го е страх. Дали не съм заразна? Болестта ми е докоснала гърдите му, сега се таи някъде там и го дебне.

— Искаш ли няколко? — Той вдига кутията с батериите и я размахва пред мен.

— Да — излиза от устата ми.

Горчивият вкус на думата трябва да бъде преглътнат, взимам скапаните батерии и ги пъхам в чантата си.

Кал ме сръчква в ребрата:

— Сега може ли да си ходим?

— Да.

Зоуи слага ръка около кръста на Скот.

— Не! — казва тя. — Отиваме у тях. Те излизат в обедна почивка след един час.

— Ще вода Кал в града.

Зоуи се усмихва мило. Изглежда прекрасно, Скот ѝ е стоплил сърцето.

— Не трябва ли да кажеш „да“?

— Кал попита пръв.

Тя се мръщи.

— Казаха, че имат малко кетамин у дома. Всичко е организирано. Ако искаш, вземи и Кал. Ще му измислят някакво забавление. Плейстейшън или нещо подобно.

— Казала си на Джейк.

— Какво съм му казала?

— За мен.

— Не съм.

Тя се изчервява, хвърля бързо фасата си на земята и го стъпква, за да не ме гледа в очите.

Мога да си представя точно как го е направила. Отишла е у тях, накарала ги е да изпафкат една цигара заедно и е настояла да дръпне първа, вдишала е дълбоко и силно, а двамата са я гледали. После е подала фасата на Скот и е казала:

— Хей, спомняте ли си Теса?

И им е разказала. Може дори да си е поплакала. Бас държа, че Скот я е прегърнал. Бас държа, че Джейк е грабнал фасата и е вдишал дълбоко, толкова дълбоко, че да не мисли за това.

Грабвам ръката на Кал и тръгвам бързо. Далече от Зоуи, далече от пазара. Влача го надолу по стълбите, зад сергиите, по пътеката покрай канала.

— Къде отиваме? — хленчи той.

— Затваряй си устата!

— Плашиш ме.

Хвърлям му един поглед, но всъщност не ми пука.

Понякога сънувам, че обикалям из дома, влизам и излизам от стаите и никой от семейството не ме познава. Срецам татко на стълбището и той ми кима учтиво, сякаш ме е извикал да почистя къщата, или сме в хотел. Кал ме гледа с подозрение, когато влизам в стаята си. Всичките ми вещи са изчезнали и в нея се е настанило друго момиче, носи рокля на цветя, устните ѝ са ярки, а бузите ѝ — червени като ябълки. Това е паралелният ми живот, мисля си аз. Онзи, в който съм здрава и Джейк е щастлив, че ме е имал.

Но в този живот аз влача брат си по алеята към кафенето до канала.

— Всичко е наред — казвам разсеяно. — Отиваме да си купим сладолед, горещ шоколад и кола.

— Ти не трябва да ядеш захар. Ще кажа на татко.

Стискам ръката му още по-силно. Един мъж стои отпред, малко по-далече, точно между нас и кафенето. Облечен е с пижама и се взира в канала. Цигарата подскача в устата му.

— Искам да си ходим у дома! — казва Кал.

Но аз искам да му покажа плъховете около канала, листата, които се откъсват от дърветата и падат с писък надолу, хората, които отбягват всичко, което би могло да им създаде проблеми. Трябва да му покажа, че мъжът с пижамата е много по-реален от Зоуи, която крачи след нас с голямата си уста и тъпата си руса коса.

— Махай се! — викам, без да се обръщам.

Тя ме хваща за ръката.

— Защо винаги правиш от мухата слон?

Аз се отскубвам от нея.

— Не знам, Зоуи, ти ми кажи.

— Това не е някаква тайна. Много хора знаят, че си болна. На Джейк не му направи голямо впечатление, но сега със сигурност си мисли, че си куку.

— Да, аз съм пълно куку.

Тя присвива очи.

— Знаеш ли какво си мисля? Че ти харесва да си болна.

— Така ли си мислиш?

— Просто не можеш да търпиш да си нормална.

— Да, права си, точно така. Искаш ли да се сменим?

— Всички умират — казва тя, сякаш тази мисъл ѝ е хрумнала току-що и е решила, че няма нищо против да се случи и на нея.

Кал ме дърпа за ръкава.

— Виж! — казва и сочи напред.

Мъжът с пижамата влиза в канала. Започва да пляска с ръце по водата и да пръска наоколо. Поглежда ни тъпо, после се ухилва и ни показва няколко златни зъба. Полазват ме тръпки.

— Искате ли да поплуваме, дами? — вика към нас. Има шотландски акцент. Никога не съм била в Шотландия.

— Хайде, отивай! — казва Зоуи. — Защо не тръгваш?

— На мен ли говориш?

Тя ми се усмихва ехидно.

— Да.

Поглеждам към масите пред кафенето. Хората гледат към нас. Ще си помислят, че съм дрогирана или психарка. Навивам роклята си и я пъхам в гащите.

— Какво правиш? — съска Кал. — Всички ни гледат.

— Тогава се прави, че не си с мен.

— Така и ще направя — казва ядосано той и сяда на тревата, докато събувам обувките си.

Потапям палец. Водата е толкова студена, че целият ми крак изтръпва.

Зоуи ме хваща за ръката.

— Недей, Тес! Нямах предвид това. Не ставай глупава.

Наистина ли не разбира?

Влизам до колене, патиците се разбягват изплашено. Не е дълбоко. Малко е тинесто, по дъното има всякакви боклуци. Около мен плуват плъхове. Хората хвърлят тук консервени кутии, пазарски колички, игли и умрели кучета. Меката кал жвака под краката ми.

Златният зъб ми маха с ръка и пляска по бедрата си.

— Ти си добро момиче — казва щастливо.

Устните му са сини, златният зъб блести в устата му. Има дълбока рана на главата си и кръвта се стича по челото и очите му. От това ми става още по-студено.

Един мъж излиза от кафето и размахва кърпа.

— Хей! — крещи към мен. — Хей, излизай оттам.

Носи кухненска престилка и коремът му увисва, когато се навежда и ми подава ръка.

— Да не си луда? Ще се разболееш. — После се обръща към Зоуи: — Ти с нея ли си?

— Съжалявам — отвърща тя. — Не можах да я спра.

И клати глава, за да го убеди, че вината не е нейна. Това ме ядосва.

— Не е с мен — тръсвам глава. — Изобщо не я познавам.

Зоуи сякаш нахлузва маска на лицето си и се скрива зад нея, а човекът ме поглежда объркано. Подава ми кърпата да подсуша краката си. И заявява, че съм луда. И че всички млади хора са наркомани. Докато се пени срещу мен, забелязвам, че Зоуи си тръгва. Смалява се все повече и повече и накрая изчезва. Човекът от кафето пита къде са родителите ми, интересува се дали познавам мъжа със златния зъб,

който се покатерва на отсрещния бряг и се превива от смях. Накрая ме повежда към кафенето, като не спира да мърмори, кара ме да седна на една маса и ми носи чаша горещ чай. Слагам три лъжички захар и го пия на малки глътки. Хората не спират да ме зяпат. Кал изглежда мъничък и много изплашен.

— Какво правиш? — шепне сподавено.

Толкова ще ми липсва, че ми се иска да го нараня. Трябва да го върна у дома и да го предам в ръцете на татко, преди да сме пострадали и двамата. Но в къщи е скучно. Няма да е проблем да казвам „да“ на всичко, защото татко няма да ме кара да правя нещо откачено.

Чаят стопля стомаха ми. Небето се променя от оловносиво към слънчево, но след миг отново потъмнява. Дори и времето не може да реши какво да прави и се люшка от едно състояние в друго.

— Хайде да вземем автобуса — казвам и ставам. Хващам се за масата и си обувам обувките. Хората се правят, че не ме забелязват, но аз усещам втренчените им погледи. Това ме кара да се чувствам жива.

11.

— Вярно ли е това? — пита Кал, докато вървим към автобусната спирка. — Харесва ли ти да си болна?

— Понякога.

— Затова ли скочи във водата?

Спирам и поглеждам в ясните му сини очи. И те, като моите, са осеяни със сиви петънца. Имам снимки от времето, когато съм била на неговата възраст, и между двамата ни няма голяма разлика.

— Скочих, защото си направих списък със задачи, които трябва да изпълня. Днес трябва да казвам на всичко „да“.

Той обмисля чутото, размишлява няколко секунди и на лицето му цъфва широка усмивка.

— Значи, каквото и да те помоля, ти трябва да ми отвърнеш с „да“, така ли?

— Така.

Хващаме първия спрял пред нас автобус и сядаме отзад.

— Добре — казва Кал. — Изплезе се на онзи човек.

Аз го правя и той се киска доволно.

— Сега помахай на жената на тротоара. После изпрати целувка на онези момчета.

— Ще е по-забавно, ако и ти го правиш с мен.

И ние се пулим на хората, размахваме ръце и крещим към тях с всички сили „дебелак“, „скелет“ и „кретен“. Когато натискаме звънеца, за да слезем, се оказва, че сме останали сами в задната част на автобуса. Всички ни гледат възмутено, но какво от това?

— Къде отиваме? — пита ме Кал.

— На пазар.

— Носиш ли си кредитната карта? Ще ми купиш ли нещо?

— Да.

Първо купуваме пистолет с перка и с радиоуправление. Перката може да лети на десет метра височина и да бъде насочвана. Кал хвърля опаковката в кошчето пред магазина и докато вървим по улицата,

започва да стреля. Запленени от многоцветната перка, ние я следваме чак до магазина за бельо.

Карам Кал да седне на пейката отпред и да чака заедно с цяла тълпа мъже. Прекрасно е да си сваля роклята не за медицински преглед, а за продавачката с нежен глас, която ми помага да премеря един дантелен и много скъп сутиен.

— Нека да е люляк — казвам, когато ме пита за цвета. — Искам и бикини в същия цвят.

Плащам и тя ми ги връчва в луксозен плик със сребърни дръжки.

После купувам на Кал говорещ робот касичка. За себе си взимам дънки. Избирам ги прилепнали по мен и избелели, точно като на Зоуи.

Продължаваме нататък. Кал получава плейстейшън, а аз — рокля. Копринена, в изумрудено и черно, най-скъпата вещ, която съм купувала някога. Пробвам я, оглеждам се в огледалото, оставям мократа рокля в съблекалнята и излизам да се покажа на Кал.

— Супер е! — казва той, като ме вижда. — Останаха ли пари и за електронен часовник?

Купувам му и будилник, който може да проектира триизмерни цифри по тавана.

Следващото са ботуши. Кожени, с цип и малък ток. И голям сак от същия магазин, за да побере всичките покупки.

След посещението в магическия магазин купуваме куфар на колела, за да сложим сака в него. Кал е на седмото небе, но на мен ми минава през ума, че ако вземем още нещо, ще се наложи да си купим кола, за да приберем в нея куфара. И камион за колата. А после пристанище, океан, континент.

Болката в главата започва в „Макдоналдс“. Сякаш някой отваря черепа и бърника с лъжица из мозъка ми. Завива ми се свят, повдига ми се, имам чувството, че целият свят е седнал на главата ми. Гълтам един парацетамол, но знам, че това няма да помогне.

— Добре ли си? — пита Кал.

— Да.

Той знае, че лъжа. Натъпкал се е със сандвичи и е доволен като цар, но в очите му има страх.

— Искам да се прибираме.

Трябва да кажа „да“. И двамата се преструваме, че не е заради мен.

Заставам на тротоара и се подпирам на стената, за да не падна, докато той се опитва да хване такси. Няма да позволя този ден да завърши в залата за кръвопреливане! Няма да им дам да забият в мен гадните си игли!

В таксито хващам ръката на Кал. Тя е малка, приятелска и се побира в моята като в калъп. Опитвам се да се насладя на момента. Той не позволява често да му държа ръката.

— Ще имаме ли неприятности? — пита той.

— Кой би ни ги причинил?

Той се смее.

— Ще си устроим ли още един такъв ден?

— Разбира се.

— Искаш ли следващия път да отидем на ледената пързалка?

— Да.

Той започва да бърби за рафтинг, сеца се, че обича да язди, но няма нищо против да изпробва и бърнджи. Заглеждам се през прозореца. Главата ми пулсира. Светлините пробягват покрай мен, лица и сгради приближават, заслепяват ме и отминават. Сякаш ме пекат на хиляда огньове едновременно.

12

Щом отворям очи, разбирам, че съм в болница. Миризмата е същата и прикрепеният към ръката ми маркуч е болезнено познат. Опитвам се да седна, но главата ми пада назад и изведнъж започва да ми се гади ужасно.

Сестрата се втурва към леглото с леген в ръка, но вече е късно. Всичко се излива по мен и по чаршафите.

— Няма нищо — казва тя. — Сега ще ги сменим.

Избърсва устата ми и ми помага да се обърна на една страна, за да ми съблече нощницата.

— Докторът ще дойде всеки момент.

Сестрите никога не казват, каквото знаят. Назначени са заради милата си усмивка и буйната коса. Трябва да са здрави и жизнерадостни, за да поддържат духа на пациентите.

Докато ми помага да облека чиста нощница, тя ми разказва, че е живяла в Южна Африка, близо до океана.

— Там слънцето е по-близо до земята и винаги е топло.

Бързо измъква мръсните чаршафи изпод мен и слага нови.

— В Англия краката ми са непрекъснатостудени — продължава след малко. — Сега ще ти помогна да си легнеш отново. Готова ли си? О не! А, ето че и докторът идва. Тъкмо навреме.

Той е плешив и побелял, въпреки че е на средна възраст. Поздравява учтиво, пренася един стол от мястото под прозореца до леглото ми и сяда. Не спирам да се надявам, че някога в някоя болница из страната ще срещна свършения лекар, но засега не съм виждала такъв. Може би ми трябва магьосник с наметало и магическа пръчица или безстрашен рицар с остра сабя. Този е любезен и досаден като амбулантен търговец.

— Теса, знаеш ли какво е калциемия?

— Ако кажа не, може ли да си избира нещо друго?

Той ме поглежда объркано и точно това е проблемът — никога не схващат шегите. Искат ми се докторът да си има асистент. Някой

шегаджия, който да го гъделичка с перо, докато той ме запознава с безличните медицински термини.

Докторът разстила една диаграма върху коленете си и сочи с пръст някакви показатели.

— Хипокалциемията е състояние, при което нивото на калция достига изключително високи нива. Сега ти даваме бисфосфонати и те ще смъкнат нивото на калция. Когато това стане, няма да се чувстваш толкова объркана и няма да ти се повръща.

— Аз винаги съм объркана — отговарям.

— Имаш ли някакви въпроси? — поглежда ме с очакване той и аз не искам да го разочаровам, но какво бих могла да попитам този дребен невзрачен човечец?

Той ми казва, че сестрата ще ми даде нещо, за да мога да спя, става и кима за довиждане. Тук е моментът шегаджията да сложи до вратата бананова кора, после да дойде и да поседи известно време с мен. Ще се посмеем заедно на доктора, докато лети по задник из коридора.

Когато се събудвам, навън е тъмно. Не си спомням нищо. Това ме побърква. Десетина секунди се боря с призраци, ритам като побесняла усуканите чаршафи, убедена, че са ме отвлекли или нещо още по-лошо.

Татко се спуска към мен, започва да ме гали по главата и да повтаря името ми отново и отново, като заклинание.

После си спомням. Скочих в една река. С Кал обиколихме магазините и сега съм в болница. Но фактът, че забравих за миг, кара сърцето ми да бие като бясно, защото всъщност забравих коя съм. Превърнах се в никой и знам, че ще се случи отново.

Татко ми се усмихва:

— Искаш ли вода? Жадна ли си?

Налива ми една чаша от каната, но аз поклащам глава и той сяда отново на стола до масата.

— Зоуи знае ли, че съм тук?

Той бърка в джоба на якето си и вади кутия цигари. Отива до прозореца и го отваря. Студеният въздух нахлува в стаята.

— Татко, тук не се пуши.

Той затваря прозореца и пъха отново цигарите в джоба.

— Да, разбира се, че не се пуши.

Връща се при мен, сяда и хваща ръката ми. Чудя се дали и той не е забравил кой е.

— Похарчих много пари, татко.

— Знам. Няма значение.

— Не вярвах, че ще мога да купя всичко това с моята карта. Във всеки магазин очаквах да ми откажат. Но пазя всички квитанции, ще можем да ги върнем.

— Шшшт. Всичко е наред.

— Кал добре ли е? Много ли го изплаших?

— Ще го преживее. Искаш ли да го видиш? Той е отвън с майка ти.

През последните три години никога не се е случвало да ме посетят тримата заедно. Изведнъж ме хваща страх.

Те влизат и всички са сериозни. Кал стиска ръката на мама, мама изглежда като случайно попаднала тук, татко им държи вратата. Тримата се нареждат около леглото ми и ме гледат мълчаливо. Като предупреждение за онзи ден, който ще дойде. Но по-късно. Не сега. Денят, когато няма да мога да ги видя, да им се усмихна, да им кажа да престанат да ме плашат и да седнат.

Мама придърпва един стол, навежда се и ме целува. Вдъхвам познатия аромат — на сапун и на портокаловото масло, което използва за шията си — и ми се доплаква.

— Изплаши ме — казва тя и клати глава. Просто не може да повярва.

— Аз също се изплаших — прошепва Кал. — Ти припадна в таксито и шофьорът помисли, че си пияна.

— Така ли?

— Не знаех какво да правя. Той каза, че трябва да платим компенсация, ако повърнеш.

— И повърнах ли?

— Не.

— Ти не му ли каза да си гледа работата?

Кал се усмихва, но устните му потрепват нервно.

— Не.

— Искаш ли да седнеш до мен на леглото?

Той клати глава.

— Не плачи, Кал. Ела, седни тук. Хайде да си спомним всички неща, които купихме.

Но той сяда в скута на мама. Никога не съм го виждала да го прави. Не съм сигурна, че и татко го е виждал. Самият Кал изглежда изненадан. Забива глава в рамото ѝ и започва да плаче. Тя започва да го гали по гърба, ръката ѝ описва кръгове по якето му. Татко се заглежда през прозореца. Аз слагам ръка на чаршафа пред себе си и разтварям широко пръсти. Те са съвсем тънки и безцветни, като пръсти на вампир — изсмукват живота на всеки, когото срещнат.

— Като малка много исках да си имам кадифена рокля — казва мама. — Зелена, с дантелена яка. Сестра ми имаше такава, а аз — не, така че разбирам какво е да ти се иска нещо красиво. Ако пак ти се прииска да хукнеш по магазините, ще дойда с теб.

Изящната ѝ ръка описва кръг из стаята и тя добавя:

— Всички ще дойдем.

Кал вдига глава от рамото ѝ и я поглежда.

— Наистина ли? И аз ли?

— И ти.

— Интересно, кой ще плаща? — казва татко от мястото си до прозореца и прави кисела физиономия.

Мама се усмихва, изтрива с ръка сълзите на Кал и го целува по бузата.

— Ух, солено — казва. — Солено като морето.

Татко я следи с поглед. Нямам представа дали мама знае, че той я гледа.

Тя ни разказва някаква история за разглезената си сестра Сара и едно пони на име Танго. Татко се смее и подмята, че не бива да се оплаква от детството си. Мама го дразни, казва ни, че е обърнала гръб на богатото си семейство и е отишла да живее в бедняшки квартал заради него. После Кал показва един фокус с монета, прехвърля я от едната ръка в другата, после отваря юмручета и ни показва, че е изчезнала.

Прекрасно е да ги слушам как разговарят, как си разменят дума след дума. Тримата са около мен и костите вече не ме болят толкова много. Ако си лежа съвсем тихичко, може би няма да забележат надничащата през прозореца бледа луна и няма да чуят тракането на

количката с лекарствата по коридора. И ще останат при мен цяла нощ. Ще вдигаме врява, ще си разказваме вицове и всякакви истории, докато слънцето изгрее.

Но мама казва:

— Кал е уморен. Ще го откарам вкъщи и ще го сложа да спи. —

И се обръща към татко: — Ще се видим там.

Целува ме за довиждане, после ми изпраща въздушна целувка от вратата. Усещам я да каца на бузата ми.

— Чао — маха ми Кал.

И двамата си тръгват.

— Ще остане ли при нас? — поглеждам към татко.

— Предполагам, че ще е само за тази нощ.

Той идва при мен, сяда на стола и взима ръката ми в своята.

— Знаеш ли, когато беше бебе, аз и майка ти ставахме през нощта да те гледаме как дишаш. Страхувахме се, че ще забравиш да го правиш, ако не те наблюдаваме. — Ръката му помръдва, допирът на пръстите му омеква. — Може да ти е смешно, но беше точно така. Когато децата поотраснат, става по-лесно, но страхът никога не ни напуска напълно. Непрекъснато се тревожа за теб.

— Защо ми го казваш?

Той въздъхва.

— Знам, че си се заела с нещо. Кал ми каза, че си направила някакъв списък. Трябва да знам за него не за да те спра, а защото ми се иска да мога да те предпазя.

— Това не е ли едно и също?

— Не, не е. Просто искам да съм част от това, Тес. Мъчително е да гледам отстрани.

Гласът му потреперва и се изгубва. Наистина ли иска само това? Да бъде включен? Но как да му разкажа за Джейк и тясното му легло? Как да му кажа, че Зоуи ме накара да скоча в реката, а аз трябваше да кажа „да“? Следващата точка от списъка ми е дрога. И остават още седем. Ако споделя с него, той ще ми забрани. Не искам да прекарам остатъка от живота си между одеялата на дивана, с глава на рамото му. Списъкът е единственото, което ме кара да продължавам напред.

13.

Мислех, че е сутрин, но не е. Реших, че къщата е толкова тиха, защото всички са станали и са излезли. Оказва се, че е само шест часът и съм отворила очи с първите утринни лъчи.

Взимам от шкафа в кухнята пакетче солети със сирене и пускам радиото. На шосе М3 е станала верижна катастрофа и няколко души са прекарали нощта в колите си. Нямали достъп до тоалетна и трябвало щабът за извънредни ситуации да им достави вода и храна. Целият свят е в задръстване. Член на парламентарната група на консерваторите изневерява на жена си. В някакъв хотел е намерен труп. Все едно, че слушам някакъв безумен анимационен филм. Спирам радиото и си взимам шоколадов сладолед от фризера. От него ми се замайва главата и ми става студено. Взимам палтото, изпълзвам на терасата и се вслушвам в листата и сенките, в звука от падащите надолу пращинки. Това ме стопля мъничко.

Шест часът и седем минути.

Дали в градината не се е появило нещо ново? Див бик, космически кораб, планина от червени рози. Отварям бавно задната врата, умолявайки света да ми донесе нещо стряскащо и различно. Но всичко е до болка познато — празни цветни лехи, мокра трева и надвиснало над нея сиво небе.

Пиша съобщение до Зоуи. Само една дума: „дрога“.

Тя не ми отговаря. Бас държа, че е при Скот, лежи щастлива и затоплена в прегръдките му. Двамата дойдоха да ме видят в болницата, седнаха на един стол и аз реших, че може да са се оженили, а аз съм пропуснала събитието. Донесоха ми неща от пазара — малко сливи и тиквен фенер за Хелоуин.

— Помагам на Скот на сергията — каза ми Зоуи.

А аз си помислих: колко бързо дойде краят на октомври. Помислих си още, че ръката на Скот на рамото ѝ видимо я успокоява. Оттогава измина цяла седмица. Зоуи ми изпраща съобщения всеки ден, но изглежда, интересът ѝ към списъка се е изпарил.

Ако не се обади, ще си остана тук, на стъпалата, и ще гледам как облаците се събират и разпръскват. Дъждът ще се стича на малки вадички по прозореца на кухнята и така ще минава ден след ден.

Това ли е животът ми?

Изобщо живот ли е това?

Някаква врата се отваря, друга се затваря. Чувам тежки стъпки от ботуши по калта. Пресичам градината и подавам глава над плета.

— Здравей.

Адам слага ръка на гърдите си, сякаш появата ми го води до инфаркт.

— Боже! Изплаши ме.

— Извинявай.

Не е облечен като за градината. Носи кожено яке и дънки, в ръката си държи каска за мотор.

— Излизаш ли?

— Да.

И двамата поглеждаме към мотора му. Оставен е под навеса. Червено и сребърно. Изглежда като стрела, готова да излети в мига, когато я освободиш.

— Много е готин.

— Да — кима той. — Току-що го поправих.

— Какво му беше?

— Вилката му беше изкривена. Разбираш ли от мотоциклети?

Отварям уста да излъжа, но тази лъжа е от онези, които си проличават веднага.

— Не, но винаги ми се е искало да си имам.

Той ме поглежда някак особено и ме кара да се замисля как изглеждам. Вчера видях, че приличам на наркоманка, кожата ми е започнала да жълтее. Сложих обеци, за да намаля ефекта, но тази сутрин забравих да се погледна в огледалото. Всичко може да се е случило през нощта. И ми става малко неудобно от погледа му.

— Виж — казва той, — искам да ти кажа нещо.

От погледа му се досещам за какво може да става въпрос и решавам да му спестя неудобството.

— Няма нищо. Баща ми е голямо плямпало. Напоследък дори и непознатите ме съжаляват.

— Наистина ли? — поглежда ме изненадано той. — Ами, тези дни не те мярках из двора и попитах брат ти за теб. И той ми каза.

Аз поглеждам към краката си, към парчето трева пред тях, към кафявия ров в края на градината и към плета.

— Мислех, че имаш диабет. Когато припадна. Не знаех.

— Да.

— Съжалявам. Искам да кажа, много ми беше мъчно, като се свлече на земята.

— Да.

— Исках да ти го кажа.

— Благодаря.

Струва ми се, че говорим прекалено високо. Думите ни изпълват цялото пространство в главата ми и ехото им отеква дълго в мен.

Най-после казвам:

— Обикновено хората се плашат, като научат за болестта ми, някак си не могат да го понесат. — Той кима, като че ли разбира. — Но това не означава, че ей сега ще ритна камбаната. Имам си цял списък със задачи и имам намерение първо да го изпълня.

Не съм и помисляла да споделям с него, затова се изненадвам от себе си. Изненадвам се и когато го виждам да се усмихва:

— Какви са тези задачи?

Определено не искам да споделям за Джейк, нито за скачането в реката.

— Ами... следващото в списъка са наркотиците.

— Наркотици ли?

— Да, и нямам предвид аспирин.

Той се усмихва:

— Знам.

— Имам приятелка, която ще ме снабди с екстази.

— Екстази? Трябва да пробваш с гъби. Те са по-добри.

— От тях започваш да халюцинираш, нали? О, не, не искам да ме нападнат скелети.

— От тях започваш да сънуваш, но не кошмари.

Това не ме убеждава, защото не вярвам, че моите сънища са като на другите. Обикновено сънувам мрачни и пусти места, откъдето не мога да се измъкна. И се будя, обляна в гореща пот и жадна.

— Мога да ти намеря малко, ако искаш — казва той.

— Кога?

— Още днес.

— Днес?

— Няма защо да отлагаш.

— Обещах на приятелката си да не правя нищо без нея.

Той повдига едната си вежда.

— Това е сериозно обещание.

Поглеждам към къщата. Татко ще стане всеки момент и ще седне на компютъра. Кал ще отиде на училище.

— Ще ѝ се обадя и ще я питам дали не може да дойде насам.

— Добре — кима той и закопчава якето си.

— Откъде ще ги вземеш?

Тъгълчетата на устните му се повдигат в лека усмивка.

— Един ден ще те кача на мотоциклета и ще ти покажа.

И тръгва по пътеката все още усмихнат. Светлозелените му очи блестят на утринното слънце и от техния блясък ми се замайва главата.

14.

— Откъде, мислиш, че ги взима, Зоуи?

Тя се прозява широко.

— Лего ленд... Дисниленд?

— Защо си толкова гадна?

— Защото той е грозен и скучен. Защото си имаш мен и... просто не знам защо му се връзваш.

— Защото теб те нямаше напоследък.

— Последния път, когато те видях, лежеше в болницата. Помниш ли, че ти идвах на свиждане?

— Последния път, когато те видях, лежах там, защото ти ми каза да вляза в реката — запушвам ѝ устата аз и отивам до прозореца.

Минаха най-малко сто часа, откакто Адам се прибра, влезе вкъщи за половин час, после излезе отново и започна да събира листа в градината. Досега трябваше отдавна да е почукал на вратата ми. А може би ние трябва да отидем у тях?

Зоуи застава до мен, обляга се на прозореца и двете се заглеждаме в него. Всеки път, когато изсипва листата в количката, цял куп от тях се разхвърчават отново във въздуха и падат бавно на земята.

— Няма ли какво друго да прави?

Знаех си, че ще го каже. Няма търпение за нищо, не обича да чака. Ако работеше в градина, щеше да откопава всеки ден заритите в земята зърна, за да види дали растат.

— Той е градинар.

Тя ми хвърля унищожителен поглед.

— Да не е бавноразвиващ се?

— Не!

— Не трябва ли да е в колеж или нещо подобно?

— Мисля, че се грижи за майка си.

Погледът ѝ става някак заговорнически.

— Ти го харесваш.

— Не.

— Не, ама да. Тайно си влюбена. Знаеш за него разни неща, които няма как да разбереш, ако не положиш специални усилия.

Клатя глава и се опитвам да я разубедя. Знам, че сега ще започне да човърка и ще направи от мухата слон.

— Всеки ден ли го следиш оттук?

— Не.

— Бас държа, че е така. Ще взема да го попитам дали и той си пада по теб.

— Не, Зоуи!

Тя хуква към вратата със смях.

— Ще го попитам дали иска да се ожени за теб.

— Моля ти се, Зоуи! Не се меси!

Тя се връща обратно, прекосява бавно стаята и клати глава.

— Мислех, че разбираш правилата. Никога не допускай момче до сърцето си. Последниците са фатални.

— Ами ти и Скот?

— Това е друго.

— Защо?

— Защото е само секс — усмихва се тя.

— Не е вярно. Когато дойдохте да ме видите в болницата, ти не можеше да откъснеш поглед от него.

— Глупости!

— Не са глупости.

Зоуи живее така, сякаш човешката раса ще изчезне утре, и нищо, което прави днес, няма значение. Но когато е със Скот, става мека и топла. Не го ли усеща?

Тя ме поглежда толкова сериозно, че аз слагам ръце на раменете ѝ и я целувам. Искам отново да се засмее. Устните ѝ са меки и мирише приятно. Хрумва ми, че може да изсмуча малко от нейните здрави клетки, но тя ме отблъсква, преди да успея да изпробвам теорията си.

— Защо го направи? — пита ме тя.

— Защото започна да се скапваш. Сега иди и попитай Адам дали носи гъбите.

— Ти иди.

— Ще отидем двете — засмивам се аз.

Тя избърсва устните си с ръкав и ме поглежда сконфузено:

— Добре, да отидем. И без това стаята ти започва да мирише странно.

Адам ни забелязва, докато прекосяваме поляната, оставя греблото и ни посреща до оградата. Завива ми се свят, докато го гледам да се приближава. Градината изглежда по-ярка и жива от преди.

— Това е приятелката ми Зоуи.

Той кима приятелски.

— Чувала съм много за теб — казва тя и въздиша леко, което я прави да изглежда малка и безпомощна. Това е нейното оръжие. Всички момчета си падат по нея.

— Наистина ли?

— Да. Теса непрекъснато говори за теб.

Настъпвам я, искам да я накарам да млъкне, но тя не реагира и завърта глава, за да махне косата от лицето си.

— Взе ли ги? — питам аз, за да отклоня вниманието му от нея.

Той бърка в джоба на якето си, вади найлонов плик и ми го подава. Вътре има малки черни гъби формата им е несиметрична и са някак странни, сякаш още не са готови за този свят.

— Откъде ги взе?

— Набрах ги.

Зоуи грабва торбичката от ръцете ми и поглежда вътре.

— Откъде да знаем, че са каквито трябва? Може да са вълчи зъб...

— Не са — отвръща той. — И мухоморки не са.

Тя бърчи нос и му ги връща.

— Не искам да рискуваме. По-добре да намерим екстази.

— Пробвайте и двете — казва той. — Тези сега, а екстази утре.

— Какво ще кажеш? — обръща се тя към мен.

— Ще ги вземем.

Всъщност нямам какво да губя.

Адам се усмихва.

— Добре. Елате, ще ви направя чай от тях.

Кухнята му блести от чистота, имам чувството, че се намирам в шоурум на магазин за кухненска мебел. Дори и на сушилника не се

виждат чинии. Колко странно, кухнята е огледален образ на нашата кухня. Не само стаята, чистотата и тишината също.

Адам ми предлага стол, аз сядам до масата и питам:

— Майка ти тук ли е?

— Спи.

— Да не е болна?

— Не.

Той отива и слага чайника на котлона, вади от шкафа чаши и ги поставя на плота.

Зоуи прави гримаса зад гърба му и се хили, докато съблича палтото си.

— Тази къща е точно като твоята — оглежда се бързо. — Без двора отзад.

— Сядай — казвам нервно.

Тя взима от масата плика с гъбите, отваря го и подушва:

— Пфу! Сигурен ли си, че са тези?

Адам грабва плика от ръцете ѝ и слага гъбите в каната за чай. Изсипва ги всичките и долива с вряла вода. Зоуи става, отива зад него и наднича през рамото му.

— Струва ми се, че са малко. Всъщност знаеш ли какво правиш?

— Аз няма да пия. Когато ви хване, ще отидем някъде. Ще се погрижа за вас.

Зоуи извърта очи към мен, сякаш това е най-тъпото нещо, което е чувала.

— И друг път съм се друсала. Не мисля, че ще имаме нужда от бавачка.

Гледам гърба му, докато разбърква чая. Тракането на лъжицата по каната ми напомня за времето преди лягане — тогава татко прави какао за мен и за Кал. И бърка сместа със същото усърдие.

— Ама, няма да се смееш, ако започнем да се държим като идиотки — казвам.

Той се усмихва през рамо и отвърща:

— Няма да направите нищо лошо.

— Може и да направим — обажда се Зоуи. — Не ни познаваш. Може да откачим напълно. Теса е способна на всичко заради своя списък.

— Наистина ли?

— Млъквай, Зоуи!

Тя извиква едно „Упс! Извинявай!“, въпреки че не личи да съжالياва, и сяда обратно на масата.

Адам донесе чашите и ги слага пред нас. Парата, която се вдига от тях, мирише отвратително — на мукава и запарена коприва.

Зоуи се навежда и помирисва.

— Прилича ми на сос за печено.

— Хубаво е — казва той и сяда до нея. — Имайте ми доверие. Сложих и малко канела за вкус.

Коего я кара отново да извърти очи към мен.

После отпива предпазливо и гърчи устни.

— Изпий го на екс — казва той. — Колкото по-бързо го поемеш, толкова по-скоро ще полетиш.

Нямам представа какво ще последва, но той излъчва спокойствие и увереност, които ме заразяват. Гласът му е ясен и убедителен. Казва ни да прием и ние седим в неговата кухня, затова изпълняваме нареждането му под зоркия му поглед. Зоуи стиска нос и го поема на няколко големи глътки, като гледа отвратено. Аз го изпивам на екс. Всъщност няма никакво значение какво ям и пия, вече нищо не ми е вкусно.

Известно време седим и си говорим глупости. Аз не успявам да се съсредоточа в разговора. Чакам нещо да се случи, нещо да се промени. Адам обяснява, че човек може да познае гъбите по островърхите им шапки и тънките вретеновидни стебла. Казва, че растат на групи, но ги имало само в края на лятото и през есента. И че били легални, имало определени магазини, откъдето можело да се купят. После, понеже нищо не се случва, ни приготвя нормален чай. Не ми се пие, просто слагам ръце около чашата, за да ги стопля. В тази кухня е много студено, по-студено, отколкото навън. Искам да помоля Зоуи да ми донесе палтото, но когато се опитвам да заговоря, гърлото ми се свива, като че ли две малки ръце го стискат отвътре.

— Трябва ли да те боли гърлото?

Адам клати глава.

— Имам чувството, че трахеята ми се запушва.

— Ще премине.

Но аз виждам в очите му страх.

— Да не би да си ни дал повече? — поглежда го Зоуи.

— Не. Всичко ще се оправи. Просто ѝ трябва малко чист въздух. Но в гласа му няма увереност. Обзалагам се, че си мисли същото, каквото и аз — че съм различна и организмът ми реагира по друг начин, че може би е допуснал грешка.

— Хайде да излезем навън.

Ставам и той ме повежда по коридора към входната врата.

— Изчакай на стълбите. Ще ти взема палтото.

Пред къщата е сенчесто. Оставам на площадката и се опитвам да дишам дълбоко, без да се паникьосвам. След стъпалата започва тясна пътека, която излиза на големия път при колата на майка му. От двете страни на пътеката има трева. Не знам защо, но днес тя ми изглежда някак особена. Разликата не е в цвета, а в дължината ѝ, толкова е къса, че прилича на обръсната глава. И колкото повече гледам, толкова по-ясно ми става, че стълбата и пътеката са безопасни, но тревата е страшна и зла.

Хващам се за дръжката на вратата, за да съм сигурна, че няма да се свлека на земята. Докато стискам с всички сили, забелязвам, че на вратата има дупка, която прилича на око. Цялата дървена повърхност води към нея, като спирала или фуния, и ми се струва, че вратата се пързала по себе си, изсипва се и отново се разлива по повърхността си. Движението е бавно, едва доловимо, имам чувството, че минават години, докато завърши едно движение. Долепвам око до дупката, но там всичко е в мъгла, затова влизам в коридора, затварям вратата и поглеждам през нея, но от другата страна. Оттук светът е съвсем различен. Пътеката се стеснява до тънка нишка.

— Как е гърлото ти? — пита Адам и ми подава палтото.

— Поглеждаш ли си някога оттук?

— Зениците ти са се разширили — вглежда се в мен той. — Хайде да излезем навън. Сложи си палтото.

Не е палто, а анорак с качулка и пух по края. Адам вдига ципа вместо мен и аз заприличвам на ескимос.

— Къде е приятелката ти?

В първия момент не се сецам за кого говори, после си спомням за Зоуи и сърцето ми се стопля.

— Зоуи! Зоуи! — викам. — Ела да видиш това!

Тя се задава по коридора с отнесен усмивка. Очите ѝ са тъмни и дълбоки като зима.

— Очите ти за огромни.

Тя ме разглежда смаяно.

— Твоите също.

Гледаме се една друга, докато върховете на носовете ни се допират.

— В кухнята има една черга — шепне тя, — и целият свят е върху нея.

— С вратата е същото. Ако погледнеш през ключалката, нещата се променят.

— Покажи ми.

— Извинете — обажда се Адам, — не ми се иска да развалям момента, но иска ли някой да се повози с мен?

Изважда ключове от джоба си и ни ги показва. Те са невероятни.

Той отмества Зоуи от вратата и ние излизаме навън. Насочва ключовете към колата и тя отговаря с писукане. Слизам по стълбите много предпазливо, предупреждавам и Зоуи да внимава, но тя не чува. Танцува върху тревата и изглежда добре, явно за нея нещата стоят по друг начин.

Сядам отпред до Адам. Зоуи се качва отзад.

Изчакваме минутка, после Адам пита:

— Добре, какво изпитвате сега?

Но аз не му казвам нищо от видяното.

Забелязвам колко е внимателен, докато пали мотора, сякаш примамва диво животно да вземе храна от ръката му.

— Обичам тази кола — казва той.

Знам какво има предвид. Да си в нея, е като да седиш във фин часовник.

— Татко ме научи да карам, но мама не ми дава.

— Тогава да останем тук — обажда се Зоуи от задната седалка.

— Няма ли да е забавно?

Адам се обръща назад и я поглежда.

— Казах, че ще ви заведе някъде — казва ѝ бавно, като на малоумна. — Просто споменавам, че няма да ѝ е приятно.

Зоуи се просва по гръб на седалката и клати невярващо глава.

— Внимавай с обувките — вика той.

Тя се изправя бързо и го сочи с пръст.

— Виж се само! Приличаш на куче, решило да се промъкне в спалнята на стопаните си.

— Млъквай! — просъсква той и това ме шашка напълно. Никога нямаше да позная, че е той, ако не го гледах.

Зоуи потъва обратно на седалката и измърморва:

— Просто си карай колата, човече.

Вътре е толкова тихо и луксозно, че изобщо не чувам кога завърта ключа и пали колата. Тръгваме по алеята и излизаме на пътя, къщите и градините се изнизват покрай нас и аз се чувствам щастлива.

Това пътуване отваря нови врати пред мен. Татко казва, че музикантите пишат най-хубавите си песни, когато са надрусани. Аз също ще открия нещо невероятно, сигурна съм в това. И ще го отнеса със себе си вкъщи. Като Свещения граал.

Отварям прозореца и подавам глава навън. Ръцете също, изобщо цялата горна част на тялото си. Зоуи прави същото отзад. Вятърът бие в гърдите ми. Чувствам се толкова жива! Виждам неவிждавани досега неща, пръстите ми се ровят в живота на другите. Симпатично момиче гледа гаджето си и иска от него всичко. Един мъж в автобуса чисти пърхота от косата си, белите люспици се реят във въздуха, преди да паднат и да се разпилеят по цялата земя. Едно бебе срещу него плаче, явно разбира колко преходно и безнадеждно е всичко.

— Зоуи, виж! — соча към една къща с отворена врата. През нея се вижда част от коридор и една майка целува дъщеря си. Момичето се спира на прага, колебае се. Разбирам те, казвам ѝ на ум. Не се страхувай.

Зоуи е изскочила почти цялата от колата и се държи за покрива. Стъпила е на задната седалка, а лицето ѝ се изравнява с моя прозорец. Прилича ми на русалка на носа на кораб.

— Влизай в проклетата кола! — крещи Адам. — И си махни краката от шибаната седалка!

Тя се прибира и се разхълцва от смях. Тази отсечка от пътя се нарича „Мъгър Майл“. Татко не пропуска да прочете всяка статия в местния вестник, свързана с нея. Тук често стават нападения, цари насилие, бедност и отчаяние. Но докато профучаваме по нея, аз гледам през стените на къщите им и виждам колко красиви са хората вътре. Знам, че ще умра преди тях, но и те ще дойдат при мен, всичките, един по един.

Свърваме по задните улички. Планът на Адам е да стигнем до гората. Казва, че там има кафе и парк, и най-важното — никой не ни познава.

— Можеш да си дивееш на воля, без да те види никой. И не е много далеч, така че ще се върнем за чая.

— Ти наред ли си? — крещи Зоуи от задната седалка. — Говориш като Инид Блайтън^[1]. Искам всички да знаят, че съм в облаците, и не ти ща скапания чай.

Отново се показва през прозореца и изпраца целувки на всеки минувач. Прилича на избягалата Рапунцел, косата ѝ плющи на вятъра. Но Адам набива спирачки и тя удря главата си в тавана на колата.

— Божичко! — изписква. — Нарочно го направи!

Свлича се на седалката, разтрива удареното място и охка тихо.

— Извинявай. Трябва да наля бензин — казва спокойно Адам.

— Чекиджия! — поглежда го злобно тя.

Той слиза от колата, отива отзад и налива бензин. На Зоуи ѝ се доспива изведнъж, свива се на седалката и засмуква палеца си. Може да има сътресение на мозъка.

— Добре ли си?

— Той те сваля — шепне тя. — Опитва се да се отърве от мен, за да останете насаме. Но няма да го огрее.

— Не ми се вярва.

— Ти кога ли си забелязвала такива работи!

Набутва отново палеца в устата си и обръща глава на другата страна. Оставям я, излизам от колата и отивам да поговоря с мъжа зад стъклото. Той има дълбок белег като сребърна река, започва от основата на косата му, преминава през челото и завършва при стеснението на носа му. Прилича на покойния ми чичо Бил.

Човекът се навежда към мен през тесния плот на гишето:

— Номер?

— Осем.

Той ме поглежда объркано.

— Не, не е осем.

— Добре, тогава ще бъда три.

— Къде ти е колата?

— Ей там.

— Онзи ягуар ли?

— Не знам.

— Не знаеш ли?

— Не знам марката.

— Боже мой!

Стъклото между нас поема гнева му. Отдръпвам се при колата, възхитена от себе си и от него.

— Мисля, че е магьосник — казвам на Адам, когато приближава и слага ръка на рамото ми.

— Мисля, че си права — шепне той. — Най-добре да се върнем в колата.

По-късно се събуждам в някаква гора. Колата е спряла и Адам го няма. Зоуи спи, разпростряла се е по цялата седалка, като дете. Проникващата между дърветата светлина изглежда призрачна и бледа. Не мога да преценя дали е ден, или нощ. Отварям вратата и излизам навън, обзета от пълно и всеобхватно спокойствие.

Наоколо е пълно с различни дървета, широколистни и вечнозелени. Толкова е студено, че решавам, че сме стигнали до Шотландия.

Вървя известно време между сенките на дърветата, галя кората им, казвам „здравейте“ на листата, но изведнъж усещам, че съм гладна, опасно гладна, като вълк. Ако в този момент пред мен изскочи мечка, съм готова да я тръшна на земята и да ѝ отхапя главата. Вероятно трябва да запаля огън. Да заредя капани, да изкопая големи дупки и следващото животно, което дойде, ще завърши живота си на шиш. Ще си направя колиба от клони и листа и ще остана тук завинаги. Без микровълнови печки и пестициди. Без флуоресциращи пижами и часовници, които светят в тъмното. Без телевизори и без пластмаса. Без лак за коса, боя за коса и цигари. Химическият завод е на километри оттук. В тази гора се чувствам в безопасност. Засмивам се тихо на себе си. Не мога да повярвам. Досега никога не съм мислила за това.

Виждам Адам. Той ми изглежда мъничък и далечен.

— Открих нещо — махам с ръце към него.

— Какво правиш? — Гласът му е слаб, но прекрасен.

Не отговарям, защото е очевидно, а той не е глупак.

Какво друго бих могла да правя в гората, освен да събирам листа, клонки и така нататък?

— Слез долу! — вика той.

Но дървото увива ръце около мен и ме моли да не го напускам. Опитвам се да обясня на Адам, но не съм сигурна, че ще ме чуе. Той сваля якето си. Започва да се катери.

— Трябва да слезеш — продължава да вика отдолу.

Изглежда ми много сериозен, докато си пробива път между клоните и се изкачва все по-нагоре, като монах, който се опитва да ме спаси.

— Баща ти ще ме убие, ако си счупиш нещо. Моля те, Теса, слез долу!

Вече е съвсем близо. Лицето му сякаш е само светлината в очите му. Навеждам се и облизвам студа от него. Кожата му е солена.

— Моля ти се! — повтаря той.

Изобщо не боли. Плуваме заедно надолу, заграбвайки огромни прегръдки въздух. Сядаме в гнездо от листа и Адам ме държи като бебе.

— Какво правиш, по дяволите? — пита той. — Какво правеше горе?

— Събирам материал за колиба.

— Приятелката ти е добре. Съжалявам, не трябваше да ти давам толкова много.

Но той не ми е дал нищо. Като изключим името и калта под ноктите му, не знам почти нищо за него. И не съм сигурна дали мога да му доверя тайните си.

— Искам да ти кажа нещо — започвам тихо. — Но трябва да ми обещаеш, че няма да го издаваш на никого.

Той кима, въпреки че в очите му се чете несигурност. Сядам до него и преди да продължа, го поглеждам, за да се уверя, че ме слуша. Около него танцуват цветове и светлини. Свети толкова ярко, че мога да видя костите и света зад очите му.

— Вече не съм болна. — Толкова се вълнувам, че не мога да говоря. — Но условието е да остана в тази гора. Ако стоя далеч от съвременния свят с неговите машинарии и изкуствени работи, вече няма да съм болна. Ако искаш, може да останеш с мен. Ще си направим колиба и разни други неща, ще заложим капани. Ще отглеждаме зеленчуци.

Очите на Адам се пълнят със сълзи. Гледам го как плаче и имам чувството, че някой ме бута от върха на планината.

— Теса — мълви той.

Горе, в небето над раменете му, има дупка и през нея се чува монотонното бръмчене на сателит, което кара зъбите ми да затракат. Той изчезва и след него зейва огромна празнина.

Слагам пръст на устните му.

— Не. Не казвай нищо.

[1] Много популярна английска писателка на детски книги. — Бел.ред. ↑

15.

— Онлайн съм — сочи към компютъра татко. — Би ли отишла да крачиш нервно в друга стая?

Светлината на монитора се отразява в стъклата на очилата му. Сядам на стола срещу него.

— Това също е изнервящо — ръмжи той, без да ме поглежда.

— Кое? Да седя тук?

— Не.

— Да почуквам по масата?

— Слушай това. Тук има един лекар, развил е система, наречена „дишане на костите“. Чувала ли си за това?

— Не.

Той сваля очилата и ме поглежда.

— Дъждът спря. Защо не вземеш едно одеяло и не поседнеш в градината? Ще те извикам, когато дойде медицинската сестра.

— Не искам.

Той въздъхва, слага отново очилата и забива поглед в лаптопа. Мразя го. Сигурна съм, че гледа след мен, докато напускам стаята. И чувам въздишка на облекчение.

Всички спални са затворени и в коридора цари мрак. Изкачвам стълбището догоре, сядам на перилата и поглеждам надолу. Тъмнината крие в себе си нещо, което се движи. Може би започвам да виждам неща, които другите хора не могат. Атоми например. Сядам на най-горното стъпало и се смъквам надолу по задник. Приятно ми е да усещам как пътеката се нагъва под коленете ми. Стъпалата са точно тринайсет. Всеки път, когато ги броя, излиза едно и също.

Лягам в подножието на стълбата. Когато на котката ѝ се прииска да препъне някой от минаващите, застава на това място. Винаги съм искала да бъда котка. Топла и кротка, когато я искаш такава, и дива, когато не я искаш.

Чувам звънеца на външната врата и се свивам на кълбо.

Татко излиза в коридора.

— Теса, за Бога!

Днес сестрата е нова. Носи шотландска карирана пола и е голяма като кораб. Татко изглежда отчаян.

— Това е Теса — казва и сочи към килима, където лежа.

Сестрата се стряска.

— Паднала ли е?

— Не. Не иска да излиза от къщи вече две седмици и това я подлудява.

Тя се приближава към мен, подава ми ръка да стана и огромните ѝ гърди се залюляват застрашително над главата ми. Ръката ѝ е широка като ракета за тенис.

— Аз съм Филипа — казва тя, сякаш това обяснява всичко.

Води ме към дивана, помага ми да седна и се настанява срещу мен.

— Май не се чувстваш много добре днес, а?

— Ти би ли се чувствала?

Татко ми хвърля предупредителен поглед, но аз не му обръщам внимание.

— Някакви затруднения с дишането? Или гадене?

— Аз съм на антиеметици. Всъщност направихте ли си труда да прочетете картоната ми?

— Извинете я, моля ви. Напоследък имаше силни болки в краката, но нищо друго. Сестрата, която ни посети миналата седмица, каза, че състоянието ѝ е добро. Шан, мисля, че така се казваше... тя знаеше какъв е медикаментозният ѝ режим.

Изсумтявам. Той се опитва да изглежда равнодушен, но аз знам, че не е. Последния път, когато Шан беше тук, ѝ предложи вечеря и подскачаше около нея като последен идиот.

— Опитваме се да не променяме лекуващия екип, но това не винаги е възможно — обяснява Филипа, обръща гръб на трагичния любовен живот на баща ми и се заема с мен.

— Виждам голяма синина на рамото ти.

— Качих се на едно дърво.

— Предполагам, че тромбоцитите ти са ниски. Планирала ли си нещо специално за тази седмица?

— Нямам нужда от преливане на кръв.

— Все пак не е лошо да пуснем едно изследване. За всеки случай.

Татко ѝ предлага кафе, но тя отказва. Шан щеше да приеме.

— Татко не се справя — казвам на Филипа, когато той отива в кухнята да се муси на спокойствие. — Непрекъснато бърка.

— И как се чувстваш заради това? — пита тя, докато ми помага да си сваля блузата.

— Смешно ми е.

Тя взима марля и антисептичен спрей от медицинската си чанта, слага стерилни ръкавици и повдига ръката ми, за да може да почисти мястото около катетъра. Двете чакаме да изсъхне.

— Имаш ли си гадже? — я питам.

— Имам съпруг.

— Как се казва?

— Анди.

Явно се чувства неудобно да произнася името му. Тук непрекъснато идват нови хора и никой не се представя както трябва. Но всички настояват да разберат всичко за мен.

— Вярваш ли в Бог? — продължавам аз.

Тя сяда обратно на стола си и ме поглежда намръщено.

— Що за въпрос?

— Отговори ми.

— Ами... предполагам, че да.

— Ами в рая? Вярваш ли, че съществува?

Тя вади стерилна игла от чантата си.

— Звучи чудесно.

— Но това не означава, че съществува.

Тя ме поглежда твърдо.

— Да се надяваме, че съществува.

— Аз пък мисля, че това е една огромна лъжа. Ако умреш, си мъртъв и това е.

Виждам, че започвам да ѝ лазя по нервите. Раздразнението е изписано по лицето ѝ.

— А какво става с душата и енергията? — пита тихо.

— Нищо.

— Нали знаеш, че има групи за взаимопомощ? Места, където може да срещнеш други младежи в твоето положение?

— Никой не е в моето положение.

— Така ли го чувстваш?

— То си е така.

Вдигам ръка, за да може да изтегли кръвта през катетъра. Аз съм полуробот с пластмасови и метални джаджи под кожата си. Сестрата изтегля кръв със спринцовката и я хвърля. Каква загуба! Първата спринцовка е замърсена с физиологичен разтвор. През тези години сестрите трябва да са изхвърлили от мен кръв, колкото за още една Теса. Тя пълни втора спринцовка, изпразва я в едно шише и надрасква със синьо мастило името ми върху етикета.

— Готово. Ще се обадя след час, до два, и ще те уведомя за резултатите. Искаш ли да поговорим за нещо друго, преди да тръгна?

— Не.

— Имаш ли достатъчно лекарства? Искаш ли да отскоча до аптеката и да повторя някои рецепти?

— Нямам нужда от нищо.

Тя се надига от стола и ме поглежда сериозно.

— Може да не ти се вярва, но групите за взаимопомощ предлагат сериозна подкрепа, Теса. Могат да ти помогнат да се върнеш в училище, дори и за половината от часовете. Дори и да е само за няколко седмици. Заслужава си да помислиш и да нормализираш живота си.

Изсмивам се в лицето ѝ:

— Ако ти беше на моето място, щеше ли да ходиш на училище?

— Сигурно щях да се чувствам самотна по цял ден у дома.

— Аз не съм сама.

— Не — отвърна тя. — Но и баща ти има нужда от почивка.

Каква крава! Кое ѝ дава право да говори за тези неща? Поглеждам я право в очите. Тя разбира посланието.

— Довиждане, Теса. Ще се отбия в кухнята да поприказвам с баща ти, после си тръгвам.

Татко игнорира факта, че и без това е достатъчно дебела, предлага ѝ плодов кейк и кафе, и тя приема. Единственото, което сме задължени да предлагаме на нашите гости от медицинския център, са найлонови пантофи, за да ги слагат на краката си, като влизат у нас. Трябва да си напишем един огромен знак „X“ на външната врата.

Свивам една цигара от джоба на татко, качвам се горе и се показвам от прозореца на Кал. Искам да видя какво става на улицата. Виждам пътя през дърветата. Минава една кола. Втора. После един човек.

Издихвам дима високо във въздуха. Всеки път, когато го вдишвам, чувам как нещо в гърдите ми свисти. Може би имам туберкулоза. Дано да имам. Всички големи поети са имали. Туберкулозата е знак за чувствителност. Докато ракът е унизителен.

Филипа излиза и застава на площадката. Тръсвам малко пепел по косата й, но тя не забелязва, казва довиждане с гърмящия си глас и тръгва по пътеката.

Сядам на леглото на Кал. След минутка татко ще е тук. Докато чакам, взимам химикалка и пиша на тапета над леглото на Кал: „Парашути, коктейли, камъни, макове, дъжд, зебри, колиби, цигари, студена вода от чешмата.“ Подушвам под мишниците си, после кожата на ръката и пръстите. Галя косата си напред-назад, като дебел килим.

Татко се бави. Тръгвам из стаята. Спирам пред огледалото и отскубвам косъм от главата си. Този е по-тъмен от другите и е странно накъдрен, като онези от пубиса. Оглеждам го внимателно и го пускам на пода. Харесва ми, че ще оставя един на килима.

Кал е закачил на стената карта на света. Океани и пустини. А на тавана си има цяла Слънчева система. Лягам на леглото му и се заглеждам в нея. Изведнъж се чувствам малка като пращинка.

Точно след пет минути отварям очи и слизам долу да видя защо татко се бави. Оказва се, че е офейкал нанякъде, като е оставил глупава бележка на компютъра.

Обаждам му се на мобилния.

— Къде си?

— Ти спеше, Тес.

— Но къде си?

— Излязох да изпия едно кафе набързо. В парка съм.

— В парка ли? Защо си отишъл там? Нали имаме кафе вкъщи?

— Хайде, Тес. Имам нужда да сменя атмосферата. Ако ти е скучно, пусни си телевизора. Скоро ще се прибера.

Пускам телевизора. Някаква жена готви панирано пиле. Трима мъже се борят кой ще натисне пръв бутона за въпрос за петдесет хиляди паунда. Двама актьори се разправят за някаква мъртва котка.

Единият предлага да я препарират. Седя свита на две. Безмълвна. Потресена от глупостите, които се сипят по телевизията. От мисълта колко малко имаме за казване всички ние!

Пиша на Зоуи: „Къде си?“ Тя ми отговаря, че е в колежа, но това е лъжа, знам много добре, че в петък няма часове.

Ако имах телефонния номер на Адам, щях да му напиша: „Да не си умрял?“

Трябва да е навън, да се рови в калта, да разсипва оборска тор и гнили плодове. Поглеждам в татковия „Справочник на градинаря“ за ноември и там пише, че сега е времето да се натори земята. Може да помисли и за един лешник, защото той е добро допълнение към всяка градина. Според мен, най-подходящ за целта ще бъде цариградският лешник. Той дава големи плодове с формата на сърце.

Но той не е излизал от дни.

А ми обеща да ме повози на мотора.

16.

Той е по-грозен, отколкото си го представях. В спомените си го виждах красив, не знам защо стана така. Представям си как Зоуи ще изпръхти подигравателно, ако разбере, че съм дошла да чукам на вратата му, и тази мисъл ме кара да си обещавам никога да не го споделям с нея. Тя казва, че я заболява главата от грозни хора.

— Ти ме избягваш — казвам му директно, когато ми отваря.

Виждам изненада в очите му, но той я прикрива бързо.

— Имах работа.

— Наистина ли?

— Да.

— Значи не е, защото ме смяташ за заразна? Много хора се страхуват, че ще ги заразя, или си мислят, че сигурно съм направила нещо, за да го заслужи.

Той ме поглежда разтревожено.

— Не, не! Не бива да си мислиш такива неща.

— Добре тогава. И кога ще ме повозиш на мотора си?

Той потрива крака, изглежда притеснен.

— Ами... аз нямам шофьорска книжка за възрастен. И нямам право да возя други пътници.

Мога да измисля сто причини защо идеята да се кача на мотора му е лоша. Защото може да катастрофираме. Защото може да не е толкова хубаво, колкото ми се иска. Защото какво ще кажа на Зоуи? Защото искам да го направя повече от всичко друго. Но не бих наредила липсата на шофьорска книжка сред тях.

— Имаш ли още една каска?

И отново онази лека усмивка. Обичам тази усмивка. Как да кажа сега, че е грозен? Лицето му напълно се промени.

— Да, в бараката е. Имам и още едно яке.

Не мога да се въздържа да не отвърна на усмивката му. Чувствам се смела и сигурна в себе си.

— Хайде тогава! Да го направим, преди да завали.

Той затваря вратата след себе си.

— Няма да вали.

Отиваме отстрани на къщата и взимаме нещата от бараката. Но тъкмо когато ми помага с ципа на якето, тъкмо когато ми обяснява, че моторът му качва сто и трийсет в час и ще замръзна на вятъра, задната врата се отваря и една жена излиза в градината. Облечена е с халат и чехли.

— Влизай вътре, мамо. Ще настинеш — казва Адам. Но тя тръгва по пътеката към нас. Има най-тъжното лице на света, като че ли някога се е удавила и приливът е оставил завинаги отпечатъка си върху нея.

— Къде отиваш? — пита го тя, без да ме погледне. — Не ми каза, че ще излизаш.

— Няма да се бавя.

Тя издава странен звук, някъде в основата на гърлото си. Адам я поглежда остро и казва тихо:

— Недей, мамо. Качи се, вземи си един душ и се облечи. Ще се върна, преди да си разбрала.

Тя кима безнадеждно, тръгва обратно по пътеката и спира, внезапно спомнила си нещо, обръща се и поглежда за пръв път към непознатата в градината им.

— Коя си ти?

— Живея в съседната къща.

Тъгата в очите ѝ става по дълбока.

— Да, така си и мислех.

Адам отива при нея и я хваща нежно за лактите.

— Хайде, прибери се.

Тя го оставя да ѝ помогне и тръгва бавно към задната врата. Изкачва стълбите, после се обръща и ме поглежда още веднъж. Не казва нищо, нито пък аз. Гледаме се известно време, после тя прекрачва прага и влиза в кухнята след Адам. Интересно ми е какво става вътре. Какво си казват двамата?

— Тя добре ли е? — питам го, когато се връща при мен.

— Да се махаме оттук! — казва той.

Не е, както си го представях, не е като да се спуснеш с бясна скорост по хълма с колелото, нито като да си покажеш главата през прозореца на колата, докато хвърчиш по магистралата. По-скоро е като стихия, като да лежиш на плажа през зимата, докато вятърът бушува в морето. Каските имат пластмасови предпазители за очите. Аз спускам моя, но Адам го оставя вдигнат.

— Обичам да чувствам вятъра с очите си — ми казва.

Когато завиваме, ме предупреждава да се наклоня и ми обяснява, че понеже ми е за пръв път, няма да кара бързо. Но това не означава нищо. Дори и при ниска скорост можем да излетим. И аз си представям, че летя.

Оставяме след себе си улиците, лампите и къщите. Подминаваме магазините, индустриалните сгради и складовете, и пресичаме границата на града, където нещата са ясни и разбираеми. Появяват се дървета, ливади, поля. Скривам се зад извивката на гърба му, затварям очи и се питам къде ли ще ме отведе. Представям си, че на мястото на мотора има коне, гривите им се развяват, от устата им излиза пара, ноздрите им се повдигат нагоре, докато препускат в галоп. Веднъж ми разказаха една история за нимфа, отвлечена от някакъв си бог и отведена на тъмно и страшно място с колесница, теглена от вихрени коне.

Но ние спираме на неочаквано за мен място — кален паркинг до коларски път. Освен нас, виждам два големи камиона, няколко коли и будка за хотдог.

Адам изключва мотора, пуска с крак Стойката и сваля каската.

— Трябва да слезеш първа — казва през рамо.

Кимам — оставих дъха си някъде из пътя и сега не мога да говоря. Коленете ми треперят и ми коства огромни усилия да прехвърля крака си през седалката и да стана. Земята ми се струва прекалено неподвижна. Шофьорът на един от камионите ми смига през прозореца на кабината си. В едната си ръка държи димяща чаша чай. Момичето от будката за хотдог с хваната на опашка коса подава пликче с пържени картофи на мъж с куче. Аз съм различна от всички тях. Ние с Адам можем да летим, а всички останали са обикновени.

— Това не е мястото, където исках да те заведа. Хайде да си вземем нещо за ядене и после ще ти го покажа.

Вероятно разбира, че не мога да говоря, затова не очаква отговор. Тръгвам бавно след него и го чувам да поръчва два хотдога с лучени кръгчета. Как е разбрал, че си представям точно така съвършения обяд?

Заставаме отстрани на будката и ядем. Пием кока-кола от една бутилка. Удивително е, че съм тук, че светът изскочи пред мен от задната част на един мотоциклет, че небето изглежда меко като коприна и че видях как пристига следобедът — не бял, не сив, не и сребърен, а комбинация от всичките три. Най-после хвърлям опаковката в кошчето и изпивам колата. Адам пита:

— Готова ли си?

Тръгвам след него през малка портичка на гърба на будката, прекосявам някакъв ров и навлизам в неголяма рехавя горичка. През нея минава кален селски път и ни води от другата страна, на откритото. Не предполагах, че сме се изкачили толкова нависоко. Тук е прекрасно, целият град лежи в краката ни, а ние го гледаме от много високо.

— Уау! — възкликвам развълнувано. — Не знаех, че оттук се открива такава гледка.

— Да.

Сядаме на една пейка, коленете ни почти се докосват. Аз усещам твърдата земя под краката си. Въздухът е студен, мирише на сняг, което ми напомня, че зимата идва.

— Когато имам нужда да остана сам, идвам тук — казва той. — И гъбите набрах оттук.

Отваря кутията си с тютюн, слага малко от него в хартия и я навива. Ноктите на ръцете му са мръсни и аз потръпвам при мисълта, че ще ме докоснат.

— Ето. Това ще те стопли.

Подава ми цигарата и докато свива и за себе си, аз се вирам в нея. Прилича ми на тънък бял пръст. Адам ми предлага огънче и двамата палим. Дълго време не разговаряме, просто седим и издухваме дима към града под нас.

— Долу може да се случи какво ли не, но ако си тук, няма дори да разбереш.

Разбирам добре какво има предвид. Долу, в онези малки къщички, може да настъпи пълен хаос, апокалипсис дори. Но тук

всичко е спокойно. Чисто.

— Извинявай за одева с мама — казва той. — Понякога с нея е много трудно.

— Болна ли е?

— Не точно.

— Какво ѝ е тогава?

Той въздъхва и прокарва ръка по косата си.

— Преди осемнайсет месеца татко загина в пътна катастрофа.

Хвърля фаса в тревата и двамата се заглеждаме в оранжевото му пламъче. Имам чувството, че минават минути, преди да угасне напълно.

— Говори ли ти се за това?

— Няма много за казване — вдига рамене той. — Двамата се скараха, той хукна към кръчмата и забравил да се огледа, докато пресичал. Два часа по-късно полицаите бяха на вратата ни.

— Гадост!

— Виждала ли си някога уплашен полицай?

— Не.

— Ужасяващо е. Мама седна на стълбите и закри ушите си с ръце, а те стояха в коридора със свалени шапки и коленете им трепереха. — Той се смее безгласно, но в сумтенето му няма истински смях. — Бяха съвсем малко по-възрастни от мен. Не знаеха как да се справят.

— Това е ужасно.

— Отведоха я да види тялото му. Тя поиска, но не биваше да ѝ позволяват. Той беше зверски премазан.

— Ти отиде ли?

— Останах навън.

Сега разбирам защо Адам е различен от Зоуи и от всички останали. Мъката от преживяното ни свързва.

— Мислех, че ако се преместим в друга къща, нещата ще се оправят, но сгреших. Тя все още гълта милиони хапчета на ден.

— И ти се грижиш за нея?

— Да.

— А твоят живот?

— Нямам голям избор.

Той обръща лицето си към мен. Вглежда се в очите ми и на мен ми се струва, че наистина ме вижда, че знае нещо за мен, което и аз самата не знам.

— Страхуваш ли се, Теса?

Никой не ме е питал за това. Никога. Взирам се в него, за да проверя дали не му е досадно, дали не пита само от любезност, но виждам, че очаква отговора ми. И аз споделям колко много се боя от тъмното, боя се да заспя, боя се да не ми израсне ципа между пръстите, боя се от тесни пространства, от врати.

— То идва и си отива. Хората мислят, че болните са безстрашни и смели хора, но това не е истина. През повечето време имам чувството, че съм преследвана от някакъв психар и че всяка секунда може да ме застрелят. Но понякога забравям за часове.

— Какво те кара да забравиш?

— Хората. И когато правя нещо. Онзи ден, когато бяхме в гората, забравих за цял следобед.

Той кима бавно.

Настъпва тишина, не много дълга, но има ясна форма на възглавница около кутия с остри ръбове.

— Харесвам те, Теса — казва Адам.

Преглъщам и усещам, че гърлото ми дере.

— Наистина ли?

— Онзи ден, когато дойде да хвърлиш в огъня нещата си, каза, че искаш да се отървеш от всичко. И че си ме наблюдавала през прозореца. Повечето хора не казват такива неща.

— Изплаши ли се?

— Напротив. — Той поглежда към краката си, сякаш търси помощ от тях. — Но не мога да ти дам това, което искаш.

— Какво искам?

— Аз самият едва се справям. Ако се случи нещо между нас, то ще е... безсмислено. — Размърдва се неспокойно и продължава тихо: — Струва ми се, че не е редно.

Докато ставам, се усещам странно отчуждена. Някакъв вътрешен прозорец в мен се затваря. Онзи, който контролира температурата и чувствата. Усещам се трошлива, като замръзнала шума.

— Хайде, довиждане, може да се видим някой път.

— Тръгваш ли?

— Да. Имам малко работа в града. Съжалявам. Не прецених времето.

— Веднага ли трябва да тръгнеш?

— Имам среща с приятели. Не искам да ме чакат.

Той вдига каските от тревата.

— Добре, ще те откарам.

— Не, няма нужда. Ще извикам един от тях да ме откара. Те всички имат коли.

Той ме поглежда слисано. Ха! Чудесно. Това ще му е за урок. Нека се научи да бъде като другите. Не си правя труда да се сбогувам.

— Чакай! — вика той след мен.

Но аз не спирам. И не поглеждам назад.

— Пътеката е хлъзгава — крещи Адам. — И започва да вали.

Аз му казах, че ще вали. Знаех, че ще вали.

— Теса, нека да те закарам.

Ако си мисли, че ще се кача на мотора му, много се лъже.

Допуснах фатална грешка, като реших, че той ще ме спаси.

Започвам с атака. Докато се качвам в автобуса, забивам лакът в гърба на някаква жена. Тя се обръща, очите ѝ изпускат искри.

— Ау! — изписква възмутено. — Гледай какво правиш!

— Той беше — соча мъжа зад мен. Той не чува. Прекалено е зает. Опитва се да натика в автобуса пищящото си дете и в същото време да се кара с някого по телефона, затова не забелязва, че съм го натопила. Жената ме пропуска да мина и крещи към него:

— Задник!

Това го чува.

Използвам суматохата, потъвам навътре и намирам място най-отзад. Три престъпления за една минута. Не е зле.

Докато слизах от хълма, прерових джобовете на якето на Адам, но открих само запалка и малко листа за цигари, така че няма как да си купя билет. Решавам да премина към престъпление номер четири и паля запалката. Един старчък пред мен се обръща и ми размахва пръст.

— Изгаси това!

— Я се разкарай! — отвърщам с надеждата, че това ще мине за хулиганска проява пред съда.

Оказва се, че съм добра в тази работа. Сега е време за малко убийство, един кръг от „Игра със смъртта“.

Мъжът, който седи три седалки по-напред, дава на детето си шарени макарони от кутия. Давам си три точки за отровната боя, която ще плъзне по вените му.

На отсрещната седалка една жена завързва шал около врата си. Една точка за буца в гърлото ѝ, сурова и розова като щипка на рак.

Още една точка, че автобусът може да избухне, като се удари в светофара. И две за огромните къмба разтопена пластмаса от седалките, която ще се разхвърчи из въздуха.

Консултантката, с която разговарях в болницата, каза, че нямам вина. Имало много болни хора, които изпитват скрита злоба към здравите.

Казах ѝ, че за татко ракът е знак за предателство, защото тялото прави нещо без знанието или одобрението на съзнанието. Попитах я дали тази игра не е начин организмът да си върне обратно здравето.

— Възможно е — замисли се тя. — Често ли играеш?

Автобусът минава покрай гробището. Желязната порта е отворена. Три точки за мъртвите, които бавно вдигат капаците на ковчезите си. Искат да нападнат живите, атакуват. Гърлата им се превръщат в течна маса и пръстите им блестят на слабото есенно слънце.

Може би е достатъчно. Автобусът се напълни с хора. Движат се по пътеката, мърдат, мигат. Телефоните им звънят, те отговарят, бърбят весело в слушалката: „В автобуса съм.“ Ако ги убия всичките, ще се депресирам.

Полагам усилия и обръщам глава към прозореца. Вече сме на Уилис авеню. Някога отивах на училище по него. Малко по-нататк има малък пазар. Бях забравила за него, въпреки че беше първото място, където пуснаха заледен сироп. Със Зоуи си купувахме всеки ден по един на връщане от училище. Имаше и други готини неща — пресни фурми и смокини, халва, хляб със сусам и турски сладкиши. Не мога да повярвам, че съм допуснала малкият пазар да ми излезе от ума.

Наляво има видео магазин. Един мъж с бяла престилка стои пред магазинчето си и точи нож. На витрината зад него се вижда агнешко месо на шиш, който се върти бавно. Преди две години човек можеше да си купи оттук с джобните пари един дюнер и порция пържени картопки, а ако се казва Зоуи, получаваше дюнер, картопки и една цигара под тезгяха.

Тя ми липсва. Слизам от автобуса на площада пред пазара и ѝ се обаждам. Гласът ѝ се чува като под вода.

— В басейна ли си?

— В банята.

— Сама?

— Разбира се, че съм сама!

— Писа ми, че си на училище. Разбрах, че ме лъжеш.

— Какво искаш, Теса?

— Престъпление.

— Какво?

— Това е номер четири от списъка ми.

— И как мислиш да го извършиш?

Ако беше преди, веднага щеше да ми даде идея. Но сега е загубила интерес. Заради Скот. Сякаш контурите на двамата избледняват и те се превръщат в един човек.

— Може да убия министър-председателя. Или да вдигна революция.

— Много смешно.

— Или кралицата. Може да хванем автобуса до Бъкингамския дворец.

Зоуи въздиша. Дори не си прави труда да се прикрие.

— Имам работа. Не мога да бъда всеки ден с теб.

— Не сме се виждали десет дни. — Настъпва тишина. Искане ми се да я нараня по някакъв начин. — Обеща ми, че ще правиш всичко с мен, Зоуи. Досега съм изпълнила само три точки от списъка си. Ако продължавам с това темпо, няма да мога да го завърша.

— Ох, за Бога!

— Аз съм на пазара. Ще те чакам на входа. Обещавам да бъде забавно.

— На пазара ли? Скот там ли е?

— Не знам. Току-що слязох от автобуса.

— След двацет минути съм при теб — казва тя.

В чашата с чай има слънце и е лесно и приятно да седя на една от изнесените навън маси на кафенето и да гледам лъчите му.

— Ти си вампир — казва Зоуи. — Изсмука цялата ми енергия.

Бута чинията си настрана и отпуска глава върху масата.

Харесва ми тук — тентата с розови ивици над нас и гледката към фонтана от другата страна на площада. Харесвам миризмата на дъжд във въздуха и накачалите върху стената до кофите за боклук птици.

— Какви са тези птици?

Зоуи отваря едно око и поглежда нагоре.

— Скорци.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Не ѝ вярвам много-много, но записвам името им на салфетката.

— Ами облаците? Знаеш ли как се наричат?

Тя изсумтява и поклаща глава, без да я вдига от масата.

— Как мислиш, дали камъните имат имена?

— Не! Нито дъждовните капки, листата и другите откачени неща, за които се каниш да питаш.

Тя подпира челото си с ръце и скрива напълно лицето си от мен. Цупи се, откакто е дошла, и на мен започва да ми писва. Нали всичко това трябва да ме накара да се почувствам по-добре?

Зоуи се размърдва нервно.

— Не ти ли е студено?

— Не.

— Не може ли просто да отидем и да ограбим някоя банка или каквото там трябва и да се приключи?

— Ще ме научиш ли да карам кола?

— Защо не помолиш баща си?

— Питам го, но не иска.

— Ще ми отнеме милион години, Теса. И мисля, че не ми е позволено. Аз самата току-що се научих.

— Откога те е грижа какво е позволено и какво не?

— Трябва ли да го обсъждаме точно сега? Хайде да тръгваме.

Тя бута стола назад, но аз още не съм готова. Искам да видя как онзи черен облак пътува към слънцето. Искам да видя как от сиво небето става черно. Вятърът ще се усили и всички листа ще се отронят от дърветата. И аз ще тичам, за да ги хвана. Ще си пожелаая сто неща.

Появяват се три жени с бебешки колички и се приближават към нас през площада.

— Бързо! — суетят се те. — Бързо, да влезем, преди да е заваляло.

И се смеят, докато минават покрай нас и се настаняват на съседната маса.

— Какво искате? — питат се една друга. — Какво ще поръчаме?

Точно като скорците върху стената.

Зоуи протяга глава и примигва, като че ли се чуди откъде се взеха тези. Те вдигат врява около себе си, събличат якета и палта, местят бебетата от количките на високите столчета, бършат носовете им със салфетки и поръчват сок и плодов кейк.

— Когато беше бременна с Кал, мама обичаше да ме води в това кафе — казвам на Зоуи. — Беше пристрастена към млечните шейкове. Идвахме всеки ден, докато не надебеля дотолкова, че вратът ѝ изчезна. Тогава трябваше да седя с нея вкъщи и да гледам по цял ден телевизия.

— Боже мой! — простенва Зоуи. — Все едно, че гледам филм на ужасите.

За пръв път я оглеждам внимателно. Изобщо не си е направила труда да се облече, просто е навлякла безформения анцуг, с който тича сутрин в парка, и е сложила първата попаднала пред очите ѝ блуза. Мисля, че за пръв път я виждам без грим. Луничките ѝ се забелязват ясно.

— Добре ли си, Зоуи?

— Студено ми е.

— Пазарът работи ли днес? Имаш ли среща със Скот?

— Не.

— Добре, защото не изглеждаш във форма.

Тя се заглежда замислено в мен.

— Точно така — удря изведнъж по масата. — Кражба от магазин. Хайде, тръгвай.

18.

„Морисънс“ е най-големият супермаркет в търговския център. Близо е до училище и затова е много оживен.

— Вземи кошница — казва Зоуи. — И се оглеждай за охраната.

— Как изглежда тази охрана?

— Изглеждат, като че ли са на работа.

Вървя бавно и поглъщам с очи всяка подробност. Имам чувството, че сме тук от часове. На щанда с деликатесите са наредени малки чинии с вкуснотии. Грабвам две парчета сирене и една маслина, умирам от глад, затова взимам и шепа череша от щанда с плодовете. Продължавам да вървя и да дъвча.

— Как може да ядеш толкова много? — чуди се Зоуи. — Призлява ми само като те гледам.

После ми казва да слагам в кошницата неща, които не ми трябват — обикновени неща, като доматиена супа и бисквити с крем.

— А в палтото си слагаш нещата, които искаш.

— Какви например?

Тя се ядосва.

— Откъде да знам, по дяволите! Магазинът пращи от стока. Взимай, каквото искаш.

Избирам тънко и дълго шишенце с вампирски червен лак за нокти. Все още съм с якето на Адам. То има много джобове и шишенцето се загубва в един от тях.

— Това е — казва Зоуи. — Законът е нарушен, задачата — изпълнена. Може ли вече да вървим?

— Това ли е всичко?

— Технически погледнато.

— Това е нищо. Ако бяхме избягали от кафето, без да платим, щеше да е много по-вълнуващо.

Тя въздъхва и проверява телефона си.

— Добре, хайде още пет минути.

Говори като баща ми.

— А ти какво ще правиш? Просто ще ме гледаш ли?

— Ще ти пазя гърба.

Продавачката в аптеката обсъжда сиропите за кашлица с един клиент. Не вярвам, че тази тубичка с овлажнител за тяло ще ѝ липсва, или онази малка кутия „Creme de Corps Nutritif“. После пъхам в кошницата някакви солети. В джоба влиза хидратантен крем. В кошницата — чай на пакетчета. За мен — балсам за тяло. Мирише на току-що набрани ягоди.

— Много съм добра — казвам на Зоуи.

— Браво.

Дори не ме слуша. Какъв пазач ми е тя? Само зяпа по щандовете.

— Следваща спирка — сладкиши — казвам бодро.

Но тя не ме чува, затова зарязвам обясненията.

Не е като в Белгия, но до сладкишите има миниатюрни кутии с бонбони, завързани с малки сладки панделки. Струват само лира и деветдесет и девет, затова свивам две кутии и ги мушкам в джоба. Това яке е страотно за крадци на дребно. Не знам дали Адам осъзнава колко е удобно.

Когато стигам до фризерите в края на реда, джобовете ми вече са издути. Тъкмо се питам дали сладоледът няма да прокапе, когато две момичета, с които преди ходех до училище, минават покрай мен. Виждат ме и спират, събират глави и започват да шушукат. Тръгвам да пиша съобщение на Зоуи, да ѝ кажа, че ми трябва спешно, когато двете застават пред мен.

— Теса Скот, ти ли си? — пита русокосата.

— Да.

— Помниш ли ни? Ние сме Фиона и Бет. — Казва го, сякаш двете имена вървят само в комплект. — Ти напусна в единайсети клас, нали?

— В десети.

И двете ме поглеждат с очакване. Не разбират ли, че идват от друга планета, която се върти много по-бавно от моята, и че нямам какво да им кажа?

— Как си? — пита Фиона и Бет кима, за да покаже, че е абсолютно съгласна с така зададения въпрос. — Още ли се лекуваш?

— Вече не.

— Значи си по-добре?

— Не.

Наблюдавам ги, докато асимилират чутото. Просветлението започва от очите им и се разпростира по бузите и устата. Всичко е толкова предвидимо! Знам, че няма да питат повече, защото учтивите въпроси свършиха. Искане ми се да им кажа да си ходят, но не знам как.

— Тук съм със Зоуи — казвам, защото тишината натежава прекалено. — Зоуи Уолкър. Тя е една година по-голяма от нас.

— Така ли? — Фиона сръчкава приятелката си. — Колко странно! Същата, за която ти разказвах.

Лицето на Бет светва от облекчение, че сме се върнали към нормалните теми.

— Тя ли ти помага да пазаруваш? — Сякаш разговаря с четиригодишно момиченце.

— Не точно.

— Виж, виж, ето я! — вика Фиона. — Нали се сецаш коя имам предвид?

— Ох, да! — кима Бет.

Започвам да съжалявам, че изобщо си отворих устата. Имам ужасно предчувствие за близкото бъдеще. Но вече е прекалено късно.

Зоуи не показва с нищо, че се радва на срещата.

— Какво правите тук?

— Говорим с Теса.

— За какво?

— За това-онова.

Зоуи ме поглежда подозрително.

— Готова ли си?

— Да.

Фиона хваща Зоуи за ръкава.

— Преди да си тръгнете, искам да знам истина ли е, че се виждаш със Скот Редмънт?

Зоуи се колебае:

— Какво ти влиза в работата? Ти познаваш ли го?

Фиона изсумтява лекичко.

— Всички го познават. — Мята поглед към Бет и добавя: — Абсолютно всички.

— Да — изсвива се Бет. — Сестра ми отиде на среща с него преди половин час.

Очите на Зоуи святкат.

— Това истина ли е?

— Я слушайте! — намесвам се аз. — Много ми беше приятно, но сега трябва да тръгваме. Трябва да поръчам поканите за погребението.

Това им затваря устите. Фиона се стъписва.

— Наистина ли?

— Да. — Хващам ръката на Зоуи и добавям: — Колко жалко, че няма да мога да присъствам и аз! Толкова обичам купоните. Обадете се, ако се сетите за някой готин химн.

Оставяме ги напълно шашнати. Завиваме зад ъгъла, където е отделът за домашни потреби, и заставаме между приборите за хранене и съдовете за готвене.

— Те са пълни идиотки, Зоуи. Не знаят нищо.

Тя забива поглед в щипците за лед.

— Не искам да говоря за това.

— Хайде да направим нещо диво, за повдигане на духа. Да извършим възможно най-много престъпления за един час.

Зоуи се усмихва насила.

— Може да подпалим къщата на Скот.

— Не вярвай на тези патки, Зоуи.

— Защо не?

— Защото ти го познаваш по-добре от тях.

Не бях виждала Зоуи да плаче. Никога. Нито когато получи резултатите от държавните изпити в края на единайсети клас, нито когато ѝ казах за диагнозата си. Винаги съм мислела, че е неспособна на това, че е твърда като камък. Но сега плаче. В супермаркета. Опитва се да го скрие и пуска косата върху лицето си.

— Какво? Какво става?

— Трябва да го намеря — хлипа тя.

— Сега?

— Съжалявам.

Гледам я как рони сълзи и ми става студено. Защо си пада толкова много по този Скот? Та тя го познава само от няколко седмици!

— Още не сме свършили с престъпленията.

Тя кима. Сълзите ѝ се стичат по лицето.

— Просто остави кошницата и излез от магазина, когато си готова. Съжалявам. Не мога повече. Трябва да тръгвам.

Вече съм виждала безброй пъти това. Отдалечаващия се гръб на Зоуи, подскачащата ѝ руса коса, смаляващата се фигура пред мен.

Може би трябва да запали нейната къща.

Без нея не е интересно и оставям кошницата на пода, оглеждам се с поглед: „Как можах да си забравя портмонето“, оставам така известно време за по-голям ефект, почесвам се по главата и тръгвам към изхода. Но преди да изляза, някой ме хваща за ръката.

От думите на Зоуи си извадих заключение, че няма да е трудно да разпозная охраната в магазина. Реших, че сигурно ще са облечени безвкусно, с костюм и връзка, но без яке или палто, защото са вътре по цял ден.

Този мъж е с дънково яке и съвсем къса коса.

— Ще платите ли за онези неща в джобовете си? — казва ми той. И добавя: — Имам основание да мисля, че сте скрили в тях стоки от пети и седми отдел с намерение да ги изнесете, без да платите. Забелязана сте от наш служител.

Вадя от джоба лака за нокти и му го подавам.

— Може да си го вземете.

— Налага се да дойдете с мен.

Горещата вълна тръгва от врата и бързо обхваща лицето и очите ми.

— Не искам.

— Имахте намерение да излезете от магазина, без да платите — казва той и ме дърпа за ръката.

Тръгваме по пътеката към задната част на магазина. Всички ме зяпат и погледите им прогарят кожата ми. Не съм убедена, че има право да ме дърпа така. Може изобщо да не работи в магазина. Може би се опитва да ме отведе не знам къде. Забивам пети и се хващам за един рафт. Едва успявам да си поема дъх.

Той се разколебава.

— Добре ли сте? Да не би да имате астма или нещо подобно?

Затварям очи.

— Не, аз съм... аз не искам...

Не мога да довърша изречението. Прекалено много думи напират да излязат едновременно от устата ми.

Той въси вежди, вади от джоба си пейджър и моли за помощ. Две хлапета, настанени в количка за пазаруване, ме гледат втренчено, докато минават покрай нас. Едно момиче на моята възраст ни задминава бавно и после се връща с гадна усмивчица на лицето.

Жената, която бърза към нас, има на гърдите бадж с името си. Казва се Шърли и също ме гледа сърдито.

— Оттук я поемам аз — казва на мъжа и го отпраща. — Ела!

Зад щанда за риба има таен кабинет. Ако си обикновен посетител, никога няма да се сетиш, че там има нещо. Шърли затваря вратата зад нас. Стаята прилича на помещенията от полицейските телевизионни сериали — малка и задушна, с маса, два стола и примигваща луминесцентна лампа над тях.

— Седни! — нарежда ми Шърли. — Изпразни джобовете!

Изпълнявам заповедта. Откраднатите неща изглеждат грозни и евтини на масата между нас.

— Това е доказателство за постъпката ти.

Започвам да плача, но тя не се хваща. Подава ми салфетка, въпреки че изобщо не я вълнува. Чака да си издухам носа и когато приключвам, ми сочи кошчето за боклук.

— Трябва да ти задам няколко въпроса — казва тя. — Да започнем с името.

Разпитът трае цяла вечност. Тя иска всичко, до най-малки подробности — възраст, адрес, телефона на татко. Дори ме пита за името на мама, въпреки че нямам представа за какво ѝ е.

— Имаш избор — заявява накрая. — Можем да се обадим или на баща ти, или на полицията.

Решавам се на отчаяна постъпка. Свалям якето и започвам да разкопчавам блузата си. Шърли ме гледа с немигащи очи.

— Не съм добре — обяснявам тихо. Свалям единия ръкав и вдигам ръка, за да види металния диск под мишницата ми. — Това е катетър портакат, използва се за медикаментозно лечение.

— Облечи се, ако обичаш.

— Искам да ми повярвате.

— Вярвам ти.

— Имам остра лимфолевкемия. Можете да се обадите в болницата и да ги попитате.

— Облечи се.

— Знаете ли какво е остра лимфолевкемия?

— Съжалявам, но не знам.

— Това е вид рак.

Но страшната думичка не я плаши и тя все пак се обажда на татко.

На едно място под хладилника у дома се събира воняща вода. Всяка сутрин татко я бърше с антисептична кухненска кърпа, но през деня тя отново се стича. Дъските отдолу са започнали да се подуват от влагата. Една нощ не можах да заспя, отидох в кухнята и когато светнах лампата, видях три хлебарки да офейкват към ъглите. На следващия ден татко купи лепкави капани и постави в тях парченца от банан. Но досега не сме успели да хванем нито една. Татко казва, че ми се привиждат.

Дори и като съвсем малка разпознавах знаците — мушиците, които се давеха в бурканите със сладко, заекът на Кал, който ядеше малките си.

Имаше едно момиче от даскалото, което падна от понито си и то я смачка. После момчето от магазина за плодове се удари в едно такси. После откриха тумор в главата на чичо Бил. На погребението му всички сандвичи бяха засъхнали по ръбовете. Дни наред не можах да очистя пръстта от гробището по обувките си.

Когато забелязах раните по гърба си, татко ме заведе на лекар. Докторът каза, че не би трябвало да се чувствам така изморена от тях. Каза и много други неща.

През нощта дърветата тропат по прозореца ми, искат да влязат вътре. Аз съм обкръжена, знам го.

Татко се обръща към мен, приляква до стола, хваща брадичката ми в шепата си и ме принуждава да го погледна. Не съм го виждала толкова тъжен.

— Добре ли си?

Има предвид здравословно, затова кимам. Не казвам нищо за щъкащите по перваза на прозореца паяци.

Той се изправя и поглежда към Шърли, която седи зад бюрото.

— Дъщеря ми е болна.

— Тя спомена за това.

— Това не променя ли нещата? Толкова ли сте безчувствени бе, хора?

Шърли въздиша.

— Хванахме дъщеря ви да крие стоки в якето си с цел да ги изнесе от магазина, без да ги плати.

— Откъде знаете че не е имала намерение да плати?

— Нещата бяха скрити в якето.

— Но тя не е напуснала магазина.

— Намерението за кражба е престъпление. На този етап ще се задоволим само с предупреждение. Не сме я залавяли друг път, затова не съм длъжна да уведомя полицията, при положение че осигуря родител и я предам на грижите му. Но трябва да съм сигурна, че ще вземете проблема присърце и ще предприемете необходимото.

Татко я поглежда, сякаш му задават изключително труден въпрос и трябва да помисли известно време, преди да отговори.

— Да — казва накрая. — Ще предприема.

После ми помага да се изправя.

Шърли също става.

— Стигнахме ли до споразумение?

Той се обърква.

— Извинете. Трябва ли да дам някакви пари или...

— Пари ли?

— За нещата, които е взела.

— Не, не, разбира се.

— Значи, мога да я заведа у дома?

— Ще ѝ обясните ли сериозността на нещата?

Той се обръща към мен и започва съвсем бавно, като че ли съм оглупяла внезапно:

— Сложи си якето, Теса. Навън е студено.

Едва изчаква да сляза от колата, избутва ме по пътеката, оттам през входната врата и ме вкарва във всекидневната.

— Сядай — стиска зъби. — Сядай, ти казвам.

Сядам на дивана, а той на фотьойла срещу мен. Пътуването до дома някак си го е ядосало и той гледа като обезумял. Останал е без дъх, сякаш не е спал седмици наред и е способен на всичко.

— Какво, по дяволите, правиш, Теса?

— Нищо.

— Наричаш кражбата нищо? Нямахте те целия следобед. Излязла си, без да оставиш бележка, без да се обадиш, и наричаш това нищо?

Свива се, сякаш му е студено, и двамата оставаме известно време безмълвни. Чувам тиктакането на часовника. На масичката за кафе до мен има едно от татковите списания за коли. Започвам да си играя с ъглите му, сгъвам го на триъгълник и го разгъвам, докато чакам да разбере какво ще стане по-нататък.

Когато най-после започва да говори, го прави много бавно, стреми се да намери най-точните думи.

— Някои неща са ти разрешени — казва той. — За теб може да отменим някои правила. Но има неща, които не можеш да имаш, колкото и да искаш.

Аз се засмивам и смехът ми прилича на стъклена чаша, паднала от много високо. С изненада откривам, че прегъвам списанието на две и откъсвам първата страница с червената кола и красивото момиче с белите зъби. Смачквам я и я хвърлям на пода. Започвам да късам страница след страница и да ги трупам една след друга на масичката, докато листовете на цялото списание се пръскат между нас.

Двамата се вглеждаме в разкъсаните страници. Едва дишам и искам, толкова много искам да се случи нещо. Нещо голямо, като изригване на вулкан в градината. Но единственото, което става, е, че татко се свива още повече, както прави винаги, когато е ядосан: не можеш да изтръгнеш нищо повече от него, сякаш се превръща в едно огромно нищо.

Най-после той проговаря:

— Какво ще стане, ако гневът те надвие, Теса? Коя ще бъдеш ти тогава? Какво ще остане от теб?

Не отговарям, просто гледам как светлината от лампата се спуска върху дивана, разлива се по пода и замръзва в краката ми.

19.

На поляната има мъртва птичка, крачетата ѝ са тънки като бъркалки за коктейл. Седя на шезлонга под ябълката и я наблюдавам.

— Определено мръдна — казвам на Кал.

Той спира с жонглирането, приближава се и се вглежда в нея.

— Това е от червеите в корема ѝ — заявява след малко. — Вътре може да стане толкова горещо, че тези, които са в центъра, трябва да се придвижат към краищата, за да се охладят.

— Откъде ги знаеш тия работи?

Той свива рамене.

— От интернет.

Започва да побутва птицата с обувката си, докато коремът ѝ се пука. Отвътре се изсипват стотици червеи, гърчат се по тревата, заслепени от слънчевата светлина.

— Виждаш ли? — казва той, кляка до тях и започва да рови с една пръчка. — Едно мъртво тяло си има собствена екосистема. При нормални обстоятелства за човешкото тяло са достатъчни девет дни, за да се разпадне и да изгние до кокал.

Вдига глава, поглежда ме и казва:

— Но това няма да се случи с теб.

— Защо?

— Обикновено се случва с убити и захвърлени навън хора.

— А с мен какво ще стане?

Имам усещането, че каквото и да каже, ще е вярно. Кал е велик магьосник, свързан с космоса. Но той вдига рамене и казва:

— Ще потърся информация и ще ти кажа.

После отива до колибата да вземе лопата.

— Пази птичката! — вика оттам.

Вятърът роши перушината на мъртвата птица. Тя е много красива, черна, с лъскави сини точки, като нефтени петна в морето. Червеите също са красиви. Бързат панически из тревата; търсят птицата, търсят се един друг.

Адам прекосява поляната и идва при мен.

— Здравсти. Как си?

Изправям гръб и се намествам по-удобно.

— Как дойде? Оградата ли прескочи?

Той клати глава.

— Не. На едно място има дупка.

Днес е с дънки, ботуши и кожено яке. Държи нещо зад гърба си.

— Заповядай — казва и ми подава букет от зелени горски листа.

Между тях има яркооранжеви цветя. Приличат ми на фенери или на миниатюрни тикви.

— За мен ли са?

— За теб.

Направо ме заболява сърцето.

— Опитвам се да не събирам нови неща.

— Живите неща не се броят... предполагам — замисля се той.

— Те се броят още повече.

Адам сяда на тревата до стола ми и оставя цветята между нас. Земята е влажна. Ще намокри дънките му. И той ще настине. Не му го казвам. Не му казвам и за червеите. Искам да полазят в джобовете му.

Кал се връща с градинска лопатка.

— Садиш ли нещо? — пита го Адам.

— Мъртва птица — казва Кал и сочи към мястото, където лежи трупчето ѝ.

Адам се навежда напред.

— Това е полска врана. Котката ли я хвана?

— Не знам, но ще я погребя — отвръща Кал и отива до задната ограда, намира място в цветната леха и започва да копае.

Земята е влажна като сурово тесто. Лопатката се удря в малките камъчета и звукът напомня на ходещи по чакъл обувки.

Адам откъсва няколко стръка трева и ги стрива между пръстите си.

— Съжалявам за това, което казах онзи ден.

— Няма нищо.

— Не се изразих правилно.

— Не, наистина, всичко е наред. Няма нужда да го обсъждаме.

Той кима сериозно, все още трие тревата между пръстите си, все още не поглежда към мен.

— Ти заслужаваш човек да се потруди за теб.

— Така ли?

— Да.

— Значи искаш да бъдем приятели?

— Ако ти искаш — поглежда ме той.

— И си сигурен, че си заслужава?

Прави ми удоволствие да гледам как се черви, как очите му шарят объркано из градината. Може би татко е прав и аз наистина се предавам на гнева.

— Да, мисля, че си заслужава — казва той.

— Тогава ти прощавам.

Протягам ръка и той я стиска. Неговата е толкова топла!

Кал идва при нас, целият омазан с кал и с лопатка в ръка. Прилича на млад откачен гробокопач.

— Гробът е готов — осведомява ни той.

Адам му помага да претърколят враната в лопатката. Тя е вкочанена и изглежда тежка. Удареното се вижда ясно — дълбока, червена рана отзад на врата. Главата ѝ се люшка пиански, докато я носят към дупката. Кал ѝ говори тихичко:

— Бедната ми птичка! Хайде, време е да си починеш.

Мятам одеялото на раменете си и тръгвам след тях през тревата, за да видя какво ще направят. Едното око на птицата проблясва към нас. Гледа ни спокойно, дори с благодарност. Сега перушината ѝ изглежда още по-тъмна.

— Какво се казва в такива случаи? — пита Кал, когато я слагат в дупката.

— Например, „Сбогом, птиче“ — предлагам аз.

Той кима.

— Сбогом, птиче. Благодаря ти, че дойде при нас. И късмет!

Натрупва отгоре ѝ кал, но оставя главата ѝ непокрита, в случай че птичката реши да хвърли последен поглед наоколо.

— Ами червеите? — пита той.

— Какво червеите?

— Няма ли да се задушат?

— Остави им отвор, за да дишат — съветвам го аз.

Той изглежда доволен от идеята, посипва главата на птичката с пръст и я покрива. После хваща една пръчка и прави дупка за

червеите.

— Тес, събери малко камъни да украсим гроба.

Подчинявам се и тръгвам да търся камъни. Адам остава с Кал и му разказва, че враните са много дружелюбни и че тази врана сигурно има много приятели, които ще са му благодарни, че се е погрижил за нея.

Мисля, че се опитва да ме впечатли.

Тези два бели камъка са почти съвършени сфери. Ето и една раковина от охлюв. Червено листо. Меко, сиво перо. Вземам ги всичките в шепата си. Толкова са красиви, че трябва да се подпра на стената на бараката и да затворя очи.

Оказва се грешка. Сякаш пропадам в тъмна бездна.

По главата ми има пръст, студено ми е. Червеите ровят. Термити и мокрици пъплят към мен. Опитвам се да мисля за хубави неща, но е толкова трудно да изпълзя оттам. Отварям очи и се заглеждам в кривите пръсти на ябълковите клони. Между тях трепти сребриста паяжина. Продължавам да стискам камъните между топлите си ръце.

Всичко топло ще изстине. Ушите ми ще окапят. Очите ми ще се разтопят. Челюстта ми ще се вкочани. Устните ми ще се разтекат.

Идва Адам.

— Добре ли си? — пита уплашено.

Концентрирам се върху дишането. Навътре. Навън.

Но дишането води до обратното. Дробовете ми ще изсъхнат и ще се свият като книжно ветрило. Навън. Навън.

Той слага ръка на рамото ми.

— Теса?

Нито вкус, нито мирис, нито допир или звук. Нищо пред погледа ми. Пълна празнота завинаги.

Кал тича към нас.

— Какво става?

— Нищо.

— Имаш странен вид.

— Наведох се и ми се зави свят.

— Да доведе ли татко?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Съврши си погребението, Кал. Ще се оправя.

Давам му събраните неща и той изчезва. Адам остава.

Един кос прелита ниско над оградата. Сивото небе е осеяно с розови точки. Като сито. Дишай. Навътре. Навътре.

— Какво стана? — пита Адам.

Как да му обясня?

Той слага ръка на гърба ми. Не знам какво означава това. Пръстите му са уверени, движат се на малки нежни кръгове. Разбрахме се да бъдем приятели. Това ли правят приятелите?

Усещам топлината му през дебелото одеяло, през якето, пуловера и тениската. През кожата. Боли. Толкова силно боли, че не мога да намеря мислите си. Тялото ми забравя да прави друго, освен да усеща.

— Спри, Адам!

— Какво да спра?

Решавам да го разкарам.

— Просто си иди!

И веднага се чува шум, сякаш нещо много малко се чупи на хиляди парченца.

— Сигурна ли си, че искаш да си тръгна?

— Да, и не се връщай!

Той тръгва през тревата. Казва „довиждане“ на Кал и минава през дупката в оградата. Като изключим цветята до стола, все едно че изобщо не е идвал. Взимам букета. Оранжевите главици на цветята ми кимат мило, когато ги подавам на Кал.

— Ето ти за птичката.

— Супер!

Той ги слага върху влажната земя и ние заставаме един до друг, загледани в малкия гроб.

20.

На татко му трябва цяла вечност, за да разбере, че ме няма. Трябва да побърза, защото левият ми крак е изтръпнал и ако не го размърдам, ще вземе да развие гангрена или нещо подобно. Успявам да клекна, свалям един пуловер от шкафа над мен и го намествам с една ръка между обувките, за да си направя по-удобно място за седане. Вратата на гардероба се отваря със скърцане, докато се намествам. Шумът ми се струва ужасно силен, но после всичко замира.

— Тес? — Вратата на стаята се отваря и татко прекосява килима на пръсти. — Мама е тук. Не чу ли, че те викам?

Виждам объркването му през цепката на гардероба, когато разбира, че подутината на леглото ми е само сгънат юрган. Повдига го, поглежда отдолу, да не би да съм се превърнала в трошица след закуската, когато ме видя за последен път.

— Да му се не види! — измърморва под носа си и трие чело, не може да разбере какво става. Отива до прозореца и поглежда към градината. На перваза до него има зелена стъклена ябълка. Подариха ми я на сватбата на братовчедка ми. Аз бях една от шаферките. Тогава бях на дванайсет, диагнозата ми бе поставена съвсем наскоро. Спомням си как хората ме уверяваха, че изглеждам прекрасно с плешивата глава, увита в шал на цветя, докато в косите на другите деца имаше истински цветя.

Татко взима ябълката и я вдига към утринното слънце. В нея има кремави и кафяви петна като сърцевина на истинска ябълка; майсторът е създал впечатлението, че вътре има семки. Гледам го как я върти бавно в ръката си. Много пъти съм гледала света през това зелено стъкло — през него всичко изглежда малко и спокойно.

Но си мисля, че не бива да пипа нещата ми. По-добре да обърне внимание на Кал, който вика отдолу, че кабелът на антената се е извадил от телевизора. Да слезе в хола и да каже на мама, че единствената причина да я извика днес, е желанието му да си я върне

обратно. Да се занимава с дисциплината на децата, е против нейните принципи, така че едва ли очаква да получи някакъв съвет от нея.

Той оставя ябълката и отива към библиотечния шкаф, прокарва пръст по гърбовете на книгите ми, сякаш са клавиши на пиано и се надява да произведе съответния тон. Накланя глава и разглежда рафта с дисковете, вади един, прочита заглавието и го връща обратно.

— Татко! — вика Кал по стълбите. — Картината е размазана, а мама нищо не разбира.

Татко въздиша, тръгва към вратата, но когато стига до леглото, не може да устои на изкушението и оправя юргана. Зачита се в написаното на стената — всички неща, които ще пропусна в живота си, всички неща, които искам. Клати глава, навежда се и вдига блузата ми от пода, сгъва я и я слага на възглавницата. Тогава забелязва, че чекмеджето на нощното шкафче е леко отворено.

Кал се приближава по стълбите.

— Искам си филмчето!

— Връщай се долу, Кал. Сега идвам — отвръща татко.

Но не отива. Сяда на ръба на леглото и дърпа с един пръст чекмеджето. Вътре има десетки страници с думи, коментари за моя списък. За нещата, които вече направих — секса, деня „да“, наркотиците, престъпленията — и плановете ми за останалите. Знам, че ще се побърка, ако прочете какво съм намислила за номер пет. Чувам шумолене на хартия, плясък на ластика на каишката по листовете. Звуците са резки и силни. Почти се поддавам на порива да изскоча от гардероба и да го поваля на земята, но Кал ме спасява, като отваря вратата и влиза в стаята. Татко набутва листовете обратно в чекмеджето и го затваря.

— Не може ли малко спокойствие? — изпъшква той.

— Поне за пет минути?

— Ровиш из работите на Теса?

— Това не ти влиза в работата.

— Може и да ми влиза, ако й кажа.

— Ох, за Бога! Остави ме да си поема дъх.

Чувам стъпките му надолу по стълбите. Кал слиза след него.

Изпълзвам от гардероба, разтривам краката си и ги връщам към живот. Кръвта в коленете ми се раздвижва бавно, стъпалата ми са като

мъртви. Покатервам се на леглото и се просвам точно когато Кал подава отново глава иззад вратата.

Поглежда ме изненадано и казва:

— Татко каза, че те няма.

— Нямаше ме.

— Да, бе!

— Шшшт, по-тихо! Къде отиде той?

Кал вдига рамене.

— Мисля, че е в кухнята с мама. Мразя го. Току-що ме нарече досадник и произнесе онази думичка с е.

— За мен ли говорят?

— Да, и не ми дават да гледам телевизия.

Пропълзваме до площадката на стълбите и надничаме през перилата. Татко е седнал на високия стол в средата на кухнята. Пипка се, рови из джобовете си за цигари и запалка. Мама се е подпряла на перваза на прозореца и го наблюдава.

— Кога пропуши отново? — пита тя.

Обула е дънки и е хванала косата си на опашка, малките къдрици падат свободно около лицето ѝ. Изглежда млада и красива, докато му подава пепелник.

Татко пали цигара и издухва дима нагоре.

— Извинявай. Не искам да мислиш, че съм си измислил причина, за да те накарам да дойдеш. Изглежда притеснен, не знае как да продължи. — Надявах се да ѝ налееш малко здрав разум в главата.

— Къде, според теб, е отишла този път?

— Като я познавам, няма да се учудя, ако пътува към аерогарата.

Мама се засмива и това е странно, защото смехът я прави някак по-жива от татко. Той ѝ се усмихва мрачно от високия стол и прокарва ръка по косата си.

— Направо съм разбит.

— Виждам.

— Правилата непрекъснато се сменят. В един момент не иска никого около себе си, в следващия не ме пуска да мръдна от къщи. Не излиза с дни, после, когато най-малко очаквам, изчезва. Този неин списък ще ми стопи живота.

— Знаеш, че единственото правилно нещо, е да направим така, че тя отново да е добре — казва мама. — Но това е невъзможно.

Той се вглежда в нея.

— Не знам колко още мога да издържа. Има сутрини, в които просто не ми се ще да отворя очи.

Кал ме сръгва в ребрата.

— Да го наплюя ли?

— Да. Цели се в чашата му.

Той събира слюнка и я изстрелва напред. Но се оказва пълен провал. Едва прехвърля парапета. По-голямата част потича по брадичката му и пада на килима в коридора.

Извъртам очи и му махам с ръка да ме последва. Качваме се отново в стаята ми.

— Седни на пода до вратата — му казвам. — Закрий очите си с ръце и не пускай никого да влиза.

— Какво ще правиш?

— Ще се облека.

— И после какво ще правиш?

Свалям пижамата, обувам най-готините си бикини и обличам копринената рокля, която купих при маратона из магазините в компанията на Кал. Разтривам крака, за да махна игличките от изтръпването, и слагам обувки с токове.

— Искаш ли да видиш моя Мегазорд? — пита Кал. — Но ще трябва да дойдеш до стаята ми, защото в момента защитава един град и ако го взема, всички ще загинат.

Грабвам якето от облегалката на стола и казвам:

— В момента бързам.

Той ме оглежда и сочи с пръст:

— Това е роклята ти за приключения, нали?

— Да.

Той става и задръства пътя към вратата.

— Може ли да дойда с теб?

— Не.

— Моля ти се! Не искам да оставам тук.

— Не.

Оставям телефона, защото знам, че чрез него могат да ме проследят. Натъпквам листовите от чекмеджето в джоба си. По-късно ще ги изхвърля някъде по пътя. Виждаш ли, татенце, как нещата изчезват просто пред очите ти?

Преди да изпратя Кал долу, го подкупвам. Той знае точно колко фокуса може да си купи с десетачка и разбира, че ще бъде изхвърлен от завещанието ми, ако направи дори и намек, че съм си била вкъщи.

Изчаквам, докато чуя, че е слязъл, и тръгвам бавно след него. Спирам на завоя на стълбите не само за да си поема дъх, но и за да погледна през прозореца към поляната, да прокарам пръст по стената, да обиколя с ръка извивката на парапета, да се усмихна на снимките в края на коридора.

Кал влиза в кухнята, сяда на пода срещу мама и татко и се заглежда в тях.

— Искаш ли нещо? — пита татко.

— Да ви слушам.

— Съжалявам, но това е разговор между възрастни.

— Тогава искам нещо за ядене.

— Току-що излапа половин пакет с бисквити.

— Имам дъвка — казва мама. — Искаш ли една?

Бърка в джоба на самото си и вади една дъвка.

Кал я набутва в устата си и дъвче замислено известно време.

После казва:

— Може ли да отидем на почивка, когато Теса умре?

Татко успява да си докара гневна и едновременно с това изненадана физиономия.

— Това, което казваш, е ужасно!

— Не помня нищо от онази екскурзия до Испания. Единствено тогава съм се качвал на самолет и беше толкова отдавна, че не съм сигурен дали се е случило наистина.

— Стига вече! — вика татко и се надига от стола, но мама го спира.

— Спокойно — казва и се обръща към Кал: — Теса боледува много дълго. Нормално е да ти се иска от време на време да излезеш от къщи.

— Да — ухилва се той. — Има сутрини, в които просто не ми се ще да отворя очи.

21.

Зоуи отваря вратата. Косата ѝ е пълна бъркотия. Облечена е със същите дрехи, с които я видях последния път.

— Идваш ли с мен до морето? — разклащам ключовете на колата пред очите ѝ.

Тя отмества поглед от мен към колата на татко.

— Сама ли дойде дотук?

— Да.

— Но ти не можеш да караш!

— Вече мога. Това е номер пет от списъка.

Тя се мръщи.

— Имаш ли шофьорска книжка?

— Не точно, но нещо подобно. Може ли да вляза?

Тя отваря по-широко вратата.

— Избърши си обувките или ги събуй.

Къщата на родителите ѝ винаги е невероятно чиста и подредена, като излязла от каталог. Сигурно и двамата работят толкова много, че нямат време да разхвърлят. Влизам в хола след Зоуи и сядам на дивана. Тя сядна на фотьойла срещу мен и скръства ръце.

— Значи той ти даде колата? Въпреки че нямаш книжка и е абсолютно незаконно?

— Всъщност той не знае, че съм я взела, но аз се справям много добре. Ще видиш сама. Ако бях достатъчно голяма, щях да мина изпита без грешка.

Тя клати глава отсреща — не може да повярва, че съм толкова глупава. А би трябвало да се гордее с мен.

Успях да измъкна колата, без татко да забележи. Дори проверих огледалата, преди да запаля мотора, после натиснах съединителя, дадох на първа, пузнах съединителя и натиснах газта. Обиколих три пъти квартала и колата ми изгасна само два пъти, което е най-доброто ми постижение досега. Успях да се оправя с посоките и докато карах

по шосето към къщата на Зоуи, за пръв път вдигнах на трета. А тя седи и ме гледа, като че ли съм направила най-тъпото нещо на света.

— Знаеш ли — скачам от дивана и вдигам ципа на якето, — мислех си, че щом съм успяла да стигна безпрепятствено дотук, единственият ми проблем остава магистралата с двойните платна. И за миг не ми мина през ума, че ти ще реагираш като магаре.

Тя трие крака в пода, сякаш иска да махне нещо от петите си.

— Извинявай, но сега съм малко заета.

— С какво?

Тя вдига рамене.

— Защо си мислиш, че щом ти си свободна, всички останали трябва да са на твое разположение?

Гледам я и усещам, че нещо в мен се надига. Осъзнавам, че всъщност изобщо не я харесвам.

— Знаеш ли, забрави! — казвам тихо. — Сама ще си изпълня списъка.

Тя става, залюлява тъпата си коса около раменете и се опитва да ми покаже, че е обидена. Номерът може да минава пред момчетата, но не и пред мен.

— Не съм казала, че няма да дойда.

Но ѝ е писнало от мен, виждам го ясно. Искане ѝ се да побързам с умирането, за да може да се заеме със собствения си живот.

— Не, не, стой си тук! — спирам я аз. — Когато си с мен, всичко се скапва.

Тя тръгва след мен по коридора.

— Не е вярно.

Завъртам глава към нея.

— Говоря за себе си. Не си ли забелязала, че всяко падащо лайно уцелва винаги моята глава и никога твоята?

— Кога? Кога се е случвало това? — мръщи се тя.

— През цялото време. Понякога се чудя дали не си ми приятелка само за да излизаш винаги ти късметлийката.

— Боже! — ахва тя. — Не може ли поне веднъж да спреш да мислиш само за себе си?

— Млъквай! — викам ядосано. И съм искрено доволна, че ѝ го казвам за втори път.

— Не, ти млъквай! — казва тя, но гласът ѝ е толкова тих, че преминава в шепот, което е доста необичайно за нея.

Тя прави малка крачка назад, спира за миг, като че ли иска да каже още нещо, но се отказва и тича нагоре по стъпалата.

Аз не хуквам след нея. Чакам известно време в коридора, съсредоточавам вниманието си в дебелия килим под краката си. Заслушвам се в часовника. Отброявам шейсет удара, после се връщам в хола и пускам телевизора. Цели седем минути гледам предаване за любители градинари. Научавам, че може да отглеждаш кайсии дори и в Англия, ако намериш слънчево място, ориентирано на юг. Питам се дали Адам го знае. Но после ми писва да слушам за листни въшки и бръмбари, идва ми до гуша от безизразния гъгнеш глас на говорителя, гася телевизора и пиша съобщение на Зоуи: „Съжалявам.“

Надничам през прозореца, за да се убедя, че колата си е все още на мястото. Там е. Небето се мръщи, облаците се събират ниско над града и между сивото се точат сернисто жълти къдрави ленти.

Никога не съм карала в дъжд и това малко ме притеснява. Предпочитам да си беше все още октомври. Тогава беше топло и светът беше забравил, че лятото трябва да отстъпи мястото си на есента. Помня колко дълго гледах падащите листа от прозореца на болничната стая.

Зоуи ми пише: „Аз също.“

Слиза долу и влиза в хола. Облечена е в тюркоазна къса рокля, по ръката ѝ дрънкат безброй гривни. Свличат се надолу към китката ѝ и звънтят, когато идва при мен и ме прегръща. Мирише чудесно. Облягам глава на рамото ѝ и тя ме целува по темето.

Но когато запалвам мотора и той моментално угасва, се киска като побъркана. Опитвам отново и докато колата подскача като кенгуру по пътя, я осведомявам, че татко ми предаде цели пет урока по шофиране, но аз така и не успях да схвана нещата. Педалите бяха тежки — усещах ясно вибрацията на съединителя под пръстите на краката си, после същият натиск от педала за газта, но с обратна сила.

— Точно така — не спираше да повтаря татко. — Усещаш ли момента?

Не усещах нищо, въпреки че свалях обувките.

Постепенно и двамата се отчаяхме. Всеки следващ урок беше по-кратък от предишния, докато накрая престанахме с опитите и никой от

нас не спомена повече за това.

— Няма да забележи липсата ѝ поне до обяд — казвам аз. — А дори и да забележи, какво ще направи? Както казваш ти, за такива като мен няма последствия.

— Ти си истински герой — усмихва се тя. — Ти си върхът.

И ние се смеем като в доброто старо време. Бях забравила колко много обичам да се смея със Зоуи. Тя не е като татко, не ми прави забележки за шофирането. Не се плаши от стържещия звук, когато преминавам на трета и когато забравям да включа мигача, преди да завия наляво в края на алеята пред дома ѝ. Изобщо под нейно наблюдение шофирам много по-добре.

— Не си толкова зле. Баща ти все пак те е научил на нещо.

— Нали? Представяш ли си каква веселба ще е да обиколим Европа с кола? Може да прекъснеш колежа за една година и да заминем.

— Не искам — казва тя, взема картата от жабката и се умълчава.

— Нямаме нужда от карта.

— Защо?

— Представи си го като на кино.

— Глупости — изсумтява тя и забива пръст в предното стъкло, за да привлече вниманието ми.

Една група момчета с велосипеди са блокирали пътя. Всичките са с качулки и цигари в ръце. Цветът на небето става все по-странен и наоколо няма други хора. Забавям почти до нулата.

— Какво да правя?

— Обърни — казва Зоуи. — Те няма да помръднат оттам.

Свалям стъклото на прозореца и се провиквам:

— Ей, я си размърдайте задниците!

Те се обръщат бавно, отместват се мързеливо към банкета и се усмихват, когато им изпращам въздушни целувки.

Зоуи ме поглежда смаяно.

— Какво ти става?

— Нищо. Просто не съм се научила да правя обратен завой.

На главния път се вливаме в трафика. Гледам през прозореца и виждам сцени от живота на другите. Едно бебе плаче на задната седалка. Мъжът до мен нервно барабани с пръсти по волана. Жена бърше нос с носна кърпа. Едно дете ни маха с ръка.

— Прекрасно е, нали? — поглеждам към Зоуи.

— Кое?

— Аз съм аз, ти си ти и тези отвън са си те. Всички са различни и еднакво неважни.

— Говори за себе си — промърморва тя.

— Това е самата истина. Никога ли не ти е идвало на ум, докато се гледаш в огледалото? Не си ли представяш собствения си череп?

— Не, никога.

— Аз, например, мразя цвекло и целина. Ти не обичаш краката и акнето си, но сравнено с великия замисъл на нещата, нищо от това няма значение.

— Млъквай, Теса! Стига си дрънкала глупости!

И аз млъквам, но продължавам да си мисля за това. Моят дъх е ментов от пастата за зъби, а нейният е гаден от цигарите. Аз имам кофти диагноза. Тя има родители, които живеят заедно. Когато тази сутрин станах от леглото, по чаршафите имаше петна от пот. И сега шофирам. В огледалото на колата се вижда моето лице, моята усмивка, моите кости, които скоро ще погребат или изгорят. Това ще бъде моята смърт. Не на Зоуи. Моята. И изведнъж това вече не ми се струва толкова ужасно.

Известно време никой от нас не обелва дума. Тя гледа през прозореца, аз шофирам. Излизаме на магистралата. Небето става все по-тъмно. Прекрасно е.

Но накрая Зоуи започва отново да мърмори.

— Това е най-лошото пътуване в живота ми. Повръща ми се. И защо не пристигаме никъде?

— Защото не обръщам внимание на табелите.

Тя ме поглежда смаяно.

— Защо? Аз искам да стигна някъде.

— Добре — кимам и натискам здраво газта.

Зоуи изписква и се хваща с две ръце за таблото.

— Намали, мамка му! Току-що се научи да караш!

Седемдесет. Седемдесет и пет километра в час. Колко много енергия държа в ръцете си!

— Намали! Не чу ли гръмотевицата?

Дъждът постепенно замъглява предното стъкло. Едрите капки блестят и ме заслепяват. Изглежда не като дъжд, а като електрически

искри.

Чува се гръм и аз броя наум, докато чакам светкавицата да озари небето. После изчислявам и съобщавам гордо:

— Падна на един километър оттук.

— Спри!

— Защо?

Дъждът плющи по покрива на колата, но аз не знам къде са чистачките. Опипвам с пръсти таблото — мигачите, фаровете, клаксона, газта. Забравям, че колата е на четвърта, и тя моментално спира.

— Не тук! — крещи Зоуи. — Ние сме на двойно платно. Да умреш ли искаш?

Отново подкарвам. За разлика от нея, не усещам никакъв страх. Водата се излива на вълни по предното стъкло и колите зад нас ни осветяват, докато ни задминават, но аз не се паникьосвам и проверявам съвсем спокойно огледалата. Завъртам стартера, включвам на първа и потеглям, дори откривам чистачките, докато превключвам от втора на трета.

Лицето на Зоуи се тресе от страх.

— Ти си луда! Дай да карам аз.

— Ти нямаш книжка.

— Нито пък ти.

Бурята се усилва, вече няма промеждутъци между гръмотевиците и светкавиците. Другите коли включват фаровете си, въпреки че е ден. Аз не мога да откроя моите.

— Моля ти се! — крещи Зоуи. — Спри!

— В колата сме в безопасност. Колите имат гумени колела.

— Намали! — реве неистово тя. — Ще се блъснем. Не си ли чувала за задължителна дистанция?

Не съм. И откривам пета скорост, за която изобщо не бях чувала. Сега вече наистина летим по пътя и небето се цепи от красиви светлини. Никога не съм виждала раздвоените езици на светкавиците толкова отблизо. Когато татко ни заведе в Испания, над морето се изви буря и ние я наблюдавахме с бинокъл от хотелската стая. Обаче тогава беше някак нереално, сякаш нагласено специално за туристите. Но тази над нас е направо фантастична.

Зоуи не мисли така. Свива се от страх на седалката и крещи:

— Колите са направени от метал. Всеки миг може да ни закове светкавица. Спри веднага!

Съчувствам ѝ, но не е права за светкавиците.

Тя залепва треперещите си пръсти по стъклото.

— Виж, там има паркинг. Отбий и влез, или ще скоча в движение от проклетата кола.

Дояжда ми се шоколад, затова свивам към паркинга. Движим се малко бързо, но все пак успявам да натисна навреме спирачка. Плъзгаме се застрашително по асфалта и спираме между газовите и бензиновите колонки под яркото луминесцентно осветление. Зоуи затваря очи. Чудно как не изхвъркваме от пътя, въпреки че моите очи са широко отворени.

— Не знам каква ти е играта — казва през зъби тя, — но за малко не уби и двете ни.

Отваря вратата, слиза, тряска я и тръгва към магазина. За миг ми минава през ума да продължа без нея, но преди да го обмисля, тя излиза, приближава се и се навежда към прозореца ми. Сега е различна — мирише на студено и свежо. Отмахва залепналата за устата ѝ мокра коса и казва:

— Нямам пари, а имам нужда от цигари.

Подавам ѝ чантата си. Усещам как ме залива вълна от щастие.

— Ще ми купиш ли шоколад?

— Първо отивам за цигари. После ще отида до тоалетната. И когато се върна, ще ме оставиш да карам аз.

Затръшва вратата и влиза отново в магазина. Навън продължава да вали и тя бърза да се скрие вътре, потръпва цялата, когато небето над нея се тресе от поредния гръм. Досега не съм я виждала изплашена. Изведнъж усещам внезапен прилив на обич към нея. Тя не може да се справи с всичко това така добре, като мен. Не е свикнала. Аз не бих се уплашила, ако ще целият свят да ревне срещу мен. Искам на следващия кръстопът да има лавина. Искам да завали черен дъжд и от жабката да изскочи цяла армия скакалци. Горката Зоуи! През стъклото я виждам да купува бонбони и цигари. Ще ѝ дам да кара, но само защото аз съм решила така. Тя вече не може да ме контролира. Аз съм по-смела от нея.

Часът е четири и двацет и морето е сиво. Небето също, въпреки че е малко по-светло и не се движи толкова бързо. Вълните ми замайват главата, навяват ми мисли за вечното движение, което никой не може да спре, колкото и да иска.

— Чиста лудост е да дойдем дотук — мърмори Зоуи. — Как можах да се оставя да ме убедиш!

Седим на една пейка с лице към морето. Мястото е съвсем безлюдно.

Някъде далеч, след пясъчната ивица, едно куче лае срещу вълните. Онази малка точица на хоризонта сигурно е собственикът му.

— Когато бях малка, идвахме всяко лято на почивка тук — разказвам ѝ аз. — Беше, преди мама да ни напусне. И преди да се разболея. Отсядахме в хотел „Кроскийс“. Всяка сутрин ставахме, закусвахме и прекарвахме целия ден на плажа. Всеки Божи ден в продължение на две седмици.

— Олеле, колко забавно! — казва Зоуи, смъква се на пейката и загръща якето по-плътно около гърдите си.

— Не се качвахме в хотела за обяд. Татко ни правеше сандвичи и купуваше суха смес за мус „Ейнджъл Дикайт“. Смесваше го в една пластмасова купа с мляко направо тук, на тази пейка. На фона на чайките и вълните звукът от тракането на вилицата по пластмасата при разбъркването беше неестествен.

Зоуи вдига очи и ме гледа дълго и навъсено.

— Да не би днес да си забравила да си вземеш важните лекарства?

— Не. — Хващам я за ръката и я дърпам да стане. — Ела. Ще ти покажа хотела.

Тръгваме по крайбрежната пътека. Пясъкът под нас е покрит със сепии. Виждат ми се уморени и изплашени, изхвърляни на брега при всеки прилив. Решавам да се пошегувам, че може да ги вземем и да ги продадем в зоомагазина, но това стълпотворение извън морето

наистина е странно. Не си спомням да се е случвало преди, когато съм била тук.

— Може би става само през есента — разсъждава Зоуи. — Или е свързано със замърсяването на морето. Цялата скапана планета умира. Трябва да се радваш, че се измъкваш оттук.

Тя обявява, че ѝ се пишка, слиза по стъпалата на плажа и кляка на пясъка. Не мога да повярвам, че го прави. Никъде не се виждат хора, но знам, че друг път се притеснява да не я види някой. Струйката ѝ прави дупка в пясъка и изчезва, като оставя след себе си облаче пара. Докато става и върви обратно към мен, ми заприличва на първобитен човек.

Оставаме известно време загледани в морето. Следим го как се втурва към нас, побелява по краищата и се оттегля.

— Радвам се, че си ми приятелка, Зоуи — казвам тихо, взимам ръката ѝ и я стискам здраво.

Поемаме към пристанището.

Искам да ѝ разкажа за Адам, за разходката с мотора и за онова, което се случи в планината, но ме хваща срам и решавам да премълча. Предпочитам да потъна в спомените за това място. Всичко тук ми е толкова познато — магазинчето за сувенири със своите кофички, лопатки и стойки за пощенски картички, белите стени на сладоледената къщичка и гигантската розова фуния за сладолед отгоре ѝ. Сигурна съм, че ако тръгнем по алеята покрай пристанището, ще открия прекия път до хотела.

— Изглежда различно — казвам разочаровано, когато пристигаме. — Тогава ми изглеждаше по-голям.

— Но мястото е това, нали?

— Да.

— Супер! Сега може ли да се връщаме при колата?

Отварям портичката и тръгвам по тясната пътека.

— Дали ще ми позволят да надникна в стаята, където обикновено отсядахме?

— Боже! — мърмори Зоуи и се обляга на стената, за да ме изчака.

Една жена на средна възраст отваря вратата, изглежда мила, дебела, и носи престилка. Не си я спомням.

— Да, моля?

Обяснявам ѝ, че съм идвала тук като дете и че всяко лято сме наемали семейния апартамент за две седмици.

— И искате да наемете стая за тази вечер? — пита тя.

Което не ми беше минавало през ума, но сега ми се струва чудесна идея.

— Може ли да вземем същия апартамент?

Зоуи идва по пътеката зад мен, хваща ръката ми и ме завърта към себе си.

— Какво правиш, по дяволите?

— Наемам апартамент.

— Не мога да остана тук. Утре имам часове.

— Ти винаги имаш часове — казвам ѝ аз. — Но за теб ще има много „утре“.

Решавам, че доводът ми звучи достатъчно убедително. И като че ли той наистина ѝ затваря устата. Тя се връща до стената, обляга се и се заглежда в небето.

Аз се обръщам към жената и се усмихвам.

— Извинете ни за това.

Тя ми харесва. Не ме гледа подозрително. Може би ѝ изглеждам на петдесет, а Зоуи е ужасната ми дъщеря тийнейджърка.

— Сега там има голяма спалня с балдахин — казва ми тя, — но другото е същото.

— Добре, вземаме го.

Тръгваме след нея по стълбите. Ханшът ѝ е огромен и се люлее, докато тя върви. Чудя се какво ли ще е, ако имам такава майка.

— Ето, заповядайте — казва тя и отваря вратата. — Сменихме всички мебели, така че може да ви изглежда малко различен.

И наистина изглежда различен. Леглото с балдахина — високо, старовремско и покрито с кадифе — заема почти цялата стая.

— Наемат го предимно младоженци за медения си месец — обяснява жената.

— Благодаря за информацията — ръмжи Зоуи.

Трудно ми е да повярвам, че това е слънчевата стая, в която се събуждах всяко лято през онези две седмици. Тесните легла, като в спален вагон, сега са заменени с маса, на която има чайник и чаши за чай. Но сводестият прозорец ми е познат и стенният гардероб по протежението на цялата стена си е същият.

— Ами, аз... да ви оставя — казва жената и си тръгва.

Зоуи изритва обувките си и се качва на леглото.

— Тази стая струва седемдесет паунда на вечер. Имаш ли толкова пари?

— Всъщност исках само да погледна как е вътре.

— Ти нормална ли си изобщо?

Качвам се на леглото до нея.

— Да, но ако ти разкажа, ще прозвучи тъпо.

Тя се надига на лакът и ме поглежда.

— Пробвай.

И аз ѝ разказвам за последното ни лято тук. Мама и татко се караха непрекъснато. Една сутрин на закуска мама отказа да яде, каза, че ѝ е дошло до гуша от кренвирши и консервирани домати и че щяло да бъде много по-евтино, ако сме отишли в Бенидорм.

— Тогава отивай — отвърна татко. — И не забравяй да ни изпратиш картичка.

Мама ме хвана за ръката и се качи с мен в стаята.

— Хайде да се скрием от тях — предложи тя. — Няма ли да е забавно?

За мен това беше вълшебен момент. Тя бе оставила Кал на татко. И бе избрала мен.

Скрихме се в гардероба.

— Тук никой няма да ни намери — каза тя.

И наистина никой не ни намери, но не бях сигурна дали изобщо са ни търсили. Стояхме дълго, докато накрая мама изпълзя навън, намери химикалка и написа името си от вътрешната страна на вратичката на гардероба. После ми я подаде и аз написах своето до нейното.

— Ето — каза ми тя, — сега, дори и да не се върнем повече, винаги ще сме тук.

Зоуи ме гледа любопитно.

— И това ли е всичко?

— Да.

— С майка ти сте си написали имената в гардероба и трябваше да пропътуваме седемдесет километра, за да ми го кажеш?

— На всеки няколко години ние изчезваме, Зоуи. Клетките ни умират и на тяхно място се раждат нови. Нито една частица от мен не е

същата, каквато е била, докато съм стояла миналия път в тази стая. Когато написах името си, бях друга, бях здрава.

Зоуи сяда на леглото и ме поглежда ядосано.

— И ако името ти все още е тук, ти ще оздравееш като по чудо, така ли? Но ако го няма, тогава какво? Не чу ли? Жената каза, че са ремонтирали стаята.

Не ми харесва, че ми крещи.

— Може ли да погледнеш в гардероба и да провериш?

— Не. Ти ме довлече тук, аз не исках. И без това ми е гадно, а сега и този... тъп гардероб. Не е за вярване!

— Защо се ядосваш толкова?

Тя слиза от леглото и тръсва глава.

— Тръгвам си. Непрекъснато ме караш да търся разни знаци. Вдига якето си от пода, където го захвърли преди малко, и вика през рамо: — Тревожиш се само за себе си. Да не мислиш, че си единственият човек с проблеми на този свят? Всички сме в една лодка, скъпа. Всички се раждаме, ядем, серем и умираме. Ясно ли ти е?

Не знам какво да отговаря на това.

— Какво става с теб, Зоуи?

— И аз ти задавам същия въпрос — крещи тя. — Какво става с теб?

— Нищо, освен очевидното.

— Тогава и с мен не става нищо.

— Не е вярно. Само се виж.

— Какво да се гледам? На какво ти приличам?

— Тъжна си.

Тя се олюлява като ударена.

— Тъжна ли?

Настъпва мъртвешка тишина. Забелязвам на тапета над рамото ѝ малка дупчица. Следи от пръсти по ключа на лампата. Долу някаква врата се отваря и затваря. Зоуи се обръща към мен и аз осъзнавам, че животът е серия от моменти и всеки един е пътуване към края.

Когато най-последно заговаря, гласът ѝ е глух и несигурен.

— Бременна съм.

— Боже мой!

— Не исках да ти казвам.

— Сигурна ли си?

Тя се отпуска на стола до вратата.

— Правих два пъти тест.

— Правилно ли го използва?

— Ако втората лентичка се оцвети в розово, значи си бременна.

И двата пъти се оцвети в розово.

— Боже мой!

— Престани да го повтаряш.

— Скот знае ли?

Тя кима.

— Потърсих го на пазара, но не го открих, после не си вдигна телефона през целия уикенд, затова вчера отидох у тях и го накарах да ме изслуша. Той ме мрази, Тес. Само да беше видяла как ме гледа.

— Как?

— Като че ли съм кръгъл идиот. Как може да съм толкова тъпа! Той наистина излиза с друга. Онези момичета се оказаха прави.

Искам да отида при нея и да я прегърна, да погалья превитите ѝ рамене. Но не го правя, защото не съм сигурна, че го иска.

— Какво ще правиш?

Зоуи свива рамене и този жест издава страха ѝ. Заприличва на дванайсетгодишно момиченце. Дете в лодка насред океана, без храна и без компас.

— Може да го задържиш, Зоуи.

— Не е смешно.

— Не е. Роди го, Зоуи. Защо не?

— Ти какво? Няма да го раждам заради теб!

Сигурна съм, че не си го мисли за пръв път.

— Тогава го махни.

Тя простенва тихо, обляга глава на стената и се взира отчаяно в тавана.

— Влязох в третия месец. Не мислиш ли, че е малко късно? Не съм сигурна, че ще ми разрешат да направя аборт. — Избърсва първите потекли по лицето ѝ сълзи в ръкава си и въздъхва. — Колко съм глупава! Как можах? Сега мама ще разбере. Трябваше да отида на сутринта до аптеката и да взема някакво хапче за след секс. Иска ми се никога да не го бях срещала.

Не знам какво да ѝ кажа. А дори и да измисля нещо, не съм сигурна, че ще ме чуе. Виждам я на стола срещу себе си, но знам, че в

момента е далеч оттук.

— Не знам какво да правя — въздиша тя. После ме поглежда право в очите. — Мразиш ли ме?

— Не.

— Ще ме намразиш ли, ако го махна?

Може би.

— Ще направя чай — казвам на глас.

На масичката има чиния с маслени бисквити, пликчета със захар и сухо мляко. Стаята наистина е станала много хубава. Докато чакам водата да заври, се заглеждам през прозореца. Две момчета играят мач на улицата. Навън вали и те са нахлупили качулки на главите си. Нямам представа как успяват да видят топката. Сега със Зоуи можехме да сме навън, на студа и на вятъра. Хващам ръката ѝ и казвам:

— На пристанището е пълно с лодки, всички плават за някъде. Някои от тях заминават за далечни места, по-топли и по-слънчеви.

— Ще поспя малко — отвръща тя. — Събуди ме, когато чаят е готов.

Но не става от стола и не затваря очи.

Едно семейство минава под прозореца. Таткото буца бебешка количка, а майката държи за ръка малко момиче в лъскав розов дъждобран. Момичето е мокро до кости, сигурно му е студено, но знае, че скоро ще се прибере у дома на сухо и на топло. Ще изгледа някое детско филмче. Ще ѝ дадат бисквитка, може би. И пижамата.

Как ли се казва. Роузи? Амбър? Струва ми се, че името ѝ е име на цвят. Скарлет?

Нямам намерение да го правя. Дори не мисля за това. Просто прекосявам стаята и отварям вратичката на гардероба. Стръскам празните закачалки и те се раздрънкват. Удря ме миризма на влажно дърво.

— Там ли е? — пита Зоуи.

Вътрешността на гардероба е лъскаво бяла. Тотално пребоядисване. Допирам пръсти до повърхността, но тя си остава същата. Бялото е толкова ярко, че пред очите ми започва да трепти. На всеки няколко години ние изчезваме.

Зоуи въздиша и се обляга назад.

— Не трябваше да поглеждаш.

Затварям гардероба и се връщам при чайника. Броя наум, докато наливам вода върху пликчетата с чай. Бебето трябва да се роди през май, като мен. Обичам май. През май има два празника. Дърветата цъфтят. Череши. Зюмбюли. Косачки. И сънлив аромат на косена трева.

23.

Кал се задава от дъното на тъмната градина, върви с протегнатата ръка.

— Следващата — вика към нас.

Мама отваря кутията с фойерверки в скута си. Оглежда ги, сякаш избира шоколадов бонбон, вдига с изящните си пръсти един и преди да му го подаде, прочита етикета.

— „Вълшебна градина“.

Кал го грабва и тича обратно при татко. Върховете на гумените му ботуши шляпат един срещу друг. Лунната светлина се процежда между клоните на ябълката и се разлива по тревата.

С мама донесохме столове от кухнята и сега седим една до друга при задната врата. Студено е. Дъхът ни излиза от устата като цигарен дим. Зимата идва, земята мирише на влага, животът стихва, нещата се свиват, за да съхранят енергията си.

Мама ме поглежда.

— Знаеш ли какъв ужас преживяхме? Може ли да изчезнеш и да не кажеш на никого къде си?

Става ми смешно, защото най-големият специалист по изчезване за всички времена е мама. Тя се изненадва, явно не схваща иронията.

— Баща ти казва, че след като си се прибрала, си спала две денонощия.

— Бях уморена.

— Той беше полудял.

— А ти?

— И двамата бяхме.

— „Вълшебна градина“ — обявява татко.

Нещо изпуква и във въздуха разцъфват десетки цветя от светлина, уголемяват се, после политат надолу и угасват на тревата.

— Ох! — пляска с ръце мама. — Това беше чудесно.

— Това беше скучно — крещи Кал и галопира към нас.

Мама отново отваря кутията.

— Какво ще кажеш за една ракета? Добре ли е според теб?

— Ракета е супер.

Кал тича из градината, за да отбележи радостта си, после връчва ракетата на татко и двамата забиват дръжката ѝ в земята. Сещам се за птичката, за зайчето на Кал, за всички умрели в градината ни животни. Скелетите им се блъскат един в друг под земята.

— Защо реши да отидеш на морето? — пита мама.

— Просто исках да го видя.

— Защо с колата на баща ти?

Свивам рамене.

— Шофирането беше в списъка ми.

— Виж, Теса — вдига поглед към мен, — не може да правиш каквото ти дойде на ум. Трябва да мислиш и за хората, които те обичат.

— Кои?

— Хората, които те обичат.

— Това ще е много силно — провиква се татко. — Дами, моля, запушете си ушите.

Ракетата се изстрелва с такава скорост, че енергията ѝ ме изпълва отвътре. Вълните от трясъка се разбиват в кръвта ми. Мозъкът ми усеща вълнението.

Мама никога не ми е казвала, че ме обича. Нито веднъж. И не мисля, че някога ще го каже. Сега би било прекалено очевидно, прекалено натежало от съжаление. И ще постави в неловко положение и двете ни. Понякога си мисля за тихите неща, които са се случвали между нас, преди да се родя, когато съм се гушила в онова тясно и тъмно място в нея.

Тя се размърдва смутено на стола си.

— Теса, да не си намислила да убиеш някого?

Гласът ѝ звучи както обикновено, но май наистина си го мисли.

— Разбира се, че не.

— Добре. — Сега изглежда искрено облекчена.

Изненадвам се.

— Ти наистина ли ме питаше?

— Наистина.

— Добре. Следващото в списъка е славата.

Тя поклаща удивено глава, но Кал, който е дошъл за поредния фойерверк, решава, че това е забавно.

— Може да се опиташ да събереш в устата си колкото може повече сламки за пиене. Световният рекорд е двеста петдесет и осем.

— Ще го обмисля — отвърщам.

— Или да си татуираш цялото тяло като леопард. Или да прокараш магистрала през леглото си.

Мама го поглежда предупредително и прочита:

— „Канонада“. Двайсет и един изстрела.

Всички броим, фойерверките литват с тихо свистене и изстрелват снопове от звезди, които после се понасят бавно надолу. Питам се дали утринта ще обагри тревата в наситено жълто, аленочервено и синьо-зелено.

Следващото, което задоволява жаждата на Кал за емоции, е „Комета“. Татко я запалва и тя се издига със свистене над покрива, като оставя след себе си блестяща опашка.

Мама е купила и димки. Всяка една струва три лири и петдесет и Кал е искрено впечатлен. Той крещи цената към татко.

— Не си заслужава парите — казва той.

Мама размахва пръст срещу него и той се засмива толкова топло, че тя потръпва.

— Взех две на цената на една — казва ми тихо. — Ето че твоята болест ни дава възможност за нещо хубаво. Да си направим нощ на фойерверките през декември.

Димките покриват градината със зелен дим. Цялата. Имам чувството, че таласъмите ще ни нападнат всеки момент. Кал и татко се задават от дъното на градината, тичат, бърбят си нещо и се смеят.

— Ама какъв дим само! — вика татко. — Като че ли сме в Бейрут.

Мама му се усмихва и му подава „Колелото на Катрин“.

— Пусни това. Този ми е любимият.

Татко взима чук, тя става и държи оградата, а той забива пирона. Двамата се закачат, смеят се.

— Да не ми уцелиш пръстите — казва тя и го ръчка с лакът в ребрата.

— Ако продължаваш да ме ръчкаш, не отговарям.

Кал сяда на стола на мама и разкъсва един пакет с бенгалски огън.

— Бас държа, че ще стана известен преди теб.

— Бас държа, че няма.

— Ще стана най-младият член на Магическия кръг.

— Не трябва ли първо някой от фокусниците да те покани?

— Ще ме поканят, ще видиш. Аз имам талант. А ти какво можеш? Дори и за пеене не те бива.

— Ей! — обръща се към нас татко. — Какво става?

— И двете ни деца ще станат известни — въздиша мама.

— Така ли?

— Славата е следващата задача от списъка на Теса.

Той не е очаквал това, личи си по погледа му. Обръща се към мен, чукът увисва в ръката му.

— Слава, значи?

— Да.

— И как ще стане това?

— Не съм решила.

— Мислех, че си приключила с този списък.

— Не съм.

— Реших, че след колата, след всичко, което стана...

— Не, татко, не съм приключила.

Доскоро вярвах, че татко може всичко. Че може да ме спаси от всяка заплаха. Но вече знам, че не може. Той е обикновен човек. Мама слага ръка на раменете му и той допира глава до нейната.

Гледам ги с широко отворени очи. Мама. Татко. Неговото лице е в сянка, краищата на косата на мама се къпят в светлина. Стоя съвсем неподвижно. Кал е до мен и също не смее да мръдне.

— Уау! — прошепва тихо.

Изведнъж ме заболява ужасно, не съм предполагала, че е възможна такава болка.

В кухнята жабуркам устата си с вода и плюя в мивката. Слюнката ми е гъста, движи се толкова бавно към дупката, че пускам още вода и я подгонвам натам. Усецам студения порцелан по кожата на пръстите си.

Гася лампата и ги наблюдавам от прозореца. Всички са на поляната, суеят се около кутията с фойерверките. Татко вдига всеки фойерверк нагоре и го осветява с фенерчето. Избират един, затварят кутията и тръгват вкупом към дъното на градината.

Може би вече съм мъртва. И отсега нататък ще бъде все така. Живите ще продължат живота си — ще се докосват, ще разговарят. А аз ще остана в този затворен свят и ще чукам беззвучно по стъклото, което ме отделя от тях.

Излизам през предната вратата, затварям я след себе си и сядам на стъпалата. Нещо шумоли в шубраците, може би някакво страшно нощно чудовище се крие там, но аз не се плаша, не помръдвам дори. Очите ми свикват с тъмнината и сега виждам ясно оградата и храстите пред нея. Виждам и улицата отвъд портата, светлото петно от лампата на тротоара, което осветява колите на съседите, отразява се в прозорците на къщите и се връща обратно на улицата. Подушвам миризма на лук. Шишчета. Ако животът ми беше друг, щях сега да съм навън със Зоуи. Щяхме да си вземем чипс. Да застанем на някой ъгъл, да ближем солените си пръсти и да чакаме да стане нещо интересно. Но аз съм тук. Мъртва, на стъпалата.

Чувам рева на мотора на Адам, преди да го видя.

Въздухът вибрира от шума и дърветата започват да танцуват. Той спира пред външната порта, изключва мотора и гаси светлините. Тишината и мракът се спускат отново, докато сваля каската, окачва я на кормилото и бута мотора по пътеката.

Аз вярвам повече в хаоса. Ако желанията могат да се превръщат в реалност, костите ми няма да болят като изгнили отвътре. И пред очите ми няма да пада мъгла, която не мога да прогоня с нищо.

Гледката на приближаващия по пътеката Адам ми се струва възможен вариант. Вселената може и да е неуправляема, но аз мога да направя така, че да се случи нещо различно.

Качвам се на ниската ограда, която разделя градините пред къщите ни. Той заключва мотора в бараката до къщата. Не ме вижда. Приближавам тихо зад него. Чувствам се сигурна и силна.

— Адам?

Той се обръща и ме поглежда изплашено.

— По дяволите! Помислих те за призрак!

Мирише на студ и на мрак, като излязъл от нощната тъма хищник. Правя една крачка към него.

— Какво правиш? — пита Адам.

— Нали си казахме, че сме приятели?

Той ме поглежда сконфузено.

— Да.

— Аз не искам да бъдем.

Стоим на крачка един от друг и разстоянието между нас е изпълнено с мрак. Пристъпвам още малко и заставам толкова близо до него, че дъхът ни се смесва. Дишаме един и същ въздух. Навътре, навън.

— Теса.

Разбирам, че това е предупреждение, но то не ме спира.

— Какво толкова може да се случи?

— Ще боли — казва той.

— Винаги боли.

Той кима бавно. И изведнъж попадаме в дупка на времето, всичко замръзва и минутата, през която се гледаме очи в очи, се разтяга до безкрай. Той се навежда над мен, аз усещам тялото ми да поема част от топлината му и забравям, че пазя в главата си всяко едно от тъжните лица на хората, видени през прозорците, покрай които съм минала. Когато се навежда още малко, единственото чувство и единствената мисъл остава тази за топлината му по кожата ми. Целуваме се съвсем лекичко. Едва-едва, сякаш не сме сигурни. Докосваме се единствено с устни.

Отдръпваме се и се вглеждаме в очите на другия. Има ли думи за погледа, преминаващ от мен към него и обратно? Всички скрити в нощта неща се скупчват около нас и ни гледат. Изгубените отново са намерени.

— По дяволите, Тес!

— Всичко е наред — казвам. — Няма да се счупя.

И за да го докажа, го бутам назад и го притискам към стената на къщата. Този път не е нежно. Езикът ми атакува устата му, търси неговия, среща го. Топлите му ръце са около мен. Дланта му е отзад на тила ми и мястото там се затопля. Ръката ми се плъзва бавно по гърба му. Притискам се плътно в него, но не ми е достатъчно. Искам да вляза в него. Да живея в него. Да бъда той. Всичко е целувка и копнеж. Облизвам устните му, хапя лекичко ъглите им.

Нямах представа, че съм толкова жадна за тях.

Той се отдръпва.

— Мамка му! — повтаря отчаяно. — Мамка му, мамка му!

И прокарва ръка по косата си — тя блести от пот, тъмна като козина на животно. Уличните лампи светят в очите му.

— Какво става с нас, Теса?

— Искам те — шепна аз.

Сърцето ми бие лудо в гърдите. Чувствам се напълно жива.

24.

Зоуи не биваше да настоява да идвам с нея. Не съм спирала да броя, откакто прекрачихме прага на клиниката. Тук сме от седем минути. Часът за прегледа е след шест минути. Тя е забременяла преди деветдесет и пет дни.

Опитвам се да мисля за случайни числа, но всички се оказват свързани с нещо. Осем — числото на дискретните прозорчета по стената отсреща. Едно — също толкова дискретната рецепционистка. Петстотин — сумата, която костваше на Скот да се отърве от бебето.

Зоуи ми се усмихва нервно над ръба на списанието.

— Сигурна съм, че не си виждала подобно нещо в държавните болници.

Не съм. Седалките са кожени, между тях има голяма квадратна, отрупана с лъскави списания масичка и е толкова топло, че се налага да съблека якето си. Предполагах, че ще е пълно със самотни момичета, стиснали салфетки в шепите си, но аз и Зоуи се оказахме единствените. Тя е хванала косата си на опашка и е навлякла отново размъкнатия клин. Изглежда уморена и бледа.

— Искаш ли да ти кажа от какво се радвам най-много, че ще се отърва? — Тя оставя списанието на коленете си и започва да изброява, като свива пръстите си един по един. — Гърдите ми са като шантава карта, нашарени с огромни сини вени. Чувствам се ужасно тежка. Дори и пръстите ми тежат. И очите ми са подути.

— Нещо хубаво?

Тя се замисля за момент.

— Мириша различно. Доста по-приятно.

Навеждам се през масата и я подушвам. Мирише на цигари, парфюм и дъвка. И нещо друго.

— На плодородие.

— Какво?

— Защото си оплодена.

Тя клати глава и ме гледа, като че съм ненормална.

— Гаджето ти ли те учи на тия работи?

Не отговарям и тя се връща към списанието си. Двайсет и две страници със страхотна чисто нова информация. Как да напишем съвършената любовна песен? Ще полетим ли някога в космоса?

— Веднъж гледах филм за едно момиче, което умря — казвам тихо. — Когато отиде на небето, мъртвороденото дете на сестра ѝ вече беше там и момичето се грижеше за него, докато всички отново се събраха.

Зоуи се прави, че не чува. Обръща страницата, но аз знам, че не я е прочела.

— Това може да се случи и с мен, Зоуи.

— Няма.

— Твоето бебе е толкова малко, че мога да го държа в джоба си.

— Млъквай, Теса.

— Онзи ден те видях да разглеждаш бебешки дрешки.

Зоуи потъва в стола и затваря очи. Ченето ѝ увисва, сякаш са ѝ извадили щепсела.

— Моля те — простенва мъченически, — моля те, млъкни! По-добре да не беше идвала, щом ще ми четеш конско.

Тя е права. Разбрах го миналата нощ, когато не можах да заспя. В мивката водата капеше и нещо — хлебарка? паяк? — пробягваше по килима.

Станах, наметнах халата и слязох долу. Исках да си направя чаша горещ шоколад и да погледам малко телевизия. Но там, по средата на кухненския плот, в един от капаните за хлебарки на татко, имаше мишка. Беше залепена за плочките, с изключение на едно от задните ѝ крачета, и тя го използваше като педал в опита си да избяга от мен. Беше в агония. Разбрах, че трябва да я убия, но не знаех как да го направя така, че да не ѝ причиня допълнителна болка. С къдравия нож? Или с ножицата? Молив през тила? В главата ми се въртяха все такива отвратителни идеи.

Най-накрая намерих една стара кутия от сладолед и я напълних с вода. Набутах мишката вътре и я задържах под водата с една дървена лъжица. Тя ме погледна смаяно, докато се мъчеше да си поеме въздух. Едно след друго три малки мехурчета излязоха от устата ѝ.

Пиша съобщение на бебето на Зоуи: „Скрий се!“

— На кого пишеш?

— На никого.

Тя се навежда през масата.

— Дай да видя.

Изтривам го и ѝ показвам празния дисплей.

— До Адам ли беше?

— Не.

Тя върти очи.

— Боже! Първо едва не си лягаш с него в градината, а после, като пълна извратенячка, се правиш, че нищо не се е случило.

— Той не се интересува от мен.

Тя въси чело.

— Разбира се, че се интересува. Но просто майка му е излязла и ви е хванала в същия момент. Иначе щеше да ти го начука с най-голямо удоволствие.

— Оттогава минаха четири дни. Ако го интересуваше, щеше да ми се обади.

Тя повдига рамене.

— Може да има работа.

Оставаме с тази лъжа за няколко минути. Знам, че костите ми стърчат под кожата и започвам да мириша странно. Сигурно Адам още си плакне устата.

— Любовта е кофти нещо — казва Зоуи. — Аз съм живото доказателство.

Оставя списанието на масата и поглежда часовника си.

— За какво всъщност плащам? — свива ядосано устни.

Ставам и се премествам до нея.

— Може би е някаква шега — продължава тя. — Може би ти взимат парите и те оставят да се потиш, чакат да те хване срам и да си тръгнеш сама.

Взимам ръката ѝ и я държа между моите. Тя ме поглежда изненадано, но не се отдръпва.

Прозорците са с тъмни стъкла, за да не можеш да видиш какво става на улицата. Когато дойдохме, тъкмо започваше да вали сняг, излезлите да пазаруват за Коледа трепереха от студ въпреки палтата и шаловете. Тук радиаторите са топли и звучи тиха музика. Навън светът може да свърши, но тук няма дори да разберем.

Зоуи казва:

— Когато това приключи и отново си останем аз и ти, ще се върнем към твоя списък. Ще се заемем с номер шест. Беше „слава“, нали? Онзи ден гледах една жена по телевизията. И тя е болна от рак, но участва в състезание по триатлон. Трябва да се замислиш за това.

— Тя има рак на гърдата.

— Е, и?

— Различно е.

— Бягането и колоезденето ѝ дават мотивация. Колко по-различно може да бъде? Тя живее по-дълго, отколкото са очаквали, и е известна.

— Мразя да тичам.

Зоуи поклаща глава и ме поглежда красноречиво, сякаш аз нарочно мрънкам и не се съгласявам с нищо.

— Какво ще кажеш за „Биг брадър“? Досега не са имали такъв екземпляр.

— Но той ще започне чак следващото лято.

— Е, и?

— Е, и, сети се сама.

Сестрата излиза от една странична стая и приближава към нас.

— Зоуи Уолкър? Готови сме да ви приемем.

Зоуи става и ме дърпа за ръката.

— Може ли и приятелката ми да влезе?

— Съжалявам, но по-добре да изчака навън. Днес само ще дискутираме, но подобни разговори не се провеждат лесно пред близки хора.

Сестрата е много убедителна и Зоуи се предава. Остава ми якето си и с думите „Пази го!“ тръгва с нея. Вратата се затваря след тях.

Чувствам се стабилна. Не някакво си мъничко човече, а голяма, пулсираща и жива. Въпросът да бъдеш или да не бъдеш, е толкова осезателен на това място! Тук съм. Скоро няма да бъда. Бебето на Зоуи е тук. Пулсът му тиктака. Скоро няма да бъде. И когато тя подпише онези документи и излезе от стаята, вече няма да е същата. Ще е разбрала това, което аз вече знам. Че смъртта ни заобикаля отвсякъде.

И има вкус на метал между зъбите.

25.

— Къде отиваме?

Татко вдига едната си ръка от волана и ме потупва по коляното.

— Всяко нещо с времето си.

— Гадно ли ще бъде?

— Надявам се да не е.

— Да не би да отиваме при някой известен?

Той ме поглежда разтревожено.

— Ти това ли имаше предвид?

— Не точно.

Прекосяваме целия град, но той не казва нищо. Преминаваме жилищните квартали, излизаме на кръговото и аз започвам да гадая на посоки. Обичам да го размивам. Напоследък не му се случва често.

— Разходка до луната ли си планирал?

— Не.

— Състезание за млади таланти?

— С твоето пеене?

Обаждам се на Зоуи, искам да видя дали случайно ще успее да отгатне, но тя мисли само за предстоящата операция.

— Трябва да заведе възрастен човек със себе си. Кой, по дяволите, мога да помоля за такова нещо?

— Аз ще дойда.

— Те имат предвид истински отговорен възрастен. Нали разбираш, като родител.

— Не могат да те принудят да кажеш на родителите си.

— Ужасно е! — простенва тя. — Мислех, че ще ми дадат някакво хапче и то ще изпадне. Защо е тази операция? Та то е колкото точица.

Тук греша, обаче. Миналата вечер разглеждах справочника по семейна медицина и изчетох всичко за бременността. Искях да разбера колко е голямо едно бебе на шестнайсет седмици и разбрах, че е колкото глухарче. Не можех да спра да разгръщам страниците.

Проверих за ужилване от пчели и оси. За прекрасни досадни болести като екзема, ангина, круп.

— Там ли си? — пита тя.

— Да.

— Е, аз ще затварям. Имам ужасни киселини.

Това е от стомаха. Трябва да масажира дебелото черво и да пийне малко мляко. Ще премине. Каквото и да реши за бебето, всичките симптоми ще отминат. Но не ѝ го казвам, натискам червения бутон на телефона и се съсредоточавам в пътя пред себе си.

— Много глупаво момиче — обажда се татко. — Колкото повече отлага, толкова по-лошо ще става. Да махнеш бебе, не е като да изхвърлиш боклука.

— Тя го знае, татко. И това не е твоя работа. Тя не е твоя дъщеря.

— Не е — съгласява се той.

Пиша съобщение на Адам: „Къде си, по дяволите?“ После го изтривам.

Преди шест вечери майка му се появи на вратата разплакана. Каза, че фойерверките я ужасявали. И попита защо я оставя сега, когато светът свършва.

— Дай ми номера на телефона си — каза Адам. — Ще ти се обадя.

Разменихме си номерата. Имаше голяма доза еротика в това. Възприех го като обещание.

— Слава — казва татко. — Я да видим какво разбираш ти под слава.

Разбирам Шекспир. Познатият на всички силует със стърчащата брада. И перо в ръката. Беше на корицата на всички училищни издания на пиесите му.

Шекспир е измислил нови думи, създал е нов стил в литературата и всички знаят името му стотици години след смъртта му. Живял е преди колите, самолетите, pistolетите, бомбите и замърсяването на околната среда. Преди химикалките. Писал е по времето на Елизабет II. Тя също е известна и не само като дъщеря на Хенри VIII, а заради картофите, армадата, тютюна и защото е била много умна.

Или Мерилин. Или Елвис. Дори и съвременните икони, за които вече се знае, че ще останат в историята, като Мадона. „Тейк Дет“

отново правят турнета и всеки техен диск се разпродава за милисекунди. Около очите им има бръчки и Роби почти не пее, но хората все още са луди по тях. Ето за такава слава мисля. Искам, когато умра, целият свят да спре да прави, каквото там прави, да дойде на погребението ми и лично да ми каже сбогом. Какво друго може да разбирам?

— А ти какво разбираш под слава, татко?

След няколко минути размисъл той казва:

— Да оставиш нещо след себе си, предполагам.

Сещам се за Зоуи и нейното бебе. Расти. Расти.

— Ето — казва най-накрая. — Пристигнахме.

Не съм сигурна къде точно сме пристигнали. Прилича ми на библиотека, една от онези квадратни обществени сгради с много прозорци, собствен паркинг и запазено място за колата на директора. Пристигнахме на грешния залив.

Жената по интеркома държи да знае при кого отиваме. Татко се опитва да го каже шепнешком, но тя не чува, затова се налага да го повтори по-силно.

— Ричард Грийн — казва той и ме поглежда косо.

— Ричард Грийн? — опулвам се срещу него.

Той кима, доволен от себе си.

— Един от счетоводителите, с които работех, го познава.

— И това е важно, защото...

— Той иска да вземе интервю от теб.

Заковавам се на първото стъпало.

— Интервю? По радиото? Но тогава всички ще ме чуят.

— Не беше ли такава идеята?

— И за какво ще ме интервюира?

И тук той се изчервява. Може би, защото чак сега осъзнава, че това е най-лошата идея, която някога му е хрумвала, защото единственото различно у мен е моята болест. Ако не беше тя, сега щях да съм на училище. Или да бягам от училище. Да съм у Зоуи, да й нося хапчетата против повръщане. Или да лежа в прегръдките на Адам.

Жената на гишето се преструва, че всичко е нормално. Пита ни за имената и ни дава пропуски. Ние ги прикрепяме послушно към якетата си, докато тя ни информира, че продуцентът ще дойде всеки момент.

— Седнете — кани ни с жест към редицата от фотьойли от другата страна на фоайето.

— Ако не искаш, няма да говориш — казва татко, когато сядаме.
— Може да си останеш тук, аз ще отида сам.

— И за какво ще говориш?

Той свива рамене.

— За това, че в болниците няма отделения за раково болни тийнейджъри, за липсата на информация за алтернативно лечение и че не се съобразяват с диетата ти. За социалното подпомагане и държавните фондове. Мога да говоря за това с часове. Станал съм истински специалист.

— Да просим пари? Не искам да ставам известна, като събирам пари за разни фондове. Искам да ми се възхищават. Искам да ме познават по малко име. Звезда. Чувал ли си за това?

Той се обръща към мен. Очите му блестят.

— И как мислиш да го постигнеш?

Машината за вода до нас бълбука и изпуска мехурчета. Замислям се за Зоуи. За бебето, което вече си има нокти — мънички-мънички, като нокти на глухарче.

— Да кажа ли на жената да отмени срещата? — пита татко. — Не искам да ме обвиняваш, че те карам насила.

Виждам, че скрива крака под стола като ученик, и ми става жал за него. Колко много километри ни делят един от друг!

— Не, недей да я отменяш.

— Значи ще дойдеш?

— Да, ще дойда.

Той стиска ръката ми.

— Това е чудесно, Тес.

Една жена идва по стълбите и се насочва към нас. Приближава се и се ръкува топло с татко.

— Говорихме по телефона — ориентира го тя.

— Да, разбира се. Ето я моята Теса.

— Аз съм Теса.

Тя ми подава ръка, но аз не я поемам, правя се, че не мога да движа ръцете си. Сигурно ще си помисли, че е част от болестта ми. Очите ѝ пробягват тъжно по якето, шала, шапката ми. Сигурно знае, че днес навън не е толкова студено.

— Тук няма асансьор. Ще се справите ли със стълбите?

— Не се безпокойте — отвръща татко и тя си отдъхва.

— Ричард няма търпение да се запознае с вас.

Докато вървим към студиото, тя определено флиртува с татко. Идва ми на ум, че тромавата му нежност към мен вероятно привлича жените. Буди у тях желание да го спасят. От мен. От цялата мъка.

— Интервюто ще бъде на живо — обяснява тя. Когато стигаме до вратата на студиото, снишава глас: — Виждате ли онази червена лампичка? Това означава, че Ричард е в ефир и в момента не можем да влезем. След минутка ще пуснат музика и лампичката ще светне в зелено.

Явно очаква от нас да се впечатлим.

— Какъв е замисълът му? — питам аз. — Ще плачем за умиращите млади момичета или е измислил нещо по-оригинално?

— Моля?

Усмивката ѝ изстива. Търси очите на татко за подкрепа, лицето ѝ изведнъж посърва. Може би подушва враждебност във въздуха?

— В болниците няма отделения за деца — намесва се бързо татко. — Ще е добре, ако успеем да накараме хората да осъзнаят проблема.

Червената лампичка примигва и става зелена.

— Сега сте вие — казва тя и ни отваря вратата. После обявява високо. — Теса Скот и баща ѝ.

Като че ли сме на вечерен прием или на бал. Но Ричард Грийн не е принц. Надига се лекичко, протяга дебелия си ръка и се ръкува с нас поред. Дланта му е потна, има нужда някой да я изстиска. Гърдите му хрипят, докато сяда обратно, вони на цигари. Започва да рови из някакви листове пред себе си и казва:

— Сядайте. Аз ще ви представя, после започвате директно.

Някога Ричард Грийн представяше местните новини в обедния информационен блок на телевизията. Една от сестрите в болницата въздишаше по него. Сега разбирам защо са го изритали в радиото.

— Окей — казва той. — Започваме. Дръжте се естествено. Аз също ще забравя за формалностите.

После се обръща към микрофона.

— А сега имам честта да ви представя една много смела млада дама на име Теса Скот.

Сърцето ми забързва, когато чувам името си. Дали Адам слуша? Или Зоуи? Може би се излежава в леглото и слуша радио. Бори се с гаденето. Дреме.

— Теса има диагноза левкемия от четири години и днес е дошла при нас със своя баща, за да ни разкаже за проблемите си.

Татко се навежда напред и усетил желанието му, Ричард задава първия въпрос към него.

— Кажете ни какво изпитавате, когато чухте за пръв път, че Теса е болна.

Татко харесва въпроса. Разказва за подобната на грип болест, която продължи седмици наред и не показваше с нищо, че някога ще си отиде. После говори за семейния лекар, който при рутинния преглед не успя да открие диагнозата, защото левкемията не се среща често.

— После забелязахме рани на гърба й — продължава той. — Малки мокри рани, причинени от намаляването на тромбоцитите.

Татко е герой. Споделя, че се е наложило да напусне работата си на финансов консултант и оттогава животът и на двама ни минава по болниците между различните цикли на лечение.

— Ракът не е заболяване на определена част на тялото, а на целия организъм — продължава той. — Дойде момент, когато Теса реши да спре с агресивното лечение и да пробва с холистични методи у дома. Сега е на специална диета. Много е скъпа, но аз вярвам твърдо, че не храната носи здраве в живота ни, а животът в храната ни.

Това ме стряска. Да не би да иска хората да започнат да звънят тук и да даряват пари за биологично чисти зеленчуци?

Ричард се обръща към мен. Лицето му е сериозно.

— Значи ти реши да спреш лечението, Теса? Такова решение сигурно не се взема лесно, особено на шестнайсет години.

Отварям уста, но се оказва, че гърлото ми е пресъхнало, и казвам само:

— Така е.

Той кима, очаква повече. Поглеждам към татко и той ми смига.

— Хемодиализата удължава живота — започвам несигурно, — но човек се чувства зле от нея. Бях подложена на много тежка терапия. Осъзнах, че ако я спра, ще мога да правя повече неща.

— Татко ти казва, че искаш да си известна — казва Ричард. — Затова реши да дойдеш днес в студиото, нали? Да грабнеш своите

петнайсет минути слава.

И така ме сравнява с онези малки тъжни момиченца, които пускат обяви в местния вестник, че искат да са шаферки, но не познават нито една булка. Изкарва ме пълна идиотка.

Поемам дълбоко въздух.

— Имам списък с неща, които искам да направя, преди да умра. Славата е едно от тях.

Очите на Ричард светват. Той е истински журналист, надушва интересното от километри.

— Татко ти не е споменавал за това.

— Защото повечето от нещата там са незаконни.

Докато говореше с татко, той почти спеше, но сега застава на ръба на стола.

— Наистина ли? Какви са тези неща?

— Ами, взех колата на татко и я карах цял ден без книжка и без да съм взела изпита за шофьори.

— Олеле! — размива се Ричард. — Това е голям бонус към застраховката ви, господин Скот!

Той сръгва татко в ребрата, за да му покаже, че го казва на шега, но татко изглежда смутен. Усещам чувство на вина и отклонявам поглед.

— Един ден казвах „да“ на всичко, което ми предлагаша.

— И какво стана?

— Озовах се в реката.

— Има такава телевизионна програма — казва той. — Оттам ли взе идеята?

— Не.

— Едва не си счупи врата с един мотор — намесва се татко. Искане да ни върне отново на здрава почва. Но идеята беше негова, няма как да се измъкне сега.

— После едва не ме арестуваха заради кражба в магазин. Тогава трябваше да наруша възможно най-много закони.

Погледът на Ричард се изостря.

— После имаше секс.

— А...

— Наркотици...

— И рокендрол — довършва весело той. — От всичко казано дотук, разбрах, че приемаш последния стадий на болестта като възможност да подредиш къщичката си, както се казва, да доведеш докрай всяка недовършена работа. Мисля, че ще се съгласите с мен, дами и господа, че имаме на гости млада дама, която живее направо шеметно.

И ни шкартира най-безцеремонно.

Когато излизаме, очаквам татко да ми се развика, но той слиза бавно по стълбите и мълчи. Аз се чувствам изтощена.

— Хората можеха да дадат пари — казва той. — Случвало се е. Може да искат да помогнат.

Любимата ми Шекспирова пиеса е „Макбет“. Когато той убива краля, по цялата земя стават странни неща. Бухалите бухат. Щурците плачат. И водата в океана не стига, за да измие цялата кръв.

— Ако съберем достатъчно пари, може да те заведем в онзи изследователски институт в Щатите.

— Парите не могат да помогнат, татко.

— Могат. Иначе не можем да си го позволим, не и без помощ. Четох, че там са постигнали сериозни успехи с една нова програма за засилване на имунната система.

Стискам здраво парапета. Плексигласовата му повърхност е съвършено гладка и блести като огледало.

— Искам да престанеш, татко.

— Какво да престана?

— Да се преструваш, че ще оздравея.

26.

Татко минава с прахочистачката по масичката за кафе, по плота на камината и по первазите на всичките четири прозореца. Дърпа завесите докрай, изключва лампите, отправя предупреждение към мрака отвън.

Мама седи до мен на дивана и го гледа с познатия израз на шок в очите.

— Бях забравила — казва.

— Какво?

— Как изглеждаш, като изпаднеш в паника.

Той я поглежда подозрително.

— Това обида ли беше?

Тя взима прахочистачката от ръцете му и му връчва чашата с шери, от която пие още от закуска.

— Ето — казва. — Потруди се, за да ме догониш.

Според мен алкохолът я държи още от снощи. Защото е сигурно, че се събуди в леглото на татко. Кал ме замъкна там, за да видя с очите си.

— Номер седем — му казвам.

— Какво?

— От списъка. Първо написах: да обиколя света, но после го замених с това. Да събера мама и татко.

Той ми се усмихва широко, сякаш заслугата е изцяло моя, но те си го направиха съвсем сами. Отидохме да отворим чорапите и подаръците на пода в тяхната стая, а те ни наблюдаваха сънено от леглото. Сякаш времето се бе върнало назад.

Татко се върти около масата за обяд, слага вилици и салфетки. Украсил я е с коледни бисквити и малки снежни човечета от памук. Салфетките са сгънати във формата на лилия.

— Казах им в един часа — измърморва под носа си.

Кал наднича над празничното издание на комиксите „Бийно“.

— Не знам защо изобщо ги покани. Толкова са странни.

— Шшшт — намесва се мама. — Не забравяй за коледния дух.

— Коледните глупости — изсумтява Кал, просва се на килима и я поглежда страдалчески. — Искам да сме си само ние.

Мама го побутва с върха на обувката си, но това не го размива и тя размахва прахочистачката към него.

— Искаш ли да те започна с това?

— Само пробвай! — изписква той, скача от пода и хуква със смях към татко. Мама се втурва след него, но татко ѝ прегражда пътя, заема позиция и размахва ръце и крака като каратист.

— Ще катурнете нещо — предупреждавам, но никой не ме чува.

Мама мушка пръчката с перата между краката на татко и се киска. Той я издърпва от ръцете ѝ и я гъделичка по деколтето, тя се измъква и той я подгонва около масата.

Странно е, но намирам това за адски изнервящо. Исках да се съберат, но нямах предвид това. Представях си нещо по-сериозно.

В играта си те вдигат такава врява, че не чуваме звънеца на вратата. Следва рязко почукване по прозореца.

— Опа! — спира мама. — Гостите пристигнаха.

Поглежда ни хитро, може би иска да се скрие и да не отваря.

Татко оправя панталоните си. Усмивката още играе по устните му, когато хваща Кал и тръгва след мама по коридора.

Оставам на мястото си върху дивана. Кръстосвам крака. Взимам телевизионната програма и плъзгам поглед по страниците.

— Виж кой е тук — казва мама и кани Адам във всекидневната.

Той носи риза с копчета и този път вместо с дънки е с панталони в стил „милитъри“. Косата му е сресана и пригладена назад.

— Честита Коледа! — ми казва, когато влиза.

— И на теб.

— Нося ти картичка.

Мама ми намига и казва:

— Е, тогава, аз ще ви оставя.

Което не е много по майчински.

Адам сядна на облегалката на фотьойла срещу мен и ме гледа, докато отварям картичката. Отпред има нарисован елен със зеленикави рога. Вътре пише: „Весели празници!“ Без целувки накрая.

Поставям я права на масичката между нас и двамата съсредоточаваме погледите си в нея. Нещо в мен започва да боли.

Нещо старо, нещо, което няма намерение да си отиде.

— За онази вечер... — започвам аз.

Адам слиза от облегалката и сядва във фотьойла.

— Какво за нея?

— Мислиш ли, че трябва да говорим за нея?

Той се колебае, подозира, че може да е капан.

— Може би.

— Защото мисля, че те изплаших малко. — Най-последно дръзвам да го погледна. — Така ли е?

Но преди да ми отговори, вратата на хола се отваря и Кал нахлува вътре:

— Донесъл си ми дискове за жонглиране — казва задъхано, застава пред Адам и го поглежда възхитено. — Как разбра, че искам такова нещо? Страхотни са. Виж, почти се научих.

Всъщност е отчайващ. Дисковете хвърчат във всички посоки. Адам се смее, събира ги и прави опит. Оказва се изненадващо добър — прави цели седемнайсет хващания.

— Можеш ли с ножове? — пита го Кал. — Веднъж гледах един мъж с една ябълка и три ножа. Докато жонглираше, обели ябълката и я изяде. Ще ме научиш ли да го правя, преди да навърша дванайсет?

— Ще ти помогна да напреднеш.

Колко лесно върви разговорът между тях, докато си подмятат дисковете един на друг! Колко спокойно говорят за бъдещето, без никакво смущение!

Майката на Адам идва и сядва до мен на дивана. Ръкуваме се, което, според мен, е доста странно. Ръцете ѝ са малки и сухи. Изглежда уморена, сякаш е пътувала дни наред.

— Аз съм Сали — казва тя. — Донесли сме подарък за теб.

И ми връчва найлонова торбичка. Вътре има кутия шоколадови бонбони. Дори не е опакована. Взимам торбичката и изсипвам съдържанието ѝ в скута си.

Кал ѝ подава дисковете.

— Искаш ли да пробваш?

Тя се колебае, но все пак става.

— Аз ще ти покажа какво трябва да правиш — убеждава я той.

Адам сядва на нейното място, навежда се към мен и прошепва:

— Не се изплаших.

И ми се усмихва. Аз му връщам усмивката. Искам да го докосна, но не мога, защото татко влиза с бутилка шери в едната ръка и извит нож в другата, и обявява, че обядът е готов.

Заредили сме се с планини от храна. Татко е приготвил пълнена пуйка, картофено пюре, пет вида зеленчуци и сос. Пуснал е диска с Бинг Кросби и докато се храним, върху главите ни се посипват звънчета на шейни и ситен снежец.

Предполагах, че възрастните ще се закотвят около масата, ще започнат да обсъждат ипотеките и банкови кредити, и изобщо, ще бъдат скучни. Но понеже мама и татко не са съвсем на себе си, през цялото време се държат глупаво мило един с друг и всичко минава без неловки паузи.

Дори и Сали не успява да сдържи усмивката си, когато мама разказва как нейните родители били убедени, че татко няма никога да се измъкне от работническите квартали и ѝ забранили да излиза с него. После описва частното си училище, купоните на открито, споделя как нощем взимала тайно понито на сестра си и яздела до общинския жилищен комплекс, за да се види с татко.

Той се смее на спомена.

— Градчето беше съвсем малко, но аз живеех в другия край. Горкото пони, до събота се изтощаваше толкова, че не успя да се класира на състезанията нито веднъж.

Мама пълни чашата на Сали догоре. Кал прави фокус с ножа за масло и салфетката си.

Вероятно лекарствата на Сали я пренасят в алтернативна реалност, защото, макар да е очевидно за всички как успява да накара салфетката да се движи, тя го гледа с истинско удивление.

— Можеш ли да правиш и други фокуси? — пита тя.

Той си умира от кеф.

— Колкото искаш. После ще ти покажа.

Адам седи срещу мен. Краката ми докосват неговите под масата. Всяка частица от тялото ми усеща допира. Наблюдавам го, докато яде. Той отпива от виното и аз си представям какъв ще бъде вкусът на целувката му.

„Горе — казвам му с очи. — Да се качим горе! Да избягаме!“

Какво ще ни направят? Какво могат да направят? Бихме могли да се съблечем и да легнем в леглото без проблем.

— Бомбичките! — вика мама. — Забравихме да пуснем бомбичките.

Всички се хващаме за ръце и правим коледен кръг около масата. Пускаме бомбичките и над нас политат палячовски шапки, пластмасови играчки и смешни късметчета.

Кал чете своя късмет:

— Как наричаме Батман и Робин, след като валякът минава през тях?

Никой не знае.

— Флатман и Рибън!^[1] — крещи той.

Всички се смеем, с изключение на Сали. Може би мисли за починалия си съпруг. Моята шега е глупава, за един мъж, който искал да влезе в някакъв бар, но вратата се оказала стена и пак получил главоболие, но не от махмурлук. На Адам не е виц, а нещо като заключение: ако приемем, че светът се е родил днес, цялата записана история би се случила през последните десет секунди.

— Това е вярно — обажда се Кал. — Сравнени със Слънчевата система, хората са съвсем мънички и незначителни.

— Смятам да потърся работа във фабриката за фойерверки — казва мама. — Представете си колко забавно би било да измисляш шеги години наред.

— Аз ще пълня бомбичките с разни работи — смига ѝ татко.

Май наистина прекаляват с пиенето.

Сали докосва косата си.

— Да прочета ли и моето?

Всички започваме да шъткаме един на друг. Очите ѝ остават тъжни, докато чете:

— Една патица отива в аптеката да си купи червило. Аптекарят казва: „Струва петдесет и девет цента.“ Патицата отговаря: „Благодаря. Ще ми го сложите ли на човката?“

Кал избухва в смях. Става от стола, просва се на земята и започва да рита с крака. Сали е доволна и прочита вица още веднъж. Това е смешно. Смехът се заражда на вълнички в корема ми, после се изкачва по гърлото.

Сали също се засмива, силно, на големи глътки. Сама се изненадва от звуците, което кара мама, татко и Адам също да се засмеят.

Какво облекчение! Какво огромно облекчение! Не си спомням откога не съм се смяла на глас. Сълзите рукват по бузите ми. Адам се пресяга през масата и ми подава салфетка.

— Заповядай — казва и пръстите му докосват моите.

Избърсвам очите си. Горе, горе! Искам да прокарам ръце по гърдите ти. И съм на прага да го кажа на глас, да кажа: „Имам нещо за теб, Адам, но то е в спалнята ми, ще трябва да дойдеш и да си го вземеш“ — когато на прозореца се чука.

Зоуи е, лицето ѝ се лепва на стъклото, като Дева Мария от коледната приказка. Трябваше да дойде чак за чая и родителите ѝ трябваше да са с нея.

Тя внася със себе си студ. Отупва крака в килима пред погледите ни и казва:

— Честита Коледа на всички.

Татко вдига чашата си към нея и ѝ връща пожеланието. Мама става и я прегръща.

— Благодаря! — отвърща Зоуи и избухва в сълзи.

Мама ѝ подава стол и салфетки. Пред стола се материализират две парчета коледен пай и голяма чаша бренди с масло. Зоуи не бива да пие алкохол, но може пък маслото да неутрализира действието му.

— Когато погледнах през прозореца — подсмърча тя, — ми заприличахте на картинка от коледна реклама. Все едно, че се прибирах у дома.

— Какво става, Зоуи? — пита татко.

Тя набутва в устата си голяма хапка от пая, отпива от брендито и дъвче бързо. После преглъща и пита:

— Какво ви интересува?

— Каквото си решила да ни кажеш.

— Ами... носът ми е запушен и се чувствам като парцал. Това интересува ли ви?

— Това е от нарастването на полипептидния хормон — обаждам се аз. — Образува се, когато си бременна.

Около масата настъпва тишина и всички насочват погледи към мен.

— Прочетох го в „Рийдърс Дайджест“.

Не съм сигурна, че трябваше да го кажа на глас. Забравих, че Адам, Кал и Сали не знаят за бебето на Зоуи. Но никой от тях не прави

коментар, а и Зоуи като че ли не възразява, просто напъхва още едно парче пай в устата си.

— Да не се е случило нещо вкъщи, Зоуи? — пита я татко.

Тя пълни старателно лъжицата си.

— Казах на мама и татко.

— Днес ли им го каза? — поглежда я изненадано той.

Тя избърсва устата си с ръкав.

— Не избрах подходящия момент, нали?

— Те какво казаха?

— Милион неща, всяко едно от ужасно по-ужасно. Сега ме ненавиждат. Всички ме ненавиждат. Освен бебето.

Кал се хили.

— Ти ще имаш бебе?

— Да.

— Бас държа, че ще е момче.

Тя поклаща глава.

— Не искам момче.

— Но искаш бебето, така ли? — пита баща ми много мило.

Зоуи се колебае, сякаш се замисля за пръв път. После му се усмихва. Очите ѝ са пълни със сълзи, но са прекрасни.

— Да — казва тя. — Искам го. И ще го нарека Лорън.

Тя е бременна от деветнайсет седмици, бебето ѝ е напълно оформено и тежи приблизително двеста и четирийсет грама. Ако можеше да се роди сега, щеше да си лежи спокойно върху дланта ми. Коремчето му щеше да е нашарено с розови вени, а кожата да е почти прозрачна. И щеше да ме чуе, ако му заговоря.

— Сложих бебето ти в моя списък — казвам ѝ.

Може би и това не трябваше да казвам на глас. Нямах намерение. И отново всички се вторачват в мен.

Татко хваща ръката ми през масата.

— Теса — мълви тихо.

Това не ми харесва. Издърпвам бързо ръката си.

— Искам да съм там, като се роди.

— Ще бъде след пет месеца — казва Зоуи.

— Е, и? Остават само сто и шейсет дни. Но ако не ме искаш до себе си, ще седя отвън и ще вляза по-късно. Искам да съм една от първите, които ще я вземат на ръце.

Тя става и заобикаля масата. Слага ръце около врата ми. Усецам
я различна. Коремът ѝ се е втвърдил и е гореща на пипане.

— Искам да си до мен, Теса — казва тя.

[1] От англ. flat — плосък, и ribbon — панделка, лента. —
Бел.прев. ↑

27.

Следобедът минава бързо. Масата е раздигната и телевизорът — пуснат. Всички слушаме речта на кралицата, после Кал прави няколко фокуса.

Зоуи прекарва часовете на дивана с мама и Сали, трите обсъждат подробно всеки аспект от връзката ѝ със Скот. Тя ги разпитва за раждането.

— Наистина ли боли толкова, колкото разправят?

Татко се е задълбочил в новата си книга „Органично хранене“. От време на време цитира данни за химикалите и пестицидите в отделните продукти, в случай че някой се интересува.

Адам говори предимно с Кал. Показва му как да върти дисковете. Аз продължавам да мисля за него. Въпросът не е дали аз го харесвам или не, а дали той ме харесва. От време на време погледът му прекосява стаята и улавя моя, но бяга, преди да мога да му отвърна.

— Той те желае — прошепва ми в един момент Зоуи.

Ако е истина, не знам как да превърна желанието му в реалност.

Прекарвам времето си, като разлиствам книгата, която ми подари Кал — „Сто необикновени начина да се срещнеш със своя създател“. Забавна е, но не успява да предотврати болезненото свиване под лъжичката. Седя на ръба на този стол вече два часа и се разкъсвам вътрешно. Знам, че сама си го правя, и знам, че не бива, но не знам какво друго да предприема.

Към четири часа притъмнява и татко включва всички лампи. Донося купи със сладкиши и ядки. Мама предлага да поиграем карти. Докато подреждат столовете, аз се изнизвам незабелязано в коридора. Дойде ми до гуша да гледам неподвижните стени и библиотечни рафтове. Дойде ми до гуша от централно отопление и семейни игри. Свалям якето от закачалката и излизам навън.

Студът е стъписващ. Пронизва гърдите ми и превръща дъха ми в пара. Слагам качулката, затягам връзките и чакам. Постепенно и много бавно нещата в градината пробиват невидимата мъгла и идват на

фокус. Бръшлянът до бараката, малката птичка на плета, вятърът, който роши перушината ѝ.

Вътре играят карти и хрупат фъстъци, но тук всяко стръкче трева блести, натезало от скреж. Тук небето е пълно със звезди, като във вълшебна приказка. Дори и луната е смаяна от тази красота.

Тръгвам към ябълковото дърво и мачкам с краката си нападалите плодове. Докосвам с ръце издатините по ствола, затварям очи и се опитвам да позная цвета им. От черните клонки висят няколко листа. Между тях шепа сбръчкани ябълки гният бавно.

Кал казва, че хората са ядрен прах от звездите. И когато умра, ще се превърна отново в прах, в дъжд. Ако е така, искам да ме погребат тук, под дървото. Корените му ще достигнат до мен и ще ме изсмучат докрай. А през пролетта ще се превърна в ябълков цвят. Ще се разпиля из градината и ще залепна по обувките им. Те ще ме носят в джобовете си, ще посипят възглавниците си с копринените ми листенца и аз ще им помогна да заспят. Какви ли сънища ще имат тогава?

През лятото ще ме ядат. Адам ще се покатери на оградата и ще ме открадне, полудял от аромата ми, от сочната ми закръгленост, от събраната в мен светлина и топлина. Ще ме даде на майка си да ме сготви на пай или на щрудел и ще ме излапа.

Лягам на земята и се опитвам да си го представя. И ето че става. Аз съм мъртва. Превръщам се в ябълково дърво. Но е малко трудно. Сещам се за птичката, която видях по-рано. Сещам се за всички в къщата. Какво правят сега, дали им липсвам вече?

Обръщам се по корем и притискам лице към тревата, усещам студените ѝ връхчета по кожата си. Заравям ръце, загребвам и помирисвам. Мирише на гнили листа и на топло.

— Какво правиш?

Обръщам се съвсем бавно. Виждам лицето на Адам на обратно.

— Реших да видя как си. Добре ли си?

Сядам и изтупвам пръстта от панталоните си.

— Добре съм. Стана ми топло.

Той кима, сякаш това обяснява полепналите по якето ми листа. Приличам на идиотка. Знам го със сигурност. Качулката ми е вързана все още здраво под брадичката, като на баба. Бързо я развързвам.

Коженото му яке поскърцва, докато сяда до мен.

— Искаш ли цигара?

Изчаквам го да ми свие една, взимам я и го оставям да ми запали. Той пали една и на себе си и двамата издухваме дима през градината. Усещам погледа му. Мислите ми са толкова ясни, че няма да се учудя, ако ги вижда да блестят над главата ми като неонов надпис над вратата на малко ресторантче за риба и пържени картофи. Искам те. Искам те. Обичам те. Блести. Блести. Блести. И до буквите едно горящо неонов сърце в червено.

Лягам обратно на тревата, за да избягам от погледа му. Студът се просмуква през панталоните ми като вода.

Той ляга съвсем близо до мен. Боли, толкова много боли да го усещам до себе си. Чак ми става лошо.

— Това е Железният пояс.

— Какво е?

Той сочи към небето.

— Виждаш ли онази редица от три звезди? Казват се Минтака, Алнилам и Алнитак.

Всяка една припламва на върха на пръста му, докато ми ги показва.

— Откъде знаеш това?

— Когато бях малък, татко ми разказваше за съзвездията. Ако погледнеш с бинокъл под Орион, ще видиш гигантския облак от газ, където се раждат новите звезди.

— Нови звезди ли? Мислех, че вселената умира.

— Зависи от коя страна го погледнеш. Умира, но в същото време се разширява. — Той се обръща на една страна и се подпира на лакът. — Чух от брат ти, че вече си известна.

— А спомена ли, че беше истинска катастрофа?

Той се засмива.

— Не, но щом го каза, трябва да довършиш.

Радвам се, че успях да го разсмея. Той има красиви устни и смехът ми дава повод да ги погледам. Разказвам му всичко за интервюто, като се стремя да го предам още по-смешно, отколкото беше. Правя се на герой, на анархист в ефир. Става все по-забавно и решавам да споделя за откраднатата от татко кола и пътуването със Зоуи до хотела. Лежим на мократа трева под огромното небе с ярката, приведена ниско над нас луна, и аз му разказвам за гардероба и за

името ми, изгубено за света. Дори споменавам за навика си да пиша по стените. В тъмното се говори лесно, не съм го знаела досега.

Когато свършвам, той казва:

— Не се тревожи, че ще те забравят, Тес. — Замисля се за миг, после пита: — Мислиш ли, че ще забележат изчезването ни, ако отидем у нас за десетина минути?

Усмиваме се един на друг.

И знакът над главата ми блести, блести.

Докато преминаваме през разрушеното място в оградата и по пътеката към задната врата на къщата им, рамото му докосва моето. Съвсем лекичко, но усещането е разтърсващо.

Влизам след него в кухнята.

— Изчакай малко. Имам подарък за теб — излиза в коридора и тича нагоре по стълбите.

Щом изчезва от погледа ми, усещам, че вече ми липсва. Когато не го виждам до себе си, мисля, че съм си го измислила.

— Адам?

За пръв път произнасям името му. То прозвучава странно в устата ми, някак заредено с енергия, сякаш, ако го повтора достатъчен брой пъти, ще се случи нещо. Излизам в коридора и поглеждам нагоре по стъпалата.

— Адам?

— Горе съм. Качи се, ако искаш.

Аз се качвам.

Стаята му е като моята, но на обратно. Той седи на леглото. Сега е различен, някак смутен. В ръката си държи малък пакет, опакован в сребърна хартия.

— Не знам дали ще ти хареса.

Сядам до него.

Всяка нощ двамата спим разделени само от една стена. Ще пробия дупка зад гардероба и ще направя тайна врата към неговия свят.

— Заповядай — казва той. — По-добре е да го отвориш сама.

Вътре има пликче. В пликчето има кутия. В кутията има гривна — седем камъка, всички в различен цвят, свързани със сребърна верижка.

— Знам, че не искаш да събираш нови неща, но реших, че може да ти хареса.

Толкова се вълнувам, че не успявам да отговоря.

— Да ти помогна ли да я сложиш?

Протягам ръка, той слага верижката около китката ми и я закопчава. После сплита пръсти в моите. Поглеждаме към ръцете си и към леглото между нас. С тази гривна на китката моите са по-различни. А неговите ми изглеждат съвсем непознати.

— Теса — проговаря той.

Ние сме в неговата стая. И само една стена дели моето легло от неговото. Държим се за ръце. И той ми подари гривна.

— Теса — повтаря отново.

Поглеждам го и ме хваща страх. Очите му са зелени, изпълнени със сенки. И устните му! Колко са красиви! Той се навежда към мен и аз знам. Аз знам.

Още не се е случило, но ще се случи.

Номер осем от списъка ми е любов.

28.

Сърцето ми препуска като лудо.

— Мога да го направя сама.

— Не — казва Адам. — Нека аз.

Всяко копче изисква цялото му внимание, но той се справя, събува ботушите ми и ги подрежда един до друг. Аз сядам на пода. Взимам поред всеки крак в скута си, развързвам връзките на маратонките му и ги свалям. Галя глезените, ръката ми се плъзва нагоре под панталона и достига до прасците му. Пръстите ми шарят из меката плът, докосват космите на краката му. Не съм очаквала, че ще бъде толкова смела.

Превръщаме го в игра, като покер със събличане, но без карти и зарове. Дърпам ципа на якето му и го оставям да падне на пода. Той разкопчава моето и го сваля от раменете ми. Ръцете му намират в косата ми листо от градината. Аз галя къдриците му, навивам ги стегнато около пръстите си.

Докато ме гледа, нищо не е маловажно, затова разкопчавам внимателно всяко копче на ризата му. Последното — съвършено кръгло и с цвят на мляко — под силата на погледите ни събира в себе си цялата планета.

Звучи невероятно, но и двамата знаем какво да правим. Изобщо не се замислям за това. Не че съм го учила някъде. Нямам опит и не съм много умела. Но двамата заедно откриваме пътя.

Той дърпа пуловера ми нагоре и аз вдигам ръце като дете. Косата ми, новопорасналата ми съвсем къса коса се наелектризира и пращи в тъмното. Това ме разсмива. Кара ме да мисля, че съм силна и здрава.

Върховете на пръстите му докосват гърдите ми през сутиена и понеже се гледаме в очите, той разбира, че ми е приятно. Била съм докосвана, опипвана и оглеждана, изследвана и оперирана от толкова много хора! Мислех, че тялото ми е имунизирано срещу допир.

Целуваме се отново. Минути наред. Малки целувки. Той хапе нежно горната ми устна. Езикът ми докосва ъглите на устните му.

Стаята се изпълва с призраци, с дървета, с небе.

Целувките ни стават по-дълбоки. Потъваме един в друг. Сега е като първата ни целувка — яростно, настоятелно.

— Искам те — шепне той.

И аз го искам, искам го веднага.

Искам да му покажа гърдите си. Да сваля сутиена и да застана пред него. Бутам го върху леглото. Все още се целуваме — устни, зъби, гърло. Стаята се пълни с дим, нещо между нас гори.

Лягам до него и повдигам таза си. Бързам да сваля дънките. Искам да му се покажа, искам да ме види.

— Сигурна ли си? — пита той.

— Да.

Всичко е много просто.

Той разкопчава дънките ми. Аз махам колана му с една ръка, като фокусник. Пръстът ми чертае кръг около пъпа му, палецът ми достига ръба на боксерките.

Допира на кожата му до моята, тежестта на тялото му, преминаващата в мен топлина — не съм предполагала, че някога ще преживея всичко това. Нямах представа, че правейки любов, човек всъщност прави любов. Слива се с другия. Въздейства на другия. Въздухът, който излиза от мен, блести. Той го вдишва шумно.

Ръката му се плъзва надолу по бедрото ми. Посрещам я с моята. Пръстите ни се сключват. Не знам чия ръка на кого е.

Аз съм Теса.

Аз съм Адам.

Прекрасно е да не знаеш къде свърваш и къде започваш.

Усещането за „нас“ под пръстите ни. Вкусът ми „е“ по езиците ни.

И нито за миг не преставаме да се гледаме, да се следим с очи, като музика, като танц. Очи в очи.

Желанието ни нараства и узрява. Искам го по-близо, не мога да се приближа достатъчно. Увивам крака около неговите, притискам го към себе си, опитвам се да го приема дълбоко в мен.

Сърцето ми подскача, душата ми пее, нещо избухва в мен и тръпката се разлива по цялото ми тяло. Като падащ в езеро камък любовта чертае концентрични кръгове в мен и тялото ми се люлее на вълните ѝ.

Адам креци от блаженство.

Прегръщам го и го притискам до себе си, омагьосана от него. От нас. От този подарък.

Той гали косата ми, лицето, целува сълзите ми.

Аз съм жива, благословена съм, че го имам в този момент и на тази земя.

29.

Кръвта шурти от носа ми като чешма. Стоя пред огледалото в коридора и гледам как покрива брадичката и пръстите ми, как ръцете ми стават червени, шепите ми се пълнят, кръвта прокапва на пода и попива в килима.

— Моля те! — прошепвам на глас. — Моля те, не сега! Не тази вечер.

Чувам мама да казва „лека нощ“ на Кал. Затваря вратата на стаята му и влиза в банята. Чакам, слушам я, докато пишка, докато пуска водата. Представям си как си мие ръцете и ги подсушава с кърпата. Сигурно хвърля поглед към огледалото, както правя аз, преди да слеза долу. Чудя се дали и тя чувства образа в огледалото толкова далечен и непознат, както аз моя.

След минута затваря вратата на банята и слиза по стълбата. Изчаквам да стигне до последното стъпало и заставам пред нея.

— Боже мой!

— Тече ми кръв от носа.

— Направо се лее — плясва изумено с ръце тя. — Ела тук. Бързо.

И ме повежда към хола. Докато вървя, по килима капят тежки гъсти капки. В краката ми разцъфват алени макове.

— Седни — нарежда ми тя, — облегни се назад и си стисни носа.

Това е обратното на онова, което трябва да правя, за това не ѝ обръщам внимание. Адам ще бъде тук с мен след десет минути. Ще ходим на дискотека. Мама ме гледа отчаяно няколко секунди, после изхвърча от стаята, но веднага се връща с кърпа за чай и ми я подава.

— Вдигни глава назад и притисни това към носа си.

Моят начин не помага, затова правя, каквото ми казва. Кръвта избухва в гърлото ми. Преглъщам колкото мога, но голяма част отива в устата ми и не ми позволява да си поема дъх. Навеждам се напред и плюя в кърпата. Поглеждам и виждам оттам да ме гледа огромно

тъмно червено парче. Това със сигурност не бива да излиза от тялото ми.

— Дай го на мен — казва мама.

Подавам ѝ го и тя го оглежда внимателно, после сгъва кърпата. Сега и нейните ръце са в кръв.

— Какво да правя? Той ще дойде всеки момент.

— След минутка ще спре.

— Виж ми дрехите.

Тя поклаща отчаяно глава.

— По-добре легни.

Това също е погрешно, но кръвта не спира, всичко се проваля. Аз лягам и гледам плуващите пред очите ми безформени светлинки. Проблясват, заприличват на нещо, после се разпадат. Представям си, че съм на потъващ кораб. Една сянка разперва криле над мен. Мама сяда на ръба на леглото и пита загрижено:

— По-добре ли си?

— Доста по-добре.

Но тя май не ми вярва, защото отива в кухнята и се връща с поднос, пълен с кубчета лед. Кляка до мен и ги изсипва в скута си. Кубчетата се разпиляват по дънките ѝ и по килима. Взима едно, увива го в кърпа и ми го подава.

— Притисни го до носа си.

— Замразен грах ще е по-добре.

Тя обмисля няколко секунди, после хуква отново към кухнята и се връща с пакет замразена царевица.

— Това ще свърши ли работа? Защото нямаме грах.

Напушва ме смях, което си мисля, е добър знак.

— Какво? — поглежда ме тя. — Какво е толкова смешно?

Гримът ѝ е размазан, косата ѝ стърчи на всички страни. Подавам ѝ ръка и тя ми помага да седна. Чувствам се много стара. Спускам крака на пода и притискам основата на носа си с два пръста, както ме научиха в болницата. Главата ми пулсира бясно.

— Няма да спре. По-добре да се обадим на баща ти.

— Ще си помисли, че не можеш да се справиш.

— Нищо.

Тя набира бързо номера му, но обърква и набира наново.

— Хайде, хайде — шепне тихичко.

Стаята ми се вижда като прана с белина. Орнаментите по камината са бели като кости.

— Не отговаря. Защо не отговаря? Колко шумно може да бъде в една боулинг зала?

— Това е първата му вечер навън от седмици, мамо. Остави го. Ще се справим и без него.

Лицето ѝ се гърчи. Досега нито веднъж не се е борила с болестта ми, нито с кръвоизлив, нито с лумбална пункция. Вярно е, че не ѝ разрешаваха да присъства на трансплантациите на костна тъкан, но можеше да бъде до мен при прегледите и поставянето на десетките диагнози. Но не беше. Дори и обещанията ѝ да ни посещава по-често се сведоха до Коледа. Сега е неин ред да вкуси от действителността.

— Трябва да ме закараш до болницата.

Тя ме поглежда изплашено.

— Колата е с баща ти.

— Извикай такси.

— Ами Кал?

— Той спи.

Тя кима нещастно, няма повече извинения.

— Напиши му бележка.

— Не можем да го оставим сам.

— Той е на единайсет, мамо. Вече не е дете.

Тя се колебае, но само за миг, после отваря телефонния указател и търси някакъв номер. Наблюдавам лицето ѝ, но не мога да задържа вниманието си за дълго. Всичко, което успявам да видя, е страх и объркване. Затварям очи и си спомням за майката от един филм, който гледах веднъж. Живееше сама в планината с много деца и една пушка. Беше сигурна и уверена. Залепвам тази майка върху моята, като лейкопласт върху рана.

Когато отварям отново очи, тя стиска в ръцете си свити на топка кърпи и якето ми.

— Предполагам, че не бива да заспиваш. Хайде, дай да ти помогна да станеш. Ето, някой звъни на вратата.

Вие ми се свят и ми е горещо, може би е просто сън. Тя ми помага да стана и двете излизаме в коридора. Чувам неясен шепот в стената.

Но се оказва, че не е таксито, а Адам, облечен специално за дискотека. Опитвам се да се скрия, отстъпвам назад към хола, но той ме вижда.

— Теса! — вика изплашено. — Боже мой! Какво стана?

— Кръвоизлив от носа — обяснява мама. — Мислехме, че е таксито.

— До болницата ли отивате? Ще ви откарам с колата на татко.

Влиза в коридора и се опитва да ме прегърне, сякаш сме решили да излезем тримата на разходка с колата му. Той ще кара, аз ще напоявам тапицерията му с кръв, но какво от това? Чувствам се като прегазено на магистралата животно. Не разбира ли, че не бива да ме вижда така?

Изблъсквам го решително.

— Прибери се у дома, Адам!

— Ще те откарам до болницата — повтаря той. Защото може да не съм го чула първия път или мисли, че с кръвта ми е изтекъл и умът?

Мама го хваща за ръката и го повежда мило към вратата.

— Ще се справим, Адам — казва тя. — Всичко ще се оправи. Виж, таксито вече е тук.

— Искам да съм до нея.

— Знам — отвръща тя. — Съжалявам.

Той докосва ръката ми, докато минавам покрай него.

— Теса?

Не отговарям. Дори не го поглеждам. Гласът му е толкова красноречив, че ако го погледна, може да размисля. Каква жестока шега — да намеря любовта точно когато трябва да се откажа от нея! Но трябва да го направя. Преди да заболи още по-силно.

Мама разстила кърпи по задната седалка на таксито, проверява коланите и казва на шофьора, че трябва да направи опасен обратен завой пред портата.

— Това беше — казва, след като нарушението е факт. — Сега натисни газта.

Звучи като на филм.

Адам ни гледа от вратата. Маха с ръка. Докато се отдалечаваме, фигурата му се смалява все повече.

— Беше много мило от негова страна — казва мама.

Аз затварям очи. Имам чувството, че падам, въпреки че седя.

— Не заспивай! — забива лакът в ребрата ми тя.

Луната подскача през прозореца. Отпред е мъгла.

Щяхме да ходим на танци. Исках да опитам отново алкохол. Исках да се кача на масата и да пея с пълно гърло. Исках да се покатеря по оградата в парка, да открадна лодка и да обикалям с нея из езерото. Исках да се върна с Адам в дома му, да се кача тайно в стаята му и да правя с него любов.

— Адам — прошепвам, но думите ми се покриват с кръв, като всичко останало.

В болницата ми намират количка и ме карат да седна в нея. Докато бързат из коридорите, ми обясняват, че съм спешен случай. Оставяме зад нас прозаичните жертви на улични свади и сбивания из кръчмите, на наркотиците и домашното насилие, и тичаме напред към нещо по-важно.

Откривам, че болничната обстановка ми действа успокояващо. Това е един различен свят с нейни правила, където всяко нещо има определени места. Младият мъж с бързата кола и катастрофата ще иде в спешния кабинет. Взелият завоя прекалено бързо моторист, също.

В операционната са хората, които са си играли с въздушни пушки или са преследвали психопат в дома му. И други жертви на различни инциденти — деца със захваната за асансьора коса, жена с телени банели, останала на открито в гръмотевична буря.

А по леглата дълбоко във вътрешността на сграда са всички нещастници, които няма как да станат и да си тръгнат оттук. Прецакани бъбреци, обриви, бенки с възпалени краища, бучки в гърдите, упорити кашлици. Онкоболните деца са в отделението „Мария Кюри“ на четвъртия етаж. Там ракът разяжда тайно и полека телата им.

После е моргата, където мъртвите лежат в чекмеджета фризери с прикачени към краката им етикети.

Стаята, в която ме въвеждат, е светла и стерилна. Има легло, мивка, лекар и сестра.

— Сигурно е жадна — казва мама. — Изгуби много кръв. Не трябва ли да й дадем нещо за пиене?

Лекарят игнорира предложението с махване на ръка.

— Трябва да опаковаме носа й.

— Да го опаковате?

Сестрата сочи на мама стол.

— Докторът ще сложи в ноздрите й тампони от памук и марля, за да спре кръвта — обяснява тя. — Можете да останете.

Аз треперя. Сестрата ми мята едно одеяло и го вдига до брадичката. Но аз продължавам да потръпвам.

— Това означава, че някой си мечтае за теб — казва мама.

Винаги съм знаела, че означава това, но в един друг живот. Сега мисля, че някой стои до гроба ми.

Докторът стиска носа ми, надниква в устата и оглежда гърлото.

— Мамо? — казва той.

Тя се стряска, изправя гръб на стола.

— Аз ли?

— Други признаци на тромбоцитопения досега?

— Моля?

— Оплаквала ли се е от болки в главата? Забелязали ли сте по тялото й никакви следи, като от убождане?

— Не съм поглеждала.

Докторът въздиша, вероятно си отбелязва наум, че тези термини са непознати за нея, но въпреки това упорства.

— Кога беше последното преливане?

Смущението на мама расте.

— Не съм сигурна.

— Наскоро да е приемала аспирин?

— Съжалявам. Не знам нищо.

Решавам да я спася. Тя не е много силна и ако стане прекалено напечено, може да си тръгне.

— Последното преливане беше на двайсет и първи септември — казвам дрезгаво. Кръвта клокочи в гърлото ми.

Докторът ме поглежда намръщено.

— Не говори. Мамо, ела тук и хвани ръката на дъщеря си.

Тя се премества послушно до мен на леглото.

— Стискаш ръката на майка си веднъж за „да“ и два пъти за „не“ .
Разбра ли?

— Да.

— Тихо! — сопва се той. — Не говори. Стискай.

И започваме отново — раните, главоболието и аспирина, но този път мама знае отговорите.

— Бонжела или Тижин?

Две стискания.

— Не е използвала.

— Противовъзпалителни?

— Не — отговаря мама. Гледа ме в очите. Най-после говори на моя език.

— Добре — приключва докторът. — Сега ще сложа тампони в предната част на носа ти. Обгаряли ли са те досега?

Стискам ръката на мама толкова силно, че тя трепва.

— Да.

Адски боли. После с дни усещам миризмата на изгоряла кожа.

— Трябва да проверим тромбоцитите — продължава той. — Бих се учудил, ако превишават двайсет.

После докосва коляното ми през одеялото.

— Съжалявам, момиче. Развалихме ти вечерта.

— Под двайсет? — повтаря като ехо мама.

— Сигурно ще има нужда от няколко единици — обяснява той. — Не се безпокойте. Няма да отнеме повече от час.

Докато набутва стерилните тампони в носа ми, аз се опитвам да се съсредоточа върху простите неща — столът до леглото, двете сребърни брезии в двора на Адам и начинът, по който малките им листенца блестят на слънцето.

Но не мога да ги задържа в съзнанието си.

Устата ми е пресъхнала и ми е трудно да дишам. Все едно, че съм изяла една от кърпите на санитарките. Поглеждам мама, но виждам, че ѝ се повдига от картинката, затова е обърнала глава. Как е възможно да се чувствам по-възрастна от собствената си майка? Затварям очи, за да не гледам провала ѝ.

— Неприятно, нали? — чувам гласа на лекаря. — Мамо, не можеш ли да я поразсееш малко?

Не искам да казва това. Какво може да направи тя? Ще затанцува пред мен? По-вероятно е да прибягне до една от нейните запазени марки — да напусне стаята и да изчезне.

Настъпва дълга тишина.

После:

— Спомняш ли си онзи ден, когато решихме да опитаме стриди? На татко ти му стана зле и повърна на кея.

Отварям очи. Каквито и сенки да е имало в стаята, те изчезват и цветовете стават по-ярки от думите ѝ. Дори и сестрата се усмихва.

— Имаха вкус на истинско море — продължава мама. — Спомняш ли си?

Спомням си. Купихме си четири — по една за всеки. Мама отметна глава и я глътна наведнъж. Аз направих същото. Но татко започна да я дъвче и тя полепна по зъбите му. Той се хвана за корема, изтича до края на кея и когато се върна, изпи цяла кутия лимонада, без да си поеме дъх. Кал също не ги хареса.

— Явно влияят добре на жените — заяви мама и купи по още една за нас двете.

Тя описва морския бряг и хотела — съвсем близо до плажа, — и летните дни с яркото топло слънце.

— Ти обичаше да ходим там. Събираше мидени черупки и камъчета с часове. Веднъж завърза един плавей на връвчица и цял ден го тегли нагоре-надолу из плажа, като твърдеше, че имаш куче.

Сестрата се засмива, мама също се усмихва.

— Беше прекрасно дете с огромно въображение — продължава след малко тя. — Не беше трудно човек да се разбере с теб.

Ако можех да говоря, щях да я попитам защо тогава ме изостави. И може би най-последно щеше да ми разкаже за мъжа, заради когото заряза татко.

Щеше да ми разкаже за любовта си. Сигурно е била толкова голяма, че ще успея да разбера.

Но не мога да говоря. Гърлото ми е свито и възпалено. Затова продължавам да слушам разказа ѝ за старото слънце, далечните дни и отминалата красота. Хубаво е. Тя е много изобретателна. Дори и лекарят като че ли се забавлява с разказа ѝ. В нейната приказка слънцето не спира да сияе и ние срещаме делфини в морето всеки ден.

— Още кислород — казва той и ми намига, сякаш ми предлага трева. — Няма да се наложи да обгаряме. Браво на теб.

Разменя няколко думи със сестрата, после се обръща и ми маха за довиждане.

— Ти си най-добрият ми пациент за тази нощ казва и се покланя леко на мама. — Вие също се справихте добре.

— Боже, каква вечер само! — въздиша мама, когато най-последно се качваме в таксито, което ще ни откара обратно вкъщи.

— Приятно ми беше с теб.

Тя изглежда изненадана, дори поласкана.

— Не знам доколко съм ти била от полза.

Ранното утринно небе осветява леко пътя. В таксито е студено и въздухът е разреден, като в църква.

— Ето, вземи — казва мама, разкопчава палтото си и го намята на раменете ми.

— Да не го застъпиш — подмята към шофьора и двете се засмиваме.

Тръгваме по обратния път. Тя не спира да бъбри, крои планове за пролетта и за Великден. Казва, че иска да бъде повече време с нас. Да покани някои от старите семейни приятели на вечеря. И замисля голямо парти за рождения ми ден през май.

— Знаеш ли — обръща се към мен, — всяка вечер, след като приберат сергиите на пазара, отивам и обирам опадалите плодове и зеленчуци. Понякога оставят цели кашони с манго. Миналата седмица намерих пет костура. Лежах си на земята в найлонова торбичка. Ако започна да пълня фризера отсега, ще имаме и за парти, и за гости, и на баща ти няма да му струва нито пени.

И тя се изгубва в мечти за гости и коктейли. Говори за оркестри и диджеи, наема общинската ритуална зала и я покрива с панделки и балони. Свивам се до нея и слагам глава на рамото ѝ. Дъщеря съм ѝ, все пак. Лежа съвсем неподвижно, не искам да променям нищо. Колко е хубаво да се гушиш в топлото ѝ палто, приспивана от думите ѝ!

— Теса, погледни — казва изведнъж. — Колко странно!

Успявам да отворя очи.

— Какво има?

— Там, на моста. Преди го нямаше.

Спрели сме на светофара преди железопътната гара. Трафикът е ужасен дори и в този ранен час, предимно от таксите с хора, твърдо решени днес да отидат навреме на работа. На моста високо над пътя през нощта са се появили букви. Хората гледат натам. Има едно кипнато настрани Т, едно криво Е, един полукръг за С. На края се мъдри едно гигантско А, два пъти по-голямо от другите букви.

— Това е съвпадение.

Но не е.

Телефонът ми е в джоба. Пръстите ми се свиват и разпускат.

Сигурно го е направил през нощта. И е било тъмно. Изкачил е стената, прекрачил е и се е надвесил, за да го напише. Сърцето ми бие страховито. Хващам телефона и пиша: „Жив ли си?“

Светофарът светва от жълто в зелено. Таксито преминава под моста и тръгва по „Хай стрийт“.

Часът е шест и половина. Ще се събуди ли най-последно? Ами ако е загубил равновесие и се е плъоснал на пътя?

— Божичко! — ахва мама. — Името ти е навсякъде.

Решетките по вратите на магазините все още са спуснати, витрините им са тъмни и спят. Името ми е написано по всички стени.

Аз съм на близкия магазин за вестници и списания. Аз съм на скъпите капаци на магазина за здравословни храни. Аз съм на стената на магазина за мебели „Хендис“, на „Кралски пилета“ и на кафенето. Разположила съм се върху тротоара пред банката и по целия път до магазина за детски храни. Разпростирам се върху платното на пътя и блестя по кръга на кръговото движение.

— Това е чудо! — прошепва мама.

— Това е Адам.

— От съседната къща?

Тя ме поглежда изумено, сякаш вижда в това ръката на вълшебник.

Телефонът ми писука: „Жив съм. А ти?“

Засмивам се на глас. Когато се приберем, ще почукам на вратата му и ще се извиня. Той ще ми се усмихне, като вчера, докато обираше боклука по алеята. Видя ме, че го гледам, и каза:

— Не можеш да откъснеш поглед от мен, нали?

Напуши ме смях, защото си беше самата истина, и когато го чух, произнесено на глас, мисълта за това вече не беше толкова болезнена.

— Адам го е направил заради теб? — размърдва се развълнувано мама. Непоправима романтичка.

Пиша му ново съобщение: „И аз съм жива. Пътувам към дома.“

Веднъж Зоуи ме попита:

— Кой е най-хубавият момент в живота ти?

И аз ѝ разказах за времето, когато с приятелката ми Лорейн се учехме да ходим на ръце. Бях на осем. Училището започваше на следващия ден и мама беше обещала да ми купи кутия за гривни и

пръстени. Лежах на тревата, хванала ръката на Лорейн, замаяна от щастие и абсолютно убедена, че светът е прекрасен.

Зоуи реши, че съм откачена. Но това беше първият път, когато съвсем съзнателно усетих, че съм щастлива.

После целувката на Адам замени този момент. Правенето на любов замени целувката. А сега ме направи известна. Показа името ми на света.

Прекарах цялата нощ в болницата с глава, натъпкана с памук. Стискам в ръцете си цял плик с антибиотици и обезболяващи и ръката ме боли от двете единици с тромбоцити, които катетрите доставят на организма ми. И въпреки това се чувствам необикновено щастлива.

30.

— Искам Адам да се премести тук.

Татко е на мивката. Обръща се рязко към мен. Сапунената вода се стича от ръцете му и капе по пода. Виждам, че е шокиран.

— Не говори глупости.

— Сериозно.

— И къде, според теб, ще спи?

— В моята стая.

— Никога няма да се съглася с това, Теса — казва той и се обръща отново към мивката, чиниите и купите тракат в ръцете му. — И това ли е в списъка ти? Да живееш с гаджето си?

— Той се казва Адам.

Татко тръсва глава.

— Забрави!

— Тогава аз ще се преместя при него.

— Не вярвам майка му да те приеме.

— Тогава ще избягаме в Шотландия и ще живеем в колиба. Това ли искаш?

Той се обръща отново и устните му треперят от гняв.

— Отговорът е не, Теса!

Ядосвам се, когато демонстрира надмощие, когато си мисли, че всичко е решено, защото той казва така. Качвам се в стаята си и затръшвам вратата. Въобразява си, че е заради секса. Не вижда ли, че нещата са по-дълбоки? Не вижда ли колко ми е трудно да го моля?

Преди три седмици, в края на януари, Адам ме изведе на разходка с мотора. Караше още по-бързо от преди и ме отведе подалече. Заведе ме на едно място, близо до границата с Кент, откъдето започва мочурлив наклон към плажа. Оттам се виждаха четири вятърни турбини, призрачните им остриета се въртяха на вятъра.

Той изтъркаля от морето два камъка и сложи дъска между тях. Седнахме и аз му казах, че списъкът ми непрекъснато се разтяга.

— Има толкова неща, които искам. Десет не са достатъчни.

— Какви, например? Разкажи ми.

Отначало беше лесно. Започнах да изреждам. Пролет. Нарциси и лалета. Плуване в нощта под спокойното синьо небе. Дълго пътуване с влак, паун, хвърчило. Друго лято. Но не мога да му кажа за нещата, които искам най-много.

После се върнахме и той се прибра у тях. Всяка нощ се прибира вкъщи да пази майка си. Спи само на няколко метра от мен, от другата страна на гардероба.

На следващия ден дойде с билети за зоопарка. Отидохме с влак. Видяхме вълци и антилопи. Един паун разтвори опашката си заради мен — феерия в аквамарин и изумруденосиньо. Обядвахме в едно капанче и Адам ми купи голяма чиния с черно грозде и свежо нарязано манго.

Няколко дни по-късно ме заведе на открит топъл басейн. Поплувахме, после седнахме на ръба му, увихме се в хавлиите и ритаме с крака във водата. Пихме горещ шоколад и се смяхме на крещящите от студа деца.

Една сутрин ми донесе ваза с минзухари и каза:

— Пролет.

После ме качи на нашия хълм с мотора. Купи малко хвърчило и го пуснахме заедно.

Ден след ден, сякаш някой бе разделил живота ми на части, беше полирал всяка една и отново го бе сглобил.

Но не споделихме дори и една нощ.

Анемията ме повали на Свети Валентин, само дванайсет дни след преливането.

— Какво означава това? — попитах доктора.

— Приближаваш се към края — отвърна той.

С всеки ден ми е все по-трудно да дишам. Сенките под очите ми стават по-дълбоки. Устните ми са като полиетилен, опънат над входна врата.

Снощи се събудих в два през нощта. Краката ме боляха ужасно, пулсираха отвътре като зъбобол. Преди да си легна, взех парацетамол, но разбрах, че имам нужда от кодеин. На път за кухнята минах покрай стаята на татко. Вратата беше отворена и мама беше вътре — косата ѝ беше разпиляна по възглавницата, неговата ръка — праметната през

гърдите ѝ. Това е третият път, когато остава да спи тук през последните две седмици.

Останах в коридора и докато ги гледах как спят, разбрах, че не мога повече да стоя сама в тъмното.

Мама се качва при мен и сяда на леглото ми. Стоя до прозореца и гледам падащия здрач. Небето се вълнува, облаците слизат ниско над земята и притихват в очакване.

— Разбрах, че искаш Адам да се премести тук — започва тя.

Аз написвам името си по запотеното стъкло. Следите от пръстите ми по прозореца ме карат да се чувствам малко момиче.

— Баща ти може да се съгласи той да остане една нощ, но няма да позволи да живее тук — продължава тя.

— Татко каза, че ще ми помогне със списъка.

— Той помага. Току-що купи билети за самолета и всички отиваме в Сицилия.

— Само защото иска да прекара една седмица с теб.

Обръщам се и виждам, че ме гледа, сякаш никога не ме е виждала досега.

— Така ли каза?

— Той е влюбен в теб, вижда се от километри. А и пътуването вече не е в списъка ми.

Тя ме поглежда учудено.

— Доколкото знам, пътуването с влак е номер седем от прословутия ти списък.

— Замених го с друго. Да направя така, че двамата отново да се съберете.

— Ох, Теса!

Странно е, защото от всички около мен, тя би трябвало най-добре да разбира от любов.

Кръстосвам ръце и я поглеждам в очите.

— Разкажи ми за него.

— За кого?

— За мъжа, заради когото ни остави.

Тя поклаща глава.

— Защо намесваш тази тема сега?

- Защото ми каза, че не си имала избор. Не каза ли точно това?
- Казах, че бях нещастна.
- Много хора са нещастни, но не бягат.
- Моля те, Теса, не ми се говори за това.
- Ние те обичахме.

Множествено число. Минало време. И въпреки това изглежда ужасно голямо за малката ми стая. Тя ме поглежда. Лицето ѝ е бледо, с изострени черти.

— Съжалявам.

— Трябва да си го обичала повече от всеки друг. Сигурно е бил прекрасен, истински вълшебник.

Тя не отговаря.

Толкова е просто. Аз обичам силно, както е обичала тя. Обръщам се към прозореца и казвам:

— Тогава трябва да знаеш какво чувствам към Адам.

Тя става и се приближава. Не ме докосва, но застава съвсем близо.

— Дали и той чувства същото към теб, Теса?

— Не знам.

Иска ми се да се облегна на нея и да се престоря, че всичко ще бъде наред. Но само изтривам името си от стъклото и се заглеждам в мрака навън. Необичайно тъмно е за този час.

— Ще говоря с баща ти — казва тя. — Сега приспива Кал, но когато свърши, ще го изведе на бира. Ще се справиш ли сама?

— Ще поканя Адам. Ще му приготвя вечеря.

— Добре. — Тя тръгва към изхода, но на вратата се спира и се обръща: — Ти искаш хубави и добри неща, Теса, но внимавай. Другите не винаги могат да ти дадат каквото искаш.

Отрязвам четири огромни филии хляб на дъската и ги оставям на скарата. После взимам от рафта със зеленчуци два домата и понеже Адам се е облегнал на мивката и ме гледа, хващам по един доमत в шепите, вдигам ги на височината на гърдите си и се връщам при плота с тях.

Той се смее. Срязвам доमतите на две и ги слагам до филиите на скарата. Грабвам рендето от шкафа и сиренето от хладилника, и докато чакам филийките да се изпекат, настъргвам една купчинка върху

дъската за рязане. Знам, че между блузата и колана на панталоните остава малка ивица голо място. Знам, че там има една извивка (единствената, която ми остана), точно на мястото, където гърбът ми се среща със задните части, и когато преместя тежестта си върху единия крак, извивката застава точно пред очите на Адам.

Свършвам със сиренето, облизвам демонстративно всеки пръст поред и става точно, както предполагах. Той идва при мен и ме целува по тила.

— Искаш ли да ти кажа за какво си мисля? — шепне в ухото ми.

— Да — казвам, въпреки че вече знам.

— Искам те. — Обръща ме и ме целува по устните. — Много.

Сякаш в него бушува сила, която не може да разбере. Това ми харесва и аз се притискам в него.

— Искаш ли да знаеш какво искам аз? — питам на свой ред.

— Каж ми.

И се усмихва. Мисли, че знае какво ще кажа. Не искам да попарвам усмивката му.

— Теб.

Истина. И не съвсем.

Спирам газта и се качваме горе. Филийките са станали на въглен. Миризмата на изгоряло ме натъжава.

Докато съм в прегръдките му, забравям. Но след това, когато се отпусваме един до друг, се сещам отново.

— Напоследък сънувам кошмари.

Той гали ханша и основата на бедрото ми. Ръката му е топла и сигурна.

— Разкажи ми.

— Все вървя нанякъде.

Вървя боса през полето чак до края на света. Преодолявам всякакви препятствия, напредвам бавно и мъчително през високата трева. Всяка нощ стигам все по-далеч. Миналата нощ стигнах до една гора — не много голяма, но тъмна и страшна. От другата ѝ страна имаше река. Над повърхността се стелеше мъгла. Във водата ѝ нямаше риба и когато влязох, пръстите ми затънаха в тинята.

Адам докосва с пръст бузата ми. После ме привлича към себе си и ме целува. По бузата, по брадичката, по другата буза. После по устните. Нежно.

— Бих дошъл с теб, ако можех.

— Много е страшно.

— Аз съм много смел.

Знам, че е смел. Колко хора щяха да са тук, до мен, при това положение?

— Адам, искам да те помоля за нещо.

Той мълчи, чака. Главата му е до моята на възглавницата. Очите му са спокойни. Не мога да намеря думи. Струва ми се, че книгите на полицата над нас се размърдват и въздишат.

Той сяда и ми подава химикалка.

— Напиши го на стената.

Оглеждам всички неща, които съм написала на стената през тези месеци. Надраскани набързо думи на страсти и желаня. Бих могла да добавя още много. Банкова сметка, да пея с него в банята, да го слушам как хърка с години.

— Хайде, по-бързо. Трябва да излизам — казва той.

Думите му съдържат намек за външния свят, за нещата, които имам да направя, и местата, където искам да отида, и това ми дава сили да напиша:

„Искам да се преместиш при мен. Искам нощите.“

Пиша бързо, с разкритвен почерк, с надеждата, че може би няма да го разчете. После се скривам под юргана.

Следва няколко секунди тишина.

— Не мога, Теса.

Подавам глава изпод юргана. Не мога да видя лицето му, само блясъка в очите. Вероятно звездите се отразяват в тях. Или луната.

— Не искаш ли?

— Не мога да оставя мама сама.

Веднага намразвам майка му, бръчките по челото ѝ, кръглите ѝ очи. Мразя наранения израз на лицето ѝ. Изгубила е съпруга си, но не губи нищо друго.

— Не може ли да идваш, когато заспи?

— Не.

— Питал ли си я някога?

Той става от леглото, без да ме докосва, и се облича. Искане ми се да има начин да лепна няколко ракови клетки на задника му. Да ги напъхам там и той да е мой завинаги. Да вдигна килима и да го

повлека през пода до основите на къщата. Да правим любов пред погледа на червеите. Пръстите ми да влязат под кожата му.

— Да знаеш, че ще те преследвам, като си ида — казвам на глас.
— Всеки път, когато се закашляш, ще се сещаш за мен.

— Стига си ми бъркала в мозъка — ядосва се той.

И излиза.

Грабвам дрехите си и излизам след него. Той сваля якето от закачалката. Чувам го, че минава през кухнята и отваря задната врата.

Настигам го по стълбите. В градината пред него огромни снежинки танцуват из въздуха и падат на земята. Завалило е, докато сме били горе. Пътеката е побеляла, тревата също. Небето е натежало от сняг. Светът изглежда тих и някак по-малък.

— Нали искаше сняг? — казва той, улавя една снежинка и поднася ръка към мен, за да я видя.

Снежинката е съвършено правилна, като онези, които изрязвах от салфетки в началното училище и ги лепях по прозорците. Взимам якето от закачалката. Адам намира ботушите, шала и шапката и ми помага да се облека на стълбите пред вратата. Въздухът навън е леден. Вали толкова силно, че следите от стъпките ни се заличават за секунди.

На поляната снегът е по-дълбок. Скърца, когато стъпваме върху него. Тръгваме заедно и заедно нарушаваме безупречно гладката покривка. Написваме имената си с крака, опитваме се да го стопим и да достигнем до тревата под него. Но новите снежинки покриват всичко и усилията ни са напразни.

— Виж нещо — вика ме Адам.

Ляга по гръб върху снега и маха с ръце и крака. Охка, когато вратът и косата му се мокрят. После става, изтупва снега от панталоните и сочи към образувалата се фигура.

— За теб. Снежен ангел.

И ме поглежда, за пръв път, откакто написах онова на стената. Очите му са тъжни.

— Опитвал ли си някога снежен сладолед? — питам аз.

Изпращам го у тях за купа, пудра захар, ванилия и лъжица. Той донася всичко и под мое ръководство слага шепя сняг в купата и добавя останалото. Сместа става на каша, потъмнява и мирише странно. Не е, каквато си я спомням от детските години.

— Може би трябва да добавим малко кисело мляко и портокалов сок.

Той тича обратно до къщата. Връща се. Опитваме отново. Сега е още по-зле. Но този път той се смее.

— Имаш красиви устни.

— Цялата трепериш — казва той. — Трябва да се прибереш.

— Не искам без теб.

Той поглежда часовника си.

— Знаеш ли как се нарича снежният човек в пустинята? — питам аз.

— Трябва да вървя, Тес.

— Локва.

— Сериозно, трябва да тръгна.

— Не може да тръгнеш сега. Има снежна буря. Не мога да открия пътя за дома.

Свалям ципа на якето и го оставям да падне, така че раменете ми остават открити. Малко по-рано Адам целуваше тези рамене минути наред. Той примигва. Снегът пада върху миглите му.

— Какво искаш от мен, Теса?

— Нощите.

— Какво искаш в действителност?

Знам, че разбира.

— Искам да бъдеш с мен в тъмното. Да ме прегръщаш. Да ме обичаш. Да ми помагаш, когато ме е страх. Да дойдеш до самия ръб и да видиш какво е да си там.

Погледът му прониква дълбоко в мен.

— Ами ако го разбере погрешно?

— Няма начин.

— Мога да те разочаровам.

— Няма.

— Може да се уплаша.

— Няма значение. Искам просто да си с мен.

Той ме гледа през потъналата в сняг градина. Очите му са яркозелени. Виждам в тях бъдещето му да се разтегля до безкрай. Нямам представа какво вижда той в моите. Но Адам е смел. Знам го със сигурност. Взима ръката ми в своята и ме повежда обратно към къщата.

Горе изведнъж се усещам по-тежка, сякаш леглото ме прилепва към себе си и ме засмуква. На Адам му трябва цяла вечност, за да се съблече. Най-после застава треперещ пред мен, само по боксерки.

— Да легна ли?

— Само ако искаш.

Той извърта очи, не може да излезе на глава с мен. Толкова е трудно да получа каквото искам. Страхувам се, че хората ми дават неща само защото се чувстват виновни пред мен. Искам Адам да иска да бъде тук. Бих ли могла да позная разликата?

— Не трябва ли да кажеш на майка си? — питам, когато ляга до мен.

— Ще ѝ кажа утре. Ще оцелее.

— Не го правиш, защото ме съжеляваш, нали?

Той клати глава.

— Стига, Теса.

Притискаме се един в друг, но студът е все още в нас, ръцете и краката ни са ледени. Мърдаме ги, за да ги стоплим. Адам ме разтрива, гали ме и отново ме взима в прегръдките си. Усещам втвърдения му пенис и се засмивам. Той също се смее, но притеснено, сякаш подозира, че му се присмивам.

— Искаш ли ме? — го питам.

Той се усмихва.

— Непрекъснато те искам, Теса. Но вече е късно. Трябва да поспиш.

Снегът прави света отвън по-ярък. Светлината прониква през прозореца и аз заспивам, докато гледам отблясъците ѝ по кожата му.

Когато се събуждам, навън все още е тъмно и той продължава да спи. Косата му изглежда черна на възглавницата, ръката му е през тялото ми, сякаш иска да ме задържи до себе си. Въздъхва, сдържа дъха си за миг, после отново започва да диша. Спи наполовина. Едната част от него е в този свят, останалата е в друг. Странно, но това ме успокоява.

Но присъствието му не спира болката в краката. Оставям му юргана, увивам се в одеяло и отивам в банята за кодеин.

Когато излизам оттам, татко стои в коридора с наметнат върху раменете халат. Бях забравила, че съществува. Не си е обул чехлите. Пръстите на краката му изглеждат дълги и черни.

— Сигурно остаряваш — казвам. — Само старите хора стават през нощта.

Той пристяга колана на халата си.

— Знам, че Адам е при теб.

— А мама при теб ли е?

Въпросът е изключително важен, но той го подминава.

— Направи го без мое разрешение.

Свеждам поглед към килима и се моля да свърши по-бързо. Краката ми са тежки като гюлета, имам чувството, че костите ми са се подули. Размърдвам пръсти, за да ги раздвижа.

— Нямам намерение да развалям купона ви, но съм длъжен да се грижа за теб и не искам да страдаш.

— Малко е късно за това.

Исках да се пошегувам, но той не се усмихва.

— Адам е още дете, Теса. Не бива да разчиташ за всичко на него. Може да те подведе.

— Няма да ме подведе.

— А ако го направи?

— Нали си имам теб?

Откачено е да скачам на врата му в тъмния коридор през нощта, но двамата се прегръщаме по-силно от всеки друг път. После той ме отблъсква и ме поглежда сериозно.

— Винаги ще бъда до теб, Тес. Каквото и да си направила, каквото и да правиш, каквито и глупости още да те накара да правиш този списък. Искам да го знаеш.

— Почти нищо не остана от него.

Номер девет е Адам да се премести при мен. Това е нещо по-дълбоко от секса. Това означава да се изправя пред смъртта, но не сама.

Татко вече не се страхува, а онова място до топлото тяло на Адам ме чака.

Той ме целува по главата.

— Върви тогава!

И влиза в банята.

Аз се връщам при Адам.

31.

Пролетта е мощна магия.

Синьо. Високото небе и пухкавите бели облачета по него. Въздухът през последните седмици е по-топъл и приятен.

— Тази сутрин зората беше някак по-различна — казвам на Зоуи.
— Събуди ме.

Тя се размърдва на шезлонга.

— Щастливка! Аз се събудих от схванатия си крак.

Двете седим под ябълката. Зоуи взе одеялото от дивана и се зави, но на мен не ми е студено. Днес е един от онези топли мартенски дни, когато ти се струва, че земята тича към пролетта. Из поляната никнат маргаритки, лалетата подават глави край оградата. Дори мирише различно — на влажно, на сок.

— Добре ли си? — пита Зоуи. — Днес си особена.

— Концентрирам се.

— Върху какво?

— Върху знаците.

Тя изпъшква лекичко, взима рекламната брошура за ваканции из страната и в чужбина от ръцете ми и я разгръща.

— Аз ще се тормозя с това тогава. Кажи ми, като свършиш.

Никога няма да свърша.

Онази пролука между облаците, откъдето се сипе слънчева светлина.

И онази смела птица, която пори небето.

Знаците са навсякъде. Те ме държат в безопасност.

Кал също ги познава, но е много по-практичен от мен. Нарича ги „магии, които държат смъртта надалеч“.

Провесил е чесън навсякъде, има по една глава и на четирите ъгъла на леглото ми. На входната и на задната врата е поставил табелки „Влизането забранено“.

Снощи, докато гледахме телевизия тримата с Адам, той завърза краката ни за неговия с въже за скачане. Сякаш бяхме участници в

надбягване на три крака. И каза:

— Никой не може да ви вземе, ако сте вързани за мен.

— Може и теб да вземат с нас.

Той сви рамене, явно това нямаше значение за него.

— Тогава няма да могат да те отведат и в Сицилия. Няма да знаят къде си.

Утре заминаваме със самолет. Цяла седмица на слънце.

Предизвиквам Зоуи с брошурата, прокарвам пръст върху вулканичния плаж с черен пясък, там, където морето се среща с планината, после соча кафенетата и пицариите. На една от снимките се вижда Етна, самотен, криещ в себе си огън връх.

— Вулканът е активен — съобщавам ѝ. — През нощта от него хвърчат искри и когато вали, всичко се покрива с прах.

— Но няма да вали, нали? Сигурно ще е към трийсет градуса. — Тя затваря шумно брошурата. — Не мога да повярвам, че майка ти купи билет и за Адам.

— Татко също не може да повярва.

Зоуи се замисля за момент.

— Ти не включи ли в списъка си задачата да ги събереш отново?

— Под номер седем.

— Ох, ужасно е! — Хвърля изведнъж брошурата в тревата. — Стана ми мъчно.

— Това е от хормоните.

— По-мъчно, отколкото можеш да си представиш.

— Да, от хормоните е.

Тя поглежда отчаяно към небето, но веднага връща поглед към мен и се усмихва.

— Казах ли ти, че ще ми дадат ключовете след три седмици?

Мисълта за апартамента винаги я ободрява. Съветът се съгласи да ѝ отпусне общинско жилище и сега мисли само за ремонти и обзавеждане. Казва ми, че ще ѝ дадат ваучери за боя и тапети. Описва ми оживено как ще боядиса и изрисува стените в спалнята и какви тропически риби ще има в банята.

Учудващо, но докато говори, тялото ѝ сякаш започва да се къдри по ръбовете. Опитвам се да следя плана ѝ за кухнята, но тя вибрира толкова странно, сякаш е хваната в облак от мараня.

— Добре ли си? — пита отново тя. — Изглеждаш странно.

Изправям се на стола и започвам да масажирям скалпа си. Съсредоточавам мисълта си върху болката зад очите и успявам да я прогоня.

— Да извикам ли баща ти?

— Не.

— Искаш ли вода?

— Не. Стой тук. Връщам се след минутка.

— Къде отиваш?

Не виждам Адам, но го чувам. Обръща почвата, за да може майка му да засади цветя, докато ни няма. Чувам го, като натиска лопатата с обувките си, чувам и съпротивата на мократа земя.

Промушвам се през дупката в оградата. До ушите ми достига шепотът на пролетта — пъпките се разтварят, фините зелени клонки пробиват през кората и растат.

Адам е свалил пуловера си и сега е по потник и дънки. Вчера се подстрига и извивката на врата му от основата на косата, докъдето се свързва с рамото, е невероятно красива. Той забелязва, че го гледам, усмихва се, оставя лопатата и идва при мен.

— Здравсти!

Облягам се на него и чакам да ми стане по-добре. Той е топъл, кожата му е солена и мирише на слънце.

— Обичам те.

Тишина. Хваща ме страх. Искях ли да кажа това?

Той се усмихва с кривата си усмивка.

— Аз също те обичам.

Бързам да сложа ръка на устата му.

— Не го казвай, ако не го мислиш наистина.

— Наистина го мисля.

Дъхът му овлажнява пръстите ми. Той ги целува.

Заравям тези неща в сърцето си. Устните му под пръстите ми, вкусът им в устата ми. Имам нужда от тях, те ще ми бъдат талисман за оцеляване по време на това невъзможно пътуване.

Той прокарва пръст по лицето ми, от челото до брадичката, и минава по устните.

— Добре ли си?

Кимам бавно.

Адам се вглежда в мен леко объркан.

— Много си тиха. Да дойда ли при теб, когато свърша? Може да отидем на хълма с мотора, да му кажем довиждане за една седмица.

Кимам отново. Да. Той ме целува за довиждане. Устните му имат вкус на масло.

Минавам отново през дупката и се държа за оградата. Една птичка пее сложна песен, татко стои на задната стълба и държи в ръката си ананас. Това са добри знаци. Не бива да се страхувам.

Връщам се на стола си. Зоуи се преструва, че спи, но когато сядам, отваря едното си око.

— Чудя се дали щеше да го харесваш, ако не беше болна.

— Щях.

— Джейк е по-хубав от него.

— Адам е много по-хубав.

— Бас държа, че понякога ти лази по нервите. Говори глупости или иска да те чука, когато на теб не ти е до това.

— Не.

— Все пак е човек, нали? — сумти сърдито тя.

Как бих могла да ѝ обясня? Как да обясня чувството от докосването на ръцете му по раменете ми през нощта? От начина, по който дишането му се променя, когато заспи? Целувката всяка сутрин, когато се събуди? Ръката му върху гърдите ми, която кара сърцето ми да бие?

Татко идва по пътеката, все още с ананаса в ръка.

— Трябва да дойдеш за малко, Филипа е тук.

Но аз не искам да влизам вътре. Стените ме притискат. Искам да остана под ябълката и да дишам пролетния въздух.

— Помоли я тя да дойде.

Той свива рамене и се връща в къщата.

— Трябва да ми вземат кръв за изследване — казвам на Зоуи.

Тя бърчи нос.

— Добре. И без това стана студено.

Филипа слага стерилните ръкавици.

— Любовната магия все още ли действа?

— Утре правим десет седмици.

— Десет седмици? Тя наистина направи чудеса за теб. Ще препоръчам на всичките си пациенти големи дози любов.

Тя вдига ръката ми към небето и почиства около катетъра с напоена в спирт марля.

— Пригответе ли си багажа?

— Ще взема само няколко рокли. Сандали и бельо.

— И толкова?

— Какво друго ще ми трябва?

— Като начало — крем за слънце, шапка и дебела жилетка. Не искам да те лекувам от слънчево изгаряне, като се върнеш.

Харесва ми да се суети около мен. Тя идва редовно вече месеци наред. Предполагам, че съм любимата ѝ пациентка.

— Как е Анди?

Тя се усмихва едва.

— Настинал е. Макар че, ако питаш него, е пипнал грип. Нали ги знаеш какви са мъжете?

Не знам, но кимам с разбиране. Питам се дали съпругът ѝ я обича, дали я кара да се чувства красива, дали лежи до нея, заплепен от тлъстите ѝ рамене.

— Защо нямаш деца, Филипа?

Тя ме поглежда в очите, докато тегли кръв със спринцовката.

— Не успях да се преборя със страха.

После тегли втора спринцовка и прехвърля чистата кръв в епруветката, облива катетъра със салин и хепарин, прибира всичко в медицинската си чанта и става. За миг ми се струва, че ще се наведе и ще ме прегърне, но не го прави.

— Приятно изкарване — казва, — и не забравяй да ми изпратиш картичка.

Проследявам я с поглед по пътеката. На стъпалата се обръща и ми маха с ръка.

Зоуи идва при мен.

— Какво толкова търси в кръвта ти?

— Болест.

Тя кима дълбокомислено и сяда в шезлонга.

— Между другото, баща ти приготвя обяд. След няколко минути ще го донесе тук.

Едно листо танцува във въздуха. Една сянка пътува над поляната.

Навсякъде има знаци. Някои са твое дело. Други сами идват при теб.

Зоуи хваща ръката ми и я притиска до корема си.

— Тя рита. Сложи си тук ръката... не, тук. Ето сега. Усети ли?

Усещам бавно превъртане, сякаш бебето прави най-мързеливото салто на света. Не искам да махна ръката си. Искам да го направи отново.

— Ти си първата, която го усеща. Усети го, нали?

— Да.

— Сега си я представи — казва тя. — Ама наистина си я представи.

Често го правя. Нарисувала съм я на стената над леглото си. Рисунката не е голяма, но всички пропорции са спазени — крачетата, коремната област, обиколката на главата.

Номер десет от списъка ми. Лорън Теса Уолкър.

— Сега гръбначният стълб е вече напълно оформен — й казвам. — Трийсет и три пръстена, сто и петдесет стави и хиляда връзки. Клепачите са отворени, знаеш ли това? И ретината си е на мястото.

Зоуи примигва срещу мен, не може да повярва, че някой знае подобни неща. Решавам да не й казвам, че собственото й сърце бие два пъти по-бързо от обикновеното и всяка минута изхвърля шест литра кръв. Това може да я изплаши.

Татко идва по пътеката.

— Заповядайте, момичета — казва и слага на тревата между нас един поднос с две купички.

Салата от авокадо и червено цвекло. Нарязано киви и ананас. Купа с френско грозде. Зоуи хленчи:

— Няма ли някакъв шанс за хамбургер?

Той мръщи вежди, но разбира, че това е шега, и се усмихва.

— Ще изкарам косачката — казва в отговор и отива към бараката.

Адам и майка му се появяват през дупката.

— Прекрасен ден, нали? — вика отдалече Сали.

— Пролет — отвръща Зоуи с червена от цвеклото уста.

— Не и преди да превъртим часовника напред.

— Тогава е от замърсяването.

Сали поглежда разтревожено.

— Един човек каза по радиото, че ако спрем да караме автомобилите си, ще дадем на човечеството още хиляда години живот. Адам се засмива и подрънква ключовете пред нея.

— Искаш ли тогава да отидем пеша до градинския център?

— Не. Искам да купя разсад. Няма да можем да го пренесем без нея.

Той клати многозначително глава, после се обръща към нас:

— Ще се върнем след около час.

Проследяваме ги с поглед, докато вървят по пътеката. На портата той се обръща и ми намига.

— Е, това вече ми идва в повече — мърмори Зоуи.

Не ѝ обръщам внимание. Изяждам едно парче киви.

Вкусът му напомня за други светове. Облаците се трупат по небето като майски агнета в странно синьо поле. Слънцето се показва и се скрива. Всичко се мени непрекъснато.

Татко изкарва косачката от бараката. Покрил я е със стари кърпи и сега изглежда така, сякаш става от зимен сън. Преди за татко градината беше като религия. Садеше и подрязваше, привързваше цветята и поддържаше всичко в ред. Сега всичко е подивяло — тревата е пораснала, розите пълзят по бараката.

Със Зоуи му се смеем, когато косачката не пали, но той не се ядосва, свива рамене, за да покаже, че и без това не му се коси много. Влиза отново в бараката, излиза с градинска ножица и започва да оформя храстите на живия плет.

— Казах ли ти, че влязох в една група за бременни тийнейджъри? Там те черпят с кейк и чай, показват ти как да сменяш памперси и други полезни неща. Мислех, че ще е тъпотия, но се оказа весело.

Един самолет прекосява небето и оставя след себе си бяла следа. Друг самолет пресича следата и образува знак за целувка. Нито един от тях не пада.

— Слушаш ли ме? — пита Зоуи. — Като гледам отнесената ти физиономия, не ми се вярва.

Търкам очи, за да се съсредоточа. Тя разказва, че се е сприятелила с някакво момиче... терминът им за раждане съвпадал... и нещо за акушерката. Имам чувството, че ми говори от дъното на тунел.

Забелязвам, че копчетата на гърдите ѝ са се обтегнали до скъсване.

Една пеперуда каца на пътеката и разтваря криле.

Прави слънчеви бани. Струва ми се рано за пеперуди.

— Сигурна ли си, че ме слушаш?

Кал влиза в двора. Захвърля колелото си на поляната и прави на бегом две обиколки на градината.

— Започва ваканцията — крещи като бесен, качва се на ябълката, заклества колене между клоните.

Синята светлина от дисплея на телефона му примигва между листата. Има съобщение. Това ми напомня за съня ми от преди два дни. Там при всяко отваряне на устата ми от нея излизаше синя светлина.

Той отговаря на съобщението и веднага получава друго. После пристига още едно, и още едно, кацат на дървото като птички.

— Седми клас печели! — най-накрая ни съобщава щастливо. — В парка си направихме бой с водни пистолети срещу десети клас и спечелихме.

Кал намира мястото си в прогимназията. Има приятели и нов мобилен телефон. Пуска коса, защото иска да изглежда като скейтбордист.

— Какво ме зяпаш? — поглежда ме той, изплезва се, скача от дървото и изтичва вкъщи.

Градината потъва в сянка. Въздухът застудява. Вятърът издухва една опаковка от бонбон надолу по пътеката.

Зоуи потръпва.

— Мисля, че е време да си ходя. — Става и ме прегръща здраво, сякаш една от нас може да падне. — Много си гореща. Нормално ли е?

Татко я изпраща до портата.

Адам минава през дупката в оградата.

— Задачата е изпълнена — докладва той, примъква шезлонга поблизо до мен и сяда. — Изкупихме половината център. Похарчихме цяло състояние, но тя си пада по цветята. Искане да посади и подправки.

Запази магията за прогонване на смъртта. Дръж здраво ръката на гаджето си.

— Добре ли си?

Слагам глава на рамото му. Като че ли очаквам нещо.

В главата ми е пълно със звуци — далечно потракване на чинии от кухнята, шепот на листа, вой на автомобилен двигател от пътя.

Слънцето се втечнява, топи се бавно на хоризонта.

— Много си гореща! — Адам слага длан на челото ми, после на бузите, гали тила ми. — Не мърдай!

Оставя ме и хуква по пътеката към дома.

Светът се върти, вятърът фучи през клоните на дърветата.

Но аз не се страхувам.

Продължавай да дишаш, просто продължавай да дишаш. Лесно е — навътре, навън.

Странно как земята се надига, за да ме посрещне. Но е по-добре да съм долу. Докато лежа, мисля за името си. Теса Скот. Хубаво име с три срички. На всеки седем години телата ни се променят, всяка клетка се сменя. На всеки седем години ние изчезваме.

— Боже! Тя гори!

Лицето на татко изгрява над мен.

— Викай линейка!

Гласът му идва от много далеч. Искам да се усмихна. Да му благодаря, че е тук, но по някаква причина не мога да сглобя думите в изречение.

— Не затваряй очи, Тес! Чуваш ли ме? Остани при нас.

Аз кимам и небето се завърта с бясна скорост, като падане от покрив на висока сграда.

32.

Смъртта ме е приковала към болничното легло, забила е нокти в гърдите ми и седи върху тях. Не предполагах, че ще боли толкова много. Не знаех, че ще прогони от мен всичко хубаво, което някога ми се е случвало.

То се случва сега, случва се наистина, и колкото и да обещават всички, че ще ме помнят, всъщност няма никакво значение, защото няма как да разбере, няма да съм тук.

В ъгъла на стаята зейва черна дупка и се пълни бавно с мъгла, както тъмната нощ изпълва пространството между клоните на дърветата.

Чувам собствените си стонове, сякаш от разстояние. Не искам да ги слушам. Улавям погледи. Сестрата към доктора, докторът към татко. Чувам и сподавен шепот. Този на татко трепери от страх.

Не още. Не още.

Продължавам да мисля за пролетта. Бели, бързо прелитащи облачета под ясно синьо небе. Колко малки са хората, колко са уязвими, сравнени със скалите, със звездите.

Влиза Кал. Познавам го веднага. Искам да му кажа да не се плаши. Искам да ми разкаже нещо нормално, нещо смешно. Но той застава до татко, мъничък и тих, и пита шепнешком:

— Какво става с нея?

— Има инфекция.

— Ще умре ли?

— Дават ѝ антибиотици.

— Значи, ще се оправи?

Тишина.

Не бива да става така. Не трябва да е изведнъж, като при автомобилна катастрофа. Не и тази гореща вълна, това усещане за жива рана вътре в мен. Левкемията е прогресираща болест. Предполага се, че ще отслабвам все повече, докато накрая вече нищо няма да ме интересува.

Но аз все още се вълнувам, все още искам, тревожа се. Кога ще престане това вълнение?

Опитвам се да мисля за обикновени неща — варени картофи, мляко. Но вместо тях, в главата ми напират страшни мисли — голи дървета, урна с прах, избеляла на слънцето кост от челюст.

Искам да кажа на татко, че ме е страх, но говоренето е, като да се измъкнеш от цистерна с олио. Думите ми излизат от някакво тъмно и хлъзгаво място.

— Не ме оставяй да падна.

— Държа те.

— Падам.

— Тук съм. Държа те.

Но очите му са изплашени, бузите — хлътнали, като че ли е на сто години.

33.

Събуждам се сред цветя. На шкафчето до леглото има вази с лалета, калии като на сватба, диви карамфили. Отварям очи и виждам, че татко все още държи ръката ми.

Всичко в стаята ми се струва прекрасно — каната, онзи стол. Небето отвън е яркосиньо.

— Жадна ли си? — пита ме той. — Искаш ли да пийнеш нещо?

Искам сок от манго. Ама да е много. Той подпъхва още една възглавница под главата ми и ми държи чашата. Очите му са в моите. Отпивам, преглъщам. Той ми дава време да поема дъх и отново доближава чашата до устните ми. Когато засищам жаждата си, изтрива устата ми със салфетка.

— Като бебе — му казвам.

Той кима. Очите му мълчаливо се пълнят със сълзи.

Заспивам. И пак се събуждам. Този път съм гладна.

— Случайно да ти се намира сладолед?

Татко оставя книгата, ухилен до уши.

— Чакай малко.

И наистина не се бави много, скоро се връща с ягодов сладолед на пръчка. Увива пръчката в салфетка, за да не покапе, и аз успявам да я задържа в ръка. Ужасна вкуснотия. Организмът ми се възстановява. Не съм знаела, че все още може да го прави. Но със сигурност знам, че няма да умра с ягодов сладолед в ръка.

— След този ще искам още един.

Татко заявява, че може да изям и петдесет, ако искам. Сигурно е забравил, че не ми е разрешено да ям захар и мляко.

— Имам още нещо за теб.

Бръква в джоба на сакото си и изважда магнит за хладилник с формата на сърце, боядисано в червено и лошо лакирано.

— Кал го направи. Изпраща ти своята любов.

— Мама къде е?

— Дойде да те види няколко пъти. Ти беше на ръба, Теса. Лекарите сведоха посещенията до минимум.

— Значи и Адам не е идвал?

— Не още.

Облизвам сладоледовата пръчка и се опитвам да поема всяка частица от аромата ѝ. Дървото стърже по езика ми.

— Искаш ли да ти взема още един? — пита татко.

— Не. Искам сега да си тръгнеш.

Той ме поглежда объркано.

— Къде да ходя?

— Да посрещнеш Кал от училище, да го заведеш в парка и да поиграеш футбол с него. Да му купиш картопки. После се върни и ми разкажи всичко.

Татко ме гледа учудено, но после се засмива.

— Виждам, че кипиш от енергия.

— Обади се на Адам и му кажи да дойде днес следобед.

— Нещо друго?

— Кажи на мама, че искам подаръци — скъп плодов сок, много списания и нов грим. Ако не друго, може поне да ми купи разни неща.

Татко ме поглежда весело, взима химикалка и лист и записва номера на фон дьо тена и червилото, които искам. Подканва ме да измисля и друго и аз се сецам за кифлички с боровинки, шоколадово мляко и шест шоколадови яйца. Великден приближава.

Той ме целува три пъти по челото и ме уверява, че вечерта ще дойде отново.

Тръгва си и една птичка каца на перваза на прозореца. Не е някаква знакова птица, нито е лешояд, нито феникс, а най-обикновен скорец. Влиза медицинска сестра, оправя завивките ми и пълни каната с вода. Посочвам ѝ птичката, шегувам се, че е страж на смъртта. Тя вдишва през зъби и ме предупреждава да не предизвиквам съдбата.

Птицата гледа право в мен и върти глава.

— Не още — ѝ казвам.

Лекарят минава на визитация.

— Е — казва бодро, — най-последно открихме правилния антибиотик.

— Най-последно.

— Но беше доста страшно.

— Наистина ли?

— Имам предвид за теб. Силната инфекция е мъчителна за пациента.

Докато преслушва гърдите ми, аз чета името на баджа му. Д-р Джеймс Уилсън. Горедолу на годините на баща ми, с тъмна коса, оредяла на темето. Но е по-слаб от татко. Изглежда уморен. Преглежда ръцете, краката и гърба ми за подкожни кръвоизливи, после сяда на стола до леглото и записва нещо на картон.

Лекарите очакват от теб да си благодарен и учтив. Това улеснява работата им. Но днес не ми е до любезничене.

— Колко ми остава?

Той ме поглежда изненадано.

— Искаш ли да изчакаме баща ти и заедно да проведем този разговор?

— Защо?

— За да можем да разгледаме вариантите с него.

— Болната съм аз, а не баща ми.

Той връща химикалката в джоба на престилката. Мускулите около челюстта му се стягат.

— Не искам да гадая, да предполагам дати и срокове, Теса. Това няма да помогне никому.

— На мен може да ми помогне.

Не че искам да се подготвя и да посрещна храбро смъртта. Това не е новогодишно решение. Просто виждам венозната банка в ръката си и знам, че губя ценни дни в болничното легло. Изведнъж важните неща започват да крещат в ушите ми.

— Най-добрата ми приятелка ще роди след девет седмици и аз искам да знам дали ще бъда до нея.

Той кръстосва крака и веднага ги отпуска. Малко ми е жал за него. Лекарите не винаги се справят добре със смъртта.

Той казва:

— Ако бъда свръхоптимистичен, ти ще се почувстваш излъгана. Също толкова безполезно ще е, ако дам песимистична прогноза.

— Нищо. Ти имаш повече опит от мен. Моля ти се, Джеймс, кажи ми!

Сестрите нямат право да се обръщат към лекарите с малките им имена и обикновено аз също не си го позволявам. Но сега нещата са

различни. Това е моята смърт и аз трябва да знам.

— Няма да те съдя, ако сбъркаш.

Той ме дарява с лека тъжна усмивка.

— Въпреки че успяхме да се справим с инфекцията и ти се чувстваш видимо по-добре, диференциалното броене не показва покачване на левкоцитите, както се надявахме, затова направихме някои изследвания. Когато баща ти се върне, ще ги анализираме заедно.

— Болестта се е разпространила по перифериите.

— Ние с теб не се познаваме много добре, Теса. Би ли почакала, докато дойде баща ти?

— Просто ми кажи.

Той въздъхва дълбоко, сякаш не може да повярва, че се предава.

— Да, открихме ракови клетки и по перифериите. Много съжалявам.

Ето, това е. Ракът е надупчил цялото ми тяло, имунната ми система е сдала багажа и те не могат да направят нищо повече за мен. Всяка седмица ме изследвах, очаквайки това. И ето че се случи.

Представях си, че когато ми го кажат, ще е като удар в корема — остра болка, последвана от тъпа и продължителна. Но се оказа, че последвалата изобщо не е тъпа. Остра е като бръснач. Сърцето ми препуска, адреналинът ме разтърсва.

— Татко знае ли?

Той кима.

— Имахме намерение да ти го съобщим заедно.

— Какви възможности съществуват?

— Имунната ти система е в колапс, Теса. Възможностите са ограничени. Ако искаш, може да продължим с преливането на кръв и на тромбоцити, но вероятно ефектът от тях ще бъде все по-краткотраен. Ако развиваш анемия веднага след процедурата, ще трябва да спрем.

— И тогава какво?

— Тогава ще направим всичко, за да ти осигурим комфорт, и ще те оставим на спокойствие.

— Не може да се прелива кръв всеки ден, нали?

— Не може.

— Значи няма да живея осем седмици, така ли?

Доктор Уилсън ме поглежда директно в очите.

— Ще се радвам, ако успееш.

Разбирам, че приличам на торба с кокали, покрити с тънка кожа. Виждам го в очите на Адам.

— Май не си ме виждал такава, а?

Той се навежда и ме целува по бузата.

— Красива си.

Но според мен винаги се е страхувал именно от това — дали ще продължава да ме харесва дори когато съм грозна и безполезна.

Донесъл ми е лалета от градината. Слагам ги в каната с вода, а той чете картоната ми. Известно време говорим празни приказки — как цветята, които купи от градинския център, се съвземат, колко се радва майка му на хубавото време и как стои все повече навън. Той поглежда през прозореца и се шегува за гледката към паркинга.

— Адам, искам да си естествен.

Той въси чело, не разбира.

— Не се преструвай, че ти пука. Не мисля да те ползвам като упойващо средство.

— Какво искаш да кажеш?

— Не искам фалшиво съчувствие.

— Аз не съм фалшив.

— Не те обвинявам. Не знаех, че ще се разболея толкова скоро. И че нататък нещата ще се влошават все повече.

Той остава замислен за момент, после сваля обувките си.

— Какво правиш?

— Нали искаш да съм истински?

Повдига одеялото и ляга до мен. Притегля ме и обвива ръце около мен.

— Обичам те — шепне гневно във врата ми. — Боли ужасно, повече от всичко досега, но продължавам да те обичам. Затова не смей да ми казваш, че не е така! Никога повече не го казвай!

Слагам ръка на устните му и той притиска лице в нея. Изведнъж осъзнавам колко самотен е всъщност.

— Съжалявам.

— Има защо.

Не иска да ме погледне. Опитва се да не заплаче.

Адам остава целия следобед. Гледаме малко MTV, той се зачита в оставения от татко вестник и аз дремвам няколко часа. Сънувам го, въпреки че е до мен. Вървим двамата през снега, но е горещо и ние сме само по бански костюми. Минаваме по пусти алеи, покрай заскрежени дървета по криволичещ път, който сякаш няма край.

Когато се събудам, отново съм гладна, затова го изпращам за още един сладолед. И започва да ми липсва още с излизането. Сякаш цялата болница се изпразва.

Защо става така? Скривам ръце под одеялото и забивам нокти една в друга, докато се върне и си легне отново до мен.

След малко се връща, маха обвивката на сладоледа и ми го подава. Аз го оставям на масичката до леглото.

— Погали ме.

Той ме поглежда смутено.

— Сладоледът ще се разтопи.

— Моля те!

— Аз съм тук. Докосвам те.

Взимам ръката му и я слагам на гърдите си.

— Ето така.

— Не, Тес. Може да те заболи.

— Няма.

— Ами ако сестрата влезе?

— Ако влезе, ще хвърлим подлогата по нея.

Той покрива нежно с шепа гърдите ми през пижамата.

— Така ли?

Докосва ме, сякаш съм скъпа вещ, сякаш е очарован от мен и тялото ми го изпълва с желание, дори и сега, докато съхне. Кожата му докосва моята и двамата потръпваме.

— Искам да правим любов.

Ръката му застива.

— Кога?

— Когато се върна у дома. Искам, преди да умра, да го направим още веднъж. Обещай ми.

Изразът на очите му ме плаши. Никога не съм го виждала такъв. Толкова дълбок и истински, сякаш вижда неща, които на другите дори не им идват на ум.

— Обещавам.

34.

Те се сменят като катетри. Татко идва сутрин. Адам идва следобед. Татко се връща вечерта с Кал. Мама идва в различно време и при второто си посещение успява да остане до мен по време на цялата процедура по преливане на кръв.

— Хемоглобинът и тромбоцитите идват всеки момент — ми каза, докато ме бодяха.

Радвам се, че е научила термините.

Минават десет дни. Дори пропускам Великден. Губя прекалено много време.

Всяка нощ лежа в единичното си болнично легло и мечтая за Адам, за преплетените му с моите крака, за топлината на тялото му.

— Искам да си отида вкъщи — казвам на сестрата.

— Не още.

— Сега съм по-добре.

— Но не достатъчно добре.

— На какво се надявате? На чудодейно лекарство?

Всяка сутрин слънцето се вдига и всички светлини в града угасват. Облаците тичат по небето, колите влизат и излизат от паркинга под прозореца, после слънцето поема отново надолу, скрива се зад хоризонта и още един ден си отива. Времето изтича. Животът ми изтича.

Събирам багажа си и се обличам. Сядам на леглото и се опитвам да изглеждам весела. Чакам Джеймс.

— Отивам си вкъщи — му казвам, когато влиза и се лепва за медицинския ми картон.

Той кима, може би го е очаквал.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Ще изпусна пролетта.

И посочвам през прозореца, в случай че е пропуснал да забележи окъпаната в слънце зеленина и преминаващите като вихър облаци в небето.

— Трябва да се спазва точният график за кръвното броене, Теса.

— Не може ли да бъда точна и у дома?

Той ме поглежда сериозно.

— Има лека разлика между живота, който си водила досега, и настоящата медицинска интервенция, с която поддържаме жизнените ти функции. Единствено ти можеш да прецениш. Отказваш ли се вече?

Продължавам да мисля за стаите у дома, за цвета на килимите и завесите, за точното място на всяка мебел. Толкова обичам онова пътешествие от стаята ми надолу по стълбите, през кухнята и в градината! Искам да го направя отново. Искам да седна на шезлонга под ябълката.

— Последното преливане действа само три дни — казвам тихо.

Той кима със съчувствие.

— Знам. Съжалявам.

— Тази сутрин ми направиха ново. Според теб, колко време ще ме поддържа?

— Не знам — въздъхва той.

Прокарвам длан по белия чаршаф.

— Искам да си отида вкъщи.

— Искаш ли да говоря с групата за подпомагане? Ако те гарантират всекидневни посещения, тогава можем да помислим. — Той окачва картон на края на леглото и ме поглежда. — Ще говоря с тях и когато дойде баща ти, ще се върна да го обсъдим.

После излиза, аз започвам да броя до сто. Една муха е забила хоботчето си в нещо на масата. Протягам пръст да докосна крехките ѝ крилца. Тя ме усеща, оживява и се понася на зигзаг към светлината, там, където не мога да я достигна.

Обличам якето, загръщам раменете си с шала и хващам чантата. Сестрата не ме забелязва, докато преминавам край кабинета ѝ и се качвам на асансьора.

Стигам до партера и пиша на Адам: „Помни, че ми обеща.“

Искам да умра по моя си начин. Това си е моята болест и моята смърт, следователно изборът е мой.

Ето това означава да приемеш нещата.

Какво удоволствие е да ходиш! Единият крак пред другия, следвайки жълтата линия по пода на коридора до рецепцията. Какво удоволствие е да преминеш през въртящата се врата, да обиколиш с

нея два пъти в чест на изобретателя ѝ! И какво удоволствие е да напълниш гърдите си с въздуха на този прекрасен, студен и стъписващ външен свят!

На входа има сергия. Купувам си „Дайъри Милк“ и дъвка. Докато плащам, жената зад сергията ме гледа странно. Може би след всичките облъчвания светя лекичко и може би някои хора виждат това сияние, виждат неоновите отблясъци, докато се движа.

Отивам бавно до стоянката за таксита и поглъщам с очи всеки детайл — окото на охранителната камера, която се полюлява на оста си, непрекъснатите писукания на мобилните телефони около мен. Прошепвам „сбогом“ и болницата сякаш се оттегля в почивка, сянката от чинарите покрива всичките ѝ прозорци с мрак.

Едно момиче минава с танцуваща походка, високите ѝ токчета потракат по асфалта, облизва пръстите си и аз усещам дъх на пържено пиле. Мъж държи за ръка хлипащо дете и крещи в телефона: „Не, мамка му, няма да купя картофи!“

Всички ние създаваме модели, споделяме моменти. Понякога си мисля, че единствено аз забелязвам това.

Докато се борим с обедния трафик, си поделям шоколада с шофьора на таксито. Той ми казва, че днес ще кара две смени и че мрази задръстванията. Докато пълзим през центъра, сочи колите около нас и пита отчаяно:

— Кога ще се оправи това?

За да го разведря, му предлагам дъвка. После пиша съобщение на Адам: „Трябва да си изпълниш обещанието.“

Докато обикаляме с колата, времето се променя, един облак закрива слънцето. Отварям прозореца. Дробовете ми се свиват от студения априлски въздух.

Шофьорът барабани нетърпеливо с пръсти по волана.

— Заседнахме!

Харесва ми подскачането на колите при тръгване и спиране, буботенето на автобусния двигател, нетърпеливите клаксони отзад. Харесва ми да пълзим толкова бавно по „Хай стрийт“, че да имам време да огледам непродадените великденски яйца, останали на витрината на магазинчето за вестници и списания, и събраните на спретнатата купчинка фасове зад „Чикън Джойнт“. Виждам деца, които носят странни неща — полярна мечка, октопод. Виждам името си под

гумите на спрялата пред магазина за детски храни детска количка — вече е избеляло, но все още се забелязва на тротоара по целия път до банката.

Звъня на Адам. Той не вдига, затова оставям ново съобщение: „Искам те.“

Толкова е просто.

На кръстовището има спряла неправилно линейка. Вратите са отворени, отблясъците от синята лампа осветяват улицата. Виждам ги дори и в надвесените ниско над главите ни облаци. На банката лежи жена, покрита с одеяло.

— Видя ли това? — пита шофьорът.

Всички гледат натам — хората от колите около нас, онези, излезли от офисите да хапнат по един сандвич за обяд. Главата на жената е покрита, но краката ѝ се виждат. Носи чорапогащник и обувките ѝ са под странен ъгъл. Тъмната като дъжд кръв се е събрала на локва до нея.

Шофьорът ме поглежда в огледалото.

— Кара те да осъзнаеш, нали?

Да. Толкова е осезаемо. Да бъдеш и да не бъдеш.

Докато чукам на вратата на Адам, имам чувството, че пръстите на краката ми излъчват животворен сок нагоре по глезените и прасците.

Сали откряхва лекичко и наднича. Усеждам прилив на любов към нея.

— Адам тук ли е?

— Не трябва ли да си в болницата?

— Вече не.

Тя ме поглежда объркано.

— Адам не каза, че те пускат.

— Защото е изненада.

— Още една? — Тя въздъхва, поглежда часовника си и казва: —

Няма да се прибере преди пет.

— Пет?

Тя ме оглежда внимателно.

— Добре ли си?

Не. Пет е много късно. Дотогава анемията ще ме повали.

— Къде отиде?

— В Нотингам с влака. На интервю.

— За какво?

— В университета. Иска да започне от септември.

Градината се завърта пред очите ми.

— Май че и ти си изненадана, колкото мен.

Аз спях в прегръдките му на онова тясно легло в болницата. „Погали ме“, му казах и той го направи. Каза ми: „Обичам те. Не смей да ми казваш, че не е така.“ Обеща ми.

Докато вървя обратно по пътеката към къщи, започва да вали. От небето се сипе красив като паяжина сребърен дъжд.

Дърпам копринената рокля от закачалката и срязвам голяма дупка под кръста, като отворена уста. Ножиците са остри, така че е лесно. Срязвам синята си рокля тип „прегърни ме“ през гърдите. Слагам ги на леглото една до друга като две копринени приятелки и галя мекия плат.

Това не помага.

Скапаните дънки, които купих с Кал, и без това не ми стават, затова режа крачолите им до коленете. Поря джобовете на всичките си анцузи, правя дупки на пуловерите и продължавам с другите дрехи.

Отнема ми цяла вечност да надупча ботушите. Ръката ме боли, гърдите ми хриптят. Но тази сутрин ми направиха преливане и из вените ми тече здрава кръв от други хора, затова не спирам. Срязвам и двата ботуша от горе до долу. Две страшни рани.

Искам да е празно. Да живея в стая без нищо в нея.

Отварям прозореца и изхвърлям ботушите. Те падат на поляната.

Небето е в облаци, плътни и ниски. Вали ситен дъжд.

Бараката е мокра. Тревата е мокра. Колелата на барбекюто поскърцват от вятъра.

Вадя всичките дрехи от гардероба. Гърдите ми хъркат, но аз продължавам.

Докато цепя якетата и поря пуловерите, из стаята хвърчат копчета. Съдирам всички панталони. Нарездам обувките си на перваза на прозореца и режа езиците им.

Чувствам се по-добре. Чувствам се жива.

Грабвам купчината дрехи от леглото и ги изхвърлям навън, заедно с обувките. Те падат на тревата и остават под дъжда.

Проверявам телефона си. Няма съобщения. Няма пропуснати обаждания.

Мразя стаята си. Всичко в нея ми напомня за нещо друго. Малката китайска купа е от семейство Стив. Кафявият глинен буркан, където мама държи бонбони. Спящото куче с пантофите, което

обикновено стои на камината. Моята зелена топка от стъкло. Всички се оказват на двора с изключение на кучето, което се разбива в оградата. Книгите се разтварят, когато ги изхвърлям навън. Страниците им пърхат като екзотични птици. Мятам сидитата и дивидитата като фрисби над съседската ограда. Нека Адам да ги пуска на новите си приятели от университета, когато умра. Юрган, чаршафи, одеяла — всичко навън. Шишенцата с лекарства и кутиите на шкафчето до леглото, чекмеджето със спринцовките. Мазилото за дерматит, течният крем. Кутията с бижутата.

Разрязвам топката за сядане, пръсвам по пода полиестеровите топчета и изхвърлям празния чувал на дъжда. Сега градината е осеяна с какво ли не. Тези неща ще покълнат и пораснат. Дърво с панталони. Лоза, натежала от обувки. По-късно ще метна и себе си и ще пусна корени на онова сенчесто място до бараката.

Все още нямам съобщение от Адам. Хвърлям телефона си през оградата в неговата градина.

Телевизорът е адски тежък. Гърбът ме боли. Краката ми се разтреперват. Влага го и го вдигам на килима, но усещам, че не мога да дишам, и се налага да спра. Стаята се накланя на една страна. Дишай. Дишай. Можеш да го направиш. Всичко трябва да изчезне.

Стоя на перваза на прозореца с телевизора.

И го мятам навън.

Трясък. Стъкло и пластмаса хвърчат из въздуха.

Това е. Всичко е отвън. Свърши се.

Татко влиза с гръм и трясък. Остава за момент неподвижен, с отворена уста.

— Чудовище! — прошепва отчаяно.

И аз запушвам ушите си.

Той приближава и ме хваща за раменете. Дъхът му мирише на застоял цигарен дим.

— Искаш да ме оставиш без нищо ли?

— Вкъщи нямаше никого.

— И по този случай реши да разрушиш къщата!

— Къде беше?

— До супермаркета. После отидох в болницата, но не те намерих. Всички полудяхме от притеснение.

— Не ми пука.

— Но на мен ми пука. И то много. Това ще отнеме и последните ти сили.

— Това си е моето тяло. Мога да правя каквото си искам с него.

— Значи вече не те е грижа за него, така ли?

— Не, писна ми от него. Писна ми от лекари, игли, кръвни проби и преливания. Писна ми да лежа в онова легло ден след ден, докато вие си живеете живота. Мразя ви. Мразя ви всички до един. Адам е на интервю в университета в Нотингам. Знаеше ли за това? Той ще остане тук години наред и ще прави каквото си иска, а аз след няколко седмици ще бъда под земята.

Татко се разплаква. Сяда на леглото, подпират глава с ръце и зарива като дете. Не знам какво да направя. Защо е по-слаб от мен? Сядам до него и го побутвам по коляното.

— Татко? Няма да се върна в болницата.

Той изтрива нос в ръкава и ме поглежда. Много прилича на Кал.

— Значи наистина ти е дошло до гуша?

— Наистина.

Слагам ръка на рамото му и той слага глава на моето. Галя косата му. Имам чувството, че се носим из морето на лодка без весла. През отворения прозорец подухва лек ветрец. Седим така с часове.

— Ако съм вкъщи, може и да не умра.

— Това ще е чудесно.

— Ще си взема годишните изпити. Ще се запиша в университета.

Той въздъхва, протяга крака напред и затваря очи.

— Великолепно.

— Ще си намеря работа и един ден може би ще имам деца. Честър, Мерлин и Дейзи.

Той отваря бързо очи.

— Бог да им е на помощ!

— Ти ще си дядо. Ще ви идваме често на гости. Ще ви посещаваме години наред, докато навършиш деветдесет.

— И после какво? Ще спреш да идваш?

— Не. После ще умреш. Преди мен. Както трябва да бъде.

Той не отговаря. Вечерният сумрак влиза през прозореца и ръката му потъва в сянката, сякаш изчезва бавно.

— Няма да живееш тук, а близо до морето, в по-малка къща. Аз ще имам ключове, защото ще те посещавам много често. Един ден идвам, както обикновено, но виждам, че завесите не са вдигнати и пощата е на пода пред вратата. Тичам към спалнята да видя къде си. Толкова съм щастлива, като те откривам да си лежиш спокойно в леглото, че се засмивам на глас. Но когато дърпам завесите, виждам, че устните ти са сини. Пипам бузите ти. И те са студени. Ръцете ти също. Викам те, повтарям името ти отново и отново, но ти не ме чуваш и не отваряш очи.

Татко сядна на леглото и се разплаква отново. Прегръщам го по силно и го потупвам по гърба.

— Извинявай. Изплаших ли те?

— Не, не! — отдръпва се той и избърсва сълзите с ръка. — Ще отида да разчистя в двора, преди да се е стъмнило. Нали няма да побеснееш, докато съм навън?

— Няма.

Заставам до прозореца и го наблюдавам. Вали силно и той е с анорак и гумени ботуши. Взима метла и количката от бараката. Слага си работни ръкавици. Вдига телевизора. Изсипва счупените стъкла в количката. Взима един кашон и прибира в него книгите. Обира дори и скъсаните страници по оградата.

Кал се появява с ученическа униформа, раница и колело. Татко го посреща и го прегръща.

Кал оставя колелото и се захваща да помага на татко. Като истински ловец на съкровища вдига всяка джунджурия и я оглежда внимателно. Намира сребърната верижка, която ми подариха за рождения ден, и кехлибарената гривна. Открива и други глупави неща — охлюв, перце, красиво камъче. После вижда локва с кал и стъпва в нея. Татко го гледа и се усмихва. Подпира се на дръжката на метлата и се смее с глас.

Кал също се смее.

Дъждът барабани по стъклото и мокри главите и на двамата.

36.

— Щеше ли да ми кажеш някога?

Адам ме гледа накриво от стола.

— Щеше да е много трудно.

— Ти опита ли?

Той свива рамене.

— Опитах няколко пъти. Изглеждаше толкова несправедливо!
Как бих могъл да мисля за живота в такъв момент?

Навеждам се към него.

— Да не ти е мъчно, че ще трябва да останеш тук?

— Не, не.

— Защото, ако искаш и ти да умреш, имам план. Взимаш завоя с огромна скорост точно когато отсреща се задава нещо голямо, и умираме заедно — море от кръв, общо погребение, вплетени във вечността кости. Харесва ли ти?

Той ме поглежда ужасено и това ме кара да се засмея. Той също се засмива облекчено в отговор. Мъглата се разпръсква, слънцето отново надниква през прозореца.

— Хайде да забравим за това, Адам. Просто моментът беше лош, това е всичко.

— Изхвърли всичко през прозореца!?

— Не само заради теб.

Той обляга глава на стола и затваря очи.

— Сигурно не.

Татко му е казал, че съм приключила с болниците.

Всички знаят. Филипа ще дойде утре сутринта да обсъдим възможностите, въпреки че според мен няма какво да се обсъжда. Днес е втори ден след преливането и ефектът му вече се губи.

— И как беше в университета?

Той отново свива рамене.

— Мястото е много голямо, има много сгради. За малко да се изгубя.

Но е развълнуван за бъдещето си. Виждам го в очите му. Взел е влака и е отишъл в Нотингам. И ще отиде на още много места без мен.

— Запозна ли се с някакви момичета?

— Не.

— Защото в университета хората правят точно това.

Той става от стола, премества се на ръба на леглото и се вглежда в мен. Очите му са сериозни.

— Отидох, защото преди да те срещна, животът ми беше пълен боклук. Защото не искам да остана тук, когато ти си отидеш, не искам да живея с мама и всичко да продължи постарому. Никога нямаше да замина, ако не беше ти. Всичко е заради теб.

— Бас държа, че ще ме забравиш до края на първия семестър.

— Бас държа, че няма.

— Обикновено става точно така.

— Стига, Тес! Трябва ли да направя нещо откачено, за да ми повярваш?

— Да.

Той се смее.

— Какво предлагаш?

— Да си изпълниш обещанието.

Той хваща края на юргана, но аз го спирам с жест.

— Първо угаси осветлението.

— Защо? Искам да те гледам.

— Да гледаш купчина кокали? Не, моля ти се!

Той въздъхва, гаси осветлението и сяда отново на леглото. Решавам, че го плаша, защото не ляга до мен, а гали крака ми през юргана от глезена до бедрото, после минава на другия крак и отново от бедрото до глезена. Ръцете му са сигурни. Като че ли настройват музикален инструмент.

— Мога да прекарам часове върху всеки сантиметър от теб — прошепва той и се засмива неловко, сякаш казаното от него не е много подходящо. — Много си красива.

Под неговите ръце наистина съм красива. Защото пръстите му придават на тялото ми други форми.

— Харесва ли ти да те галя така?

Аз кимам и той слиза от леглото, коленичи на килима и хваща краката ми между ръцете си, топли ги през чорапите. Масажира ги

толкова дълго, че почти заспивам, но когато сваля чорапите, повдига краката ми до устните си и започва да ги целува, се разбудвам. Прокарва бавно език по всеки пръст и хапе лекичко ходилата ми. После облизва извивките на петите.

Не мислех, че тялото ми ще усети отново страстта, не и онази, която изпитвах с него преди, и потръпвам от радост, когато я усещам да се разгаря в мен. Той също я усеща, знам го. Сваля тениската си и изритва обувките. Погледите ни се вплитат един в друг, докато сваля дънките.

Той е удивително красив. Косата му е съвсем къса, по-къса от моята. Впивам поглед в извивката на гърба му, докато сваля дънките си, и в заякналите от работата в градината мускули.

— Идвай! — шепна нетърпеливо.

Стаята е топла, радиаторите са горещи, но аз потръпвам, когато вдига юргана и се мушва при мен. Внимава да не ми тежи. Повдига се на лакът и ме целува нежно.

— Не се страхувай от мен, Адам.

— Не се страхувам.

Но моят език достига пръв до неговия. Ръката ми насочва неговата към гърдите ми и го насърчава да събуе дънките ми.

Той простенва гърлено, докато ме целува надолу. Засуква нежно гърдите ми като бебе, аз залюлявам главата му и го галя по косата.

— Толкова много ми липсваше! — шепна тихо.

Ръката му достига до кръста ми, до корема, до бедрата. Целувките следват пътя ѝ и продължават надолу, докато главата му се намества между краката ми. Той вдига глава и ми иска разрешение с поглед.

Мисълта, че ще ме целуне там, ме разтърсва.

Главата му се губи от полезрението ми, раменете му са под бедрата ми. Кожата ми тръпне под топлия му дъх. И той започва много бавно.

Ако можех да подскоча до луната, щях, ако можех да вия срещу нея, щях. Да изживея това, когато мислех, че всичко е свършило, когато тялото ми започва да се разпада и когато не ми беше останала вяра, че някога пак ще изпитам наслада... фантастично е!

Аз съм благословена.

— Ела, ела!

Тревогата проблясва в очите му.

— Добре ли си?

— Откъде знаеш как да го правиш?

— Добре ли беше?

— Невероятно.

Той се ухилва глупашки, доволен от себе си.

— Веднъж го гледах на филм.

— Ами ти? Ти не изпита удоволствие.

Той свива рамене.

— Няма проблем. Ти си уморена. Не е необходимо да правим нещо.

— Може да си помогнеш сам.

— Пред теб?

— Аз ще те гледам.

Той се изчервява.

— Ти сериозно ли?

— Защо не? Искам спомени.

Той се усмихва срамежливо.

— Ама ти наистина искаш да го направя!?

— Наистина искам.

Той коленичи до леглото. Вече не ми е останала енергия, но ще му подаря погледа си.

Адам се докосва, очите му са в гърдите ми. Никога не съм преживявала нещо толкова интимно, никога не съм предполагала, че съществува такава съвършена любов, когато устните му се разделят, очите му се премрежват и той простенва:

— Обичам те, Тес! Обичам те с цялото си сърце!

37.

— Кажи ми как ще бъде.

Филипа кима, явно е очаквала въпроса ми. Днес изглежда различна, дистанцирана някак си, истински професионалист. Подозирам, че започва да се отдръпва. Какво друго може да направи? Работата ѝ е да помага на умиращите, ако се сближи прекалено много, може да пропадне в ада.

— От сега нататък няма да ти се яде толкова. Вероятно ще спиш много. Няма да имаш сили за дълги разговори, но ще успееш да побъбриш десетина минути между спанетата. Ако е достатъчно топло, може да ти се прииска да слезеш по стълбите, дори да излезеш в градината. Но предимно ще спиш. След известно време ще започнеш да се отнасяш, моментите на съзнание ще се редят с безсъзнание и няма да си в състояние да комуникираш, но ще знаеш, че близките ти са с теб, и ще можеш да ги чуваш. Накрая ще загубиш връзката.

— Ще боли ли?

— Мисля, че ще се справим с болката.

— Но в болницата не успяха. Поне в началото.

— Да — признава тя. — В началото не успяха да определят точните обезболяващи. Но сега ти даваме морфинов сулфат, който е с удължено освобождаване. Приготвила съм ти и ораморф за спешни случаи. Не би трябвало да усещаш болка.

— Ще се изплаша ли?

— Според мен, няма правилен или неправилен начин. — Тя ме поглежда и от погледа ми разбира, че за мен това са глупости. — Ти си изтеглила лош късмет, момиче, и ако бях на твое място, щях много да се изплаша. Но искам да ти кажа, че както и да преживееш тези последни дни, ще е точно както трябва да бъде.

— Не ми е приятно, като казваш „тези дни“.

— Разбирам — мръщи се тя. — Извинявай!

После ми обяснява как да приемам лекарствата за болката, показва ми пликчетата и шишенцата. Говори тихо, думите ѝ се сипят

върху мен, но инструкциите не достигат до съзнанието ми. Имам усещането, че целият ми досегашен живот е имал една единствена цел — да ме доведе дотук. Че съм се родила и израснала, за да получа тази новина и жената да ми даде тези лекарства.

— Имаш ли други въпроси, Теса?

Опитвам се да мисля за нещата, за които трябва да попитам. Но нищо не ми идва на ум, чувствам се неудобно, сякаш тя е дошла да ме изпрати на гарата и двете тайно се надяваме влакът да тръгне побързо, за да не се налага да водим този глупав разговор.

Време е.

Навън е ясна априлска пролет. Светът ще продължи напред без мен. Няма начин. Ракът се е разпрострял из целия ми организъм и не може да се направи нищо.

Филипа казва:

— Сега ще сляза да поговоря с баща ти. По-късно ще те видя пак.

— Не е необходимо.

— Знам, но ще дойда.

Милата дебела Филипа, която помага на всички хора между Лондон и южния бряг да умрат! Тя се навежда и ме прегръща. Тялото ѝ е меко и потно, мирише на лавандула.

Филипа си тръгва и аз заспивам. Сънувам, че влизам в хола и заварвам всички да седят там. Татко издава звуци, каквито не съм чувала от него.

— Защо плачеш? — питам го аз. — Какво се е случило?

Мама и Кал са седнали един до друг на дивана. Кал е с костюм и вратовръзка като умален участник в състезание по снукър.

И изведнъж ме пронизва — аз съм мъртва.

— Аз съм тук! До вас! — крещя, но никой не ме чува. Веднъж гледах един филм за мъртвите — как не си отиват отгук и живеят безшумно между нас. Искам да им го кажа. Опитвам се да почукам с химикалка по масата, но ръката ми минава през дървото. И през дивана. Преминавам през стената и се връщам пак през стената. Прокарвам пръсти по косата на татко и той се размърдва на стола, вероятно си мисли, че е от течението.

После се събуждам.

Виждам го на стола до леглото. Щом отворям очи, хваща ръката ми.

— Как се чувстваш?

Вслушвам се в себе си, търся знаци.

— Не ме боли.

— Това е добре.

— Но съм малко уморена.

Той кима.

— Гладна ли си?

Искам да съм. Заради него. Искам да помоля за скариди с ориз и пудинг, но това означава да го излъжа.

— Искаш ли нещо да ти донеса? Какво искаш?

Да видя бебето. Да завърша училище. Да порасна. Да обиколя света.

— Може ли малко чай?

Татко изглежда доволен.

— А нещо друго? Бисквитка?

— Химикалка и лист.

Той ми помага да седна. Потупва възглавниците зад гърба ми, включва нощната лампа и ми подава бележник и химикалка от лавицата. После слиза долу да включи чайника.

Номер единайсет. Чаша чай.

Номер дванайсет...

Инструкции за татко

Не искам да ме вкарват във фризер. Искам да ме оставиш у дома до погребението. Нали ще намериш някой да седи до мен, в случай че се почувствам самотна? Обещават да не те плаша.

Искам да ме погребете с роклята на пеперудите, с люляковия сутиен и бикини и с черните ботуши с ципа (всички са в куфара за Сицилия). Сложете ми и гривната, която ми подари Адам.

Не ме гримирайте. Гримът стои грозно на мъртви хора.

Не искам да ме кремират. Кремацията замърсява атмосферата с диоксин, солна киселина, флуороводородна киселина, серен диоксид и карбонов диоксид. Освен това, по крематориумите използват онези гадни призрачни покривала.

Искам погребение в гората, в ковчег от върба, който след време ще се разгради. Хората от Центъра за природосъобразна смърт ми помогнаха да намеря място недалеч от дома и ще се заемат с всички подробности.

Искам да посадите върху гроба ми или до него дърво, местен вид. Предпочитам да е дъб, но нямам нищо против, ако е кестен или върба. И на него да поставите дървена табела с името ми. Посадете върху гроба диви цветя.

Нека службата да е обикновена. Кажете на Зоуи да доведе и Лорън (ако е родена вече). Покани Филипа и съпруга ѝ Анди (при положение че иска да дойде), и Джеймс от болницата (но той може да е зает).

Не искам на гроба ми да говори човек, който не ме познава. Хората от Центъра ще бъдат там, но не бива да се намесват. Искам да говорят само тези, които обичам, и дори и да се разплачеш, няма значение. Бъди честен. Ако искаш, кажи, че съм била чудовище, кажи как съм ви карала всичките да се въртите около мен като пумпали. Ако се сетиш за нещо хубаво, кажи и него. Направи си списък, защото на погребение хората често забравят какво са искали да кажат.

В никакъв случай не рецитирай стиховете на Уистън Оудън. Те са писани за смъртта (ха-ха) и са прекалено тъжни.

Накарай някой да прочете дванайсети сонет на Шекспир.

Музика — „Блакбърд“ на Бийтълс. „Плайнзоун“ на Кюър. „Живей, като че умираш“ на Тим Макгроу. „Всички дървета в полето ще ти ръкопляскаат“ на Стивънс. Може да няма време за всичките, но на последната държа. Зоуи ми помогна да ги избера и ги има всичките на айпода си (има и слушалки, ако ти трябват).

След това отидете на обяд в кръчмата. Събрала съм двеста и шейсет паунда в сметката си и държа да ги използваш за това. Сериозно, искам обядът да е от мен. Поръчай пудинг — гъст, с лепкав карамел, шоколадов кейк, мелба. Знам, че не са полезни за теб, но ги поръчай. Ако искаш, се напий (но не плаши Кал). Похарчи всичките пари.

След това, когато минат няколко дни, започни да се оглеждаш за мен. Може би ще ти напиша нещо на запотеното огледало, докато се бръснееш, или ще се заиграя с листата на ябълката, когато си в градината. Може да се прокрадна в съня ти.

Посещавай гроба ми, когато имаш време, но не се кори, ако не можеш или смениш къщата и тя се окаже прекалено далече. Там изглежда прекрасно през лятото (провери в интернет). Може някога да си направите пикник и да поседите с мен. Ще ми хареса.

Окей, това е.

Обичам те.

Теса.

38

— Ще бъда единственият в училище с мъртва сестра.

— Ще бъде готино. Може дълго време да не пишеш домашни и всички момичета ще ти съчувстват.

Кал обмисля думите ми.

— Ще ти бъда ли все още брат?

— Разбира се.

— Но ти няма да знаеш за всичко, което ми се случва.

— О, бъди сигурен, че ще знам.

— Ще ме преследваш ли?

— Ти искаш ли?

Той се усмихва нервно.

— Може да се изплаша.

— Тогава няма.

Но той не мирясва, крачи по килима между леглото и гардероба. След болницата нещо между нас се промени. Шегите ни вече не вървят.

— Ако искаш, хвърли телевизора през прозореца, Кал. Това ще ме накара да се почувствам по-добре.

— Не искам да го хвърлям.

— Тогава ми покажи някой нов фокус.

Той отива на бегом да си вземе нещата и се връща със специалното сако — черно и с цял куп тайни джобове.

— Сега гледай внимателно.

Завързва две копринени кърпи една за друга и ги напъхва в юмука си. После отваря ръка пръст по пръст. Тя е празна.

— Как го направи?

Кал клати глава и се потупва по носа с магическата пръчица.

— Фокусниците не издават тайните си.

— Направи го отново.

Но той вече поставя пред мен колода карти с лицата надолу.

— Избери си една, погледни я, но без да ми казваш каква е.

Избирам дама пика, после я мушвам обратно в колодата. Кал разбърква картите и отново ги пръсва пред мен, но този път с лицето нагоре.

Дама пика я няма.

— Много си добър.

Той се плъосва на леглото до мен.

— Но не достатъчно. Искам да направя нещо по-значително. Нещо страшно.

— Може да ме разсечеш на две, ако искаш.

Той се засмива, но почти веднага се разплаква, първо без глас, после започва да хълца и да ридае. Доколкото знам, това е вторият път, когато изобщо е плакал, и си мисля, че ще му подейства добре. И двамата го приемаме, сякаш няма какво да се прави, сякаш носят му кърви и в момента никой не може да му помогне. Протягам ръце и го прегръщам. Той слага глава на рамото ми и продължава да хълца, сълзите му мокрят пижамата ми. Иска ми се да ги оближа. Тези истински, истински сълзи.

— Обичам те, Кал.

Оказа се лесно.

И въпреки че това го кара да заплаче по-силно, аз се радвам, че събрах сили да му го кажа.

Номер тринайсет: да прегърна брат си, когато здрачът приседне на перваза на прозореца.

Адам се качва до мен на леглото и дърпа юргана до брадичката си, като че ли му е студено или се страхува, че таванът може да падне на главата му.

— Утре баща ти ще купи походно легло и ще го сложим тук, до твоето — казва той.

— Не искаш ли повече да спиш до мен?

— Може би ти няма да искаш, Тес. Може да не искаш да те прегръщат.

— Ами ако искам?

— Тогава ще те прегърна.

Но тази мисъл го ужасява. Виждам го в очите му.

— Всичко е наред. Освобождавам те.

— Млъкни.

— Не, сериозно. Освобождавам те.

— Не искам да съм свободен. — Обръща се към мен и ме целува.

— Събуди ме, ако имаш нужда от нещо.

Адам заспива бързо. Аз лежа тихо и слушам как светлините на града угасват една след друга. Хората си шепнат „лека нощ“. Пружините на леглата им скърцат сънливо.

Намирам ръката му под юргана и я стискам силно. Тази нощ съм щастлива, че съществуват катетри, медицински сестри и шофьори на големи камиони, които изминават далечни разстояния. И мисълта, че в други времеви пояси сега жените перат дрехи на реката и децата бързат към училище, ме успокоява. И че точно в момента някъде по белия свят едно момче слуша веселия звън на чинарите на козите, докато изкачва планината. Много, много съм щастлива.

Зоуи шие. Не съм подозирала, че може. На коленете ѝ е просната сладка жълта бебешка пелена.

Тя затваря едно око и промушва конеца през игленото ухо, после прави възел между напљунчените си пръсти. Кой я е учил на това? Гледам я няколко минути как шие, сякаш го е правила цял живот. Русата ѝ коса е вдигната високо, на врата между основата на косата и яката на блузата ѝ се е очертал нежен триъгълник. Тя шие и хапе лекичко долната си устна, съсредоточена в работата.

— Живей — казвам изведнъж. — Ще живееш, нали?

Тя вдига рязко поглед към мен и изсмуква кръвта от уводения палец.

— По дяволите! Не знаех, че си будна.

Става ми смешно.

— Направо цъфтиш.

— Направо съм дебела. — Става от стола и ми завира корема си в лицето като доказателство. — Станала съм истинска мечка.

Искам да бъда онова бебе дълбоко в нея. Да бъда мъничка и здрава.

Инструкции за Зоуи

Не казвай на дъщеря си, че планетата ни умира. Показвай ѝ само прекрасни неща. Бъди за нея стълб, въпреки че твоите родители не са до теб. И не се забърквай никога с момче, което не те обича.

— Мислиш ли, че когато бебето се роди, животът, който водеше преди, ще ти липсва?

Зоуи ме поглежда сериозно, дори строго.

— Трябва да се облечеш. Не е добре за теб да стоиш цял ден по пижама.

Облягам се на възглавниците и поглеждам нагоре. Когато бях дете, исках да живея на тавана. Изглеждаше ми чист и подреден, като връх на торта. Сега ми напомня единствено за болничните чаршафи.

— Имам чувството, че те предавам. Няма да мога да ти помогна с бебето.

Зоуи вдига поглед към прозореца.

— Навън е прекрасно. Искаш ли да помоля Адам или баща ти да те пренесат долу?

На поляната птичките си правят турнир. Парцаливи облаци се събират по краищата на синьото небе. Пейката е топла, събирала е слънце часове наред.

Зоуи чете списание. Адам гали краката ми през чорапите.

— Чуй това — казва Зоуи. — Това печели състезанието за най-смешен виц.

Номер четиринайсет: виц.

— Един мъж отива на лекар и казва: „Докторе, една ягода заседна в задника ми.“ „О — отвърща докторът, — имам специален крем за нея.“

И тримата избухваме в смях. Аз съм един смеещ се скелет. Да чуя смеха си заедно с този на Зоуи и Адам, е като да прескоча през прозореца посред нощ. Всичко може да се случи след това.

Зоуи слага бебето в ръцете ми.

— Казва се Лорън.

Лорън е дебела, лепкава и омазана с мляко. Мирише на хубаво. Размахва ръчички пред мен, загребва лакомо въздух с малките си пръстчета. Приличните ѝ на полумесец нокти попадат в носа ми.

— Здравей, Лорън.

Казвам ѝ, че е голямо и умно момиче, както и всички глупави неща, които си представям, че бебетата искат да чуят. Тя ме поглежда с бездънните си очи и се прозява широко. Виждам всичко, което крие малката ѝ розова уста.

— Харесва те — казва Зоуи. — Знае коя си.

Слагам Лорън Теса Уолкът да подпре главичка на рамото ми и чертая с ръка широки кръгове по гърба ѝ. Заслушвам се в ударите на сърцето ѝ. То бие предпазливо, но уверено. Лорън е невероятно топла.

Под ябълковото дърво танцуват сенки. Лъчите струят през клоните. Някъде отдалече долита бръмчене на косачка. Зоуи продължава да чете списанието си, но когато вижда, че съм будна, го оставя върху коленете си.

— Спа цяла вечност — казва тя.

— Сънувах, че Лорън се е родила.

— Хубава ли беше?

— Разбира се.

Адам ми се усмихва.

— Здравей.

Татко идва към нас по пътеката и ни снима с камерата.

— Недей — викам към него. — Това е отвратително.

Той занася камерата вкъщи, излиза отново с кутията за рециклиране в ръка, оставя я до портата и започва да събира увехналите цветя.

— Татко, поседни при нас.

Но него не го свърта на едно място. Отново влиза вкъщи и ни носи купа с грозде, шоколадови бонбони и чаши с плодов сок.

— Някой иска ли сандвич?

Зоуи клати глава.

— Бонбоните са ми достатъчни.

Харесва ми как цупи устни, докато смуче бонбона.

Магия, която ще държи смъртта надалеч:

Помоли приятелката си да ти прочете най-готиното от списанието си — модата, клюките. Накарай я да седне близо до теб и опипай невероятно надрелия ѝ напоследък корем. И когато дойде време да си ходи, поemi дълбоко въздух и ѝ кажи, че я обичаш. Защото това е истина. И когато тя се наведе и прошепне в ухото ти същото, я прегърни силно, понеже това не са думи, които си казвате всеки ден.

Когато брат ти се върне от училище, го накарай да седне до теб и да ти разкаже всяка подробност от деня си, всеки урок, всеки разговор, дори какво е ял на обяд, разпитвай го, докато не му омръзне и не

започне да те моли да го пуснеш да отиде в парка и да поиграе футбол с приятелите.

Изчакай майка си да си събуе обувките и масажирай краката ѝ, защото новата ѝ работа в книжарницата изисква от нея да стои цял ден на крак и да бъде учтива с непознатите. Усмихни се, когато подарява на баща ти книга. Може да си позволи тази щедрост, защото я е взела с намаление.

Не пропускай да видиш как баща ти я целува по бузата. Гледай ги, докато се усмихват един на друг. Каквото и да се случва, те са твои родители.

Слушай съседката, когато подрязва розите, докато сенките се удължават и шарят поляната в тъмнозелено. Тя си тананика стара песничка, а ти си под одеялото със своя любим. Кажу му, че се гордееш с него, защото се погрижи за градината на майка си и я насърчи да посади цветя.

Изследвай внимателно Луната. Тя е близо и има розов ореол. Гаджето ти казва, че това е оптическа измама, че тя изглежда голяма, защото е под определен ъгъл спрямо Земята.

Сравни размерите си с нейните.

И вечерта, когато те отнесат отново в стаята и този ден отлети, не позволявай на любимия си да легне в походното легло. Кажу му, че искаш да спиш в прегръдките му, и не се страхувай, че той може да не иска, защото, ако все пак го направи, значи те обича, а само това има значение. Вплети крака в неговите. Наблюдавай го как спи. Слушай равномерното му дишане.

И ако чуеш звук, подобен на приближаващо се хвърчило, на бавно въртящи се криле на вятърна мелница, кажи: „Не още, не още.“

Продължавай да дишаш. Само не спирай. Лесно е. Навътре, навън.

Светлината се завръща. Абсолютния мрак просветлява лекичко по краищата. Устата ми е пресъхнала. Зрънцата от поетите през нощта лекарства дразнят гърлото ми.

— Здравей — казва Адам.

Събудил се е възбуден, извинява ми се със смутена усмивка, после дърпа завесите и се заглежда навън. Над него плуват бледорозови утринни облаци.

— Ще живееш години наред без мен — казвам тихо.

Той се обръща.

— Да ти направя ли нещо за закуска?

И ми носи разни неща, като истински иконом. Лимонов сок. Бутилка с гореща вода. Чиния с нарязан на парченца портокал. Още едно одеяло. Слиза отново и слага на печката канелени пръчици, защото искам да помириша Коледа.

Как се случи толкова бързо? Как изведнъж се превърна в реалност?

Моля те, ела и легни върху мен, прегърни ме, завий ме с ръцете си и ме стопли, накарай това да спре.

— Мама поставя решетка в градината — казва ми Адам. — Първо реши да отглежда подправки, после рози, сега иска орлов нокът. Може да сляза и да ѝ помогна, когато баща ти дойде. Нали нямаш нищо против?

— Не.

— Не искаш ли да излезеш малко навън?

— Не.

Не ми се иска да съм навън. Слънцето напича главата ми и всичко започва да ме боли.

Този побъркан психар заповядва на всички да отидат на игрището и казва — ще избира един от вас, само един, и той ще умре, и всички започват да се оглеждат и да си мислят: „Не може да съм аз, защото тук сме хиляди и статистически погледнато, възможността е нулева.“ А психарят обикаля напред-назад, оглежда всички и когато стига до мен, спира, колебае се за миг, после се усмихва и ме посочва: „Избирам теб.“ И аз се стъписвам, че съм аз, и в същото време си мисля, разбира се, че съм аз, защо да не съм, знаех го и преди.

Кал нахлува в стаята.

— Може ли да изляза?

— Къде? — пита татко.

— Просто навън.

— Бъди по-конкретен.

— Ще ти кажа, като стигна дотам.

— Лош опит.

— На всички други им позволяват просто да излязат навън.

— Другите не ме интересуват.

Кал затръшва вратата, обладан от прекрасен гняв. В косата му има зелени тревички от градината, под ноктите му се вижда кал. Той има достатъчно сили да отвори вратата и да я затръшне след себе си.

— Всички сте гадняри! — крещи и слиза на бегом по стълбите.

Инструкции за Кал

Не умирай млад. Не се разболявай от менингит, нито от СПИН, нито от каквото и да е друго. Не участвай във войни, не се присъединявай към култове или религии, не губи сърцето си по някой, който не заслужава. Не си мисли, че трябва да си идеален, защото си останал единствен. Бъди лош, колкото си искаш.

Хващам ръката на татко. Пръстите му са грапави, сякаш са минали през ренде.

— Какво си правил?

— Не знам — свива той рамене. — Не съм забелязал.

Още инструкции за татко: Покажи на Кал, че ти е достатъчен.

Обичам те. Обичам те. Изпращам това съобщение чрез пръстите си към неговите, оттам нагоре по ръката му към сърцето. Чуй ме. Обичам те. И съжалявам, че те оставям.

Събуждам се след няколко часа. Как се случи това?

Кал отново е тук, седи до мен на отрупаното с възглавници легло.

— Извинявай, че се разкрецях.

— Татко ли те накара да ми се извиниш?

Той кима. Завесите са вдигнати и мракът се е върнал в стаята.

— Страх ли те е? — пита ме съвсем тихо, сякаш само си го е мислел, но не е искал да го каже на глас.

— Страх ме е, че ще заспя.

— И няма да се събудиш?

— Да.

Очите му проблясват в тъмното.

— Но знаеш, че няма да е тази нощ, нали? Искам да кажа, че ще го усетиш, нали?

— Няма да е тази нощ.

Той скланя глава на рамото ми и казва:

— Не искам да става.

41.

Звънчето, което ми дадоха, бие стряскащо силно в нощта, но какво от това? Адам идва замаян от съня, по боксерки и тениска.

— Ти ме остави.

— Слязох за минутка долу да си направя чай.

Не му вярвам. И не ми пука за чая му. Ако е толкова жаден, може да пие от топлата вода в каната.

— Хвани ме за ръката и не я пускай!

Всеки път, когато затворя очи, започвам да пропадам. Едно безкрайно пропадане.

Всичко е същото — светлината през завесите, далечният грохот на трафика, шуртенето на водата от бойлера. Ще бъде един обикновен ден, само дето аз съм по-уморена и кожата ми е по-прозрачна. И съм по-малка от вчера.

И... Адам е на походното легло.

Опитвам се да седна, но не мога да събера сили.

— Защо спиш долу?

Той хваща ръката ми.

— Тази нощ имаше болки.

Дръпва завесите точно както ги дръпна и вчера. Застава пред прозореца и поглежда навън. Небето над него е воднистосиньо.

Двамата сме правили любов двайсет и седем пъти и спяхме на едно легло шейсет и два дни. Това е много любов.

— Закуска? — пита той.

Не искам да умирам.

Все още не съм получила достатъчно любов.

43.

Мама ме е раждала в продължение на четиринайсет часа. Календарът показва, че е било в най-горещия майски ден. Било е толкова топло, че през първите две седмици от живота си не съм носела никакви дрехи.

— Слагах те на корема си и спяхме с часове — разказва тя. — Беше толкова горещо, че не можехме да правим нищо друго, освен да спим.

Това преминава през съзнанието ми като шарада.

— Качвах те на автобуса и отивахме да се видим с баща ти през обедната почивка. Ти седеше в скута ми и зяпаше хората. Погледът ти беше толкова настойчив. Всички се учудваха.

Светлината е много ярка. Един огромен сноп лъчи влиза през прозореца и огрява леглото. Не се налага да мърдам, за да сгрея ръцете си на слънцето.

— Помниш ли, когато бяхме в Кромър и ти изгуби прекрасната си гривна на плажа?

Донесла е снимки и ги поставя пред очите ми една по една. Следобедната светлина и редовете от зелено-бели маргаритки.

Тебеширената светлина на зимата по градска къща.

Жълтите листа, калните обувки и голямата черна кофа.

— Помниш ли това?

Филипа ми каза, че накрая ще мога само да слушам хората, но не спомена, че докато говорят, ще виждам цветове.

Изреченията се вият из стаята като дъги.

Изведнъж се обърквам. Седя на леглото вместо мама, а тя е в него и умира. Дърпам завивките и виждам, че е гола, една сбръчкана старица с посивели косми по пубиса.

Разплаквам се за някакво куче, ударено от кола и погребано наблизко. Никога не сме имали куче. Това не са моите спомени.

Аз съм мама и препускам из града с пони, отивам на среща с татко. Той живее в общински блок; с понито влизаме в асансьора и се

изкачваме на осмия етаж. Копитата му дрънчат, като че ходи по тенекия. И това ме размива.

Аз съм на дванайсет. Връщам се от училище и мама ме чака на прага. Облякла е палто, в краката ѝ има куфар. Подава ми пощенски плик.

— Дай го на баща си, когато се прибере.

Целува ме за сбогом. Следя я чак до хоризонта, докато изкачи хълма и изчезне като облак дим.

Светлината ме заслепява.

Татко пие чай до леглото ми. Искам да му напомня, че изпуска новините по телевизията, но не съм сигурна, че е той. Не съм сигурна и за часа.

Той закусва с чай, бисквити със сметана, люта туршия и узряло сирене чедър. Бих искала и аз да съм гладна. Да усетя пикантния вкус на онези хрупкави неща.

Той забелязва, че го гледам, оставя чинията и хваща ръката ми.

— Красивото ми момиче!

Казвам му „Благодаря.“

Но устните ми не помръдват и той не ме чува.

После му казвам: Татко, току-що си спомних за баскетболния кош, който ми направи, когато влязох в училищния отбор по баскетбол. Помниш ли, че сгреши с мерките и го направи прекалено висок? Толкова много се упражнявах на него, че в училище винаги хвърлях топката високо и накрая ме изхвърлиха от отбора.

Той като че ли не чува и това.

Но аз продължавам.

Помниш ли, че играеше с мен раундърс, въпреки че не обичаше играта и мечтаеше да се запиша на крикет? После се научи да колекционираш марки, защото аз се заех да ги събирам. После седеше часове наред по болниците с мен и никога, ама никога не се оплака. Решеше косата ми като майка. Заради мен остави работата си, приятелите и цели четири години от живота си. Никога не роптаеше. Почти никога. Позволи ми да имам Адам. Позволи ми да изпълня списъка си. Аз бях безобразна. Непрекъснато исках нещо. Но ти никога не каза: „Достатъчно. Стига толкова.“

Искам да ти кажа всичко това.

Кал надниква в стаята.

— Здравсти. Как си?

Примигвам към него.

Той сяда на стола и ме изучава с поглед.

— Не можеш ли вече да говориш?

Напрягам мускули и му казвам: „Разбира се, че мога, ти да не си загуби ума?“

Той въздиша, става и отива до прозореца.

— Как мислиш, Тес, малък ли съм за гадже?

Казвам му „да“.

— Защото много приятели вече имат. Не че излизат с тях. Но си пишат съобщения. — Той поклаща невярващо глава. — Никога няма да я разбере тази любов.

Но аз мисля, че вече я разбира. Повече от много други.

Зоуи влиза.

— Здравсти, Кал.

— Здравсти — отвръща той.

— Дойдох да се сбогувам — обяснява тя. — Знам, че вече го направих, но исках да дойда още веднъж.

— Защо? — пита той. — Къде отиваш?

Обичам да чувствам ръката на мама върху моята.

— Ако мога да си сменя мястото с твоето, щях да го направя — казва тя.

После добавя:

— Искам да имам силата да те спася.

Сигурно си мисли, че не чувам.

После размишлява на глас:

— Бих могла да напиша една статия за онези списания, които разказват истински истории. Да опиша колко ми беше трудно да те оставя. Не искам да мислиш, че ми е било лесно.

Когато бях на дванайсет видях на картата къде е Шотландия. Видях че островите Оркни са зад Фърт знаех че там има лодки които могат да я отведат още по-далече.

Инструкции за мама

Не изоставяй Кал. Не смей да бягаш от него и да ходиш отново в Шотландия, нито да мислиш, че някакъв мъж е по-важен. Ако го направиш, ще те преследвам до дупка. Ще размествам мебелите ти, ще хвърлям по теб разни неща и ще те плаша до смърт. Бъди мила с татко. Внимавай. Ще те наблюдавам.

Тя ми дава глътка студена вода и слага на челото ми ледена кърпа.

После казва:

— Обичам те.

Като две капки кръв върху белия сняг.

45.

Адам ляга на походното легло. То изскърцва. После спира.

Спомням си как целуваше гърдите ми. Беше толкова отдавна. Бяхме в тази стая, на това легло. Прегърнах го, той намести глава на извивката на ръката ми и аз се почувствах като негова майка.

Обеща ми, че ще се качи на леглото. Накарах го да ми обещае. Но не си представях, че ще лежи мирно до мен като отличник. Не знаех, че ще боли така ужасно, когато ме докосне, и той ще се изплаши толкова, че ще пусне ръката ми.

Сега трябва да е навън с момиче с прекрасна фигура и гърди като портокали.

Инструкции за Адам

Грижи се единствено за себе си. Запиши се в университета, намери си много приятели, напий се. Забрави ключовете от дома си. Смей се. Закусвай с готови спагети от супермаркета. Бягай от лекции. Бъди безотговорен.

— Лека нощ, Теса — казва той.

Лека нощ, Адам.

— Звъннах на сестрата. Каза да смесим морфина с ораморф.

— Няма ли да дойде някой?

— Ще се справим и сами.

— Докато говореше по телефона, тя отново викаше майка си.

Не спирам да мисля за пожари, за облаци от дим и пушек, за лудешко думкане на камбани и тълпа от шокирани лица които гледат сякаш някой им е откраднал нещо.

— Адам, ако искаш, ще остана малко при нея. Слез долу, погледай телевизия, поспи.

— Няма да я оставя.

Някой гаси светлините една по една.

Дъждът ръми нежно по пясъка и по босите ни крака. Татко довършва пясъчния замък и въпреки дъжда аз и Кал продължаваме да пълним рова с вода от морето и по-късно когато слънцето изгрява слагаме знаменца на всяка кула за да плющят на вятъра и си купуваме сладолед от сергията на края на дюните. После татко сяда до нас и когато приливът идва тримата се опитваме да избутаме водата обратно в морето за да не се удавят хората в замъка.

— Върви, Адам. Няма да ѝ помогнем, като се изтощаваме до смърт.

— Не, няма да я оставя.

Когато бях на четири за малко не паднах в шахтата на една желязна мина. На пет години една кола щеше да ме отнесе на магистралата. Когато бях на седем отидохме на почивка газовият котлон избухна в караваната и никой не забеляза Цял живот умирам.

— Сега е по-спокойна.

— Хмм.

Чувам само откъслечни неща. Думите пропадат през цепнатините и се губят с часове, после се завръщат и лягат върху гърдите ми.

- Благодаря ти.
- За какво?
- Че не избяга. Повечето момчета сега щяха да са на километри оттук.
- Аз я обичам.

46

— Хей — усмихва ми се Адам, — ти си будна.

Навежда се над мен и мокри устните ми с гъба. После ги избърсва и ги маже с вазелин.

— Ръцете ти са студени. Искаш ли да ги подържа малко и да ги стопля?

Воня ужасно. Мириша на повръщано. Чувам ясно гадния звук, докато тялото ми се самоизяжда. Потъвам, потъвам в леглото.

Петнайсет: да стана от леглото, да сляза долу и да разбера, че всичко това е шега.

Двеста и девет: да се омъжа за Адам.

Трийсет: да отида на родителска среща и да ми кажат, че детето ни е гений. Всъщност и трите ни деца — Честър, Мерлин и Дейзи.

Петдесет и едно, две, три: да отворя очи. По дяволите, отвори ги! Не мога. Пропадам.

Четирийсет и четири: да не пропадам. Не искам повече. Страх ме е.

Четирийсет и четири: да спра да падам.

Да мисля за нещо. Ако мисля за горещия дъх на Адам между краката си, няма да умра.

Но не мога да задържа мисълта си върху нищо.

Като дърво, което губи листата си.

Забравям дори и това, за което мисля в момента.

— Защо издава този звук?

— От гърдите ѝ е. Флуидите не могат да излязат, защото не се движи.

— Ужасяващо е.

— Звучи по-страшно, отколкото е.

Това Кал ли е? Някой отваря кутия. Шум от газирано, кока-кола.
— Баща ти какво прави? — пита Адам.
— Говори по телефона. Казва на мама да дойде.
— Добре.

Какво става с мъртвите тела, Кал?
Прах, блясък, дъжд.

— Дали ни чува?
— Определено.
— Защото ѝ говорих разни неща.
— Какви неща?
— На теб няма да кажа.

Слънчевата система се е появила от Големия взрив после се е оформила Земята и чак тогава се е появил животът и след като дъждът и огънят си отишли дошли рибите насекомите земноводните динозаврите птиците бозайниците хуманоидите и накрая хората.

— Сигурен ли си, че е нормално да издава този звук?
— Мисля, че да.
— Сега е по-различен.
— Шшт! Не мога да чуя.
— По-лош е. Като че ли не може да си поеме дъх.
— По дяволите!
— Умира ли?
— Извикай баща си, Кал. Тичай!

Една малка птичка премества планина от пясък всеки път взема по една песъчинка и така милион години и когато премести цялата планина връща всичко обратно. Ето колко дълга е вечността да си мъртъв толкова време е прекалено много.

Може би ще се върна в тялото на друг.

Ще бъда момичето с непослушната коса, с което Адам ще се запознае още през първата седмица в университета.

— Здравей, и ти ли си в курса по градинарство?

— Тук съм, Тес, до теб, и Адам е тук, седи от другата страна на леглото. И Кал. Мама идва насам, всеки миг ще влезе. Всички много те обичаме, Тес. Всички сме до теб.

— Ненавиждам този звук. Имам чувството, че я боли.

— Не я боли, Кал. Тя е в безсъзнание. Не усеща болка.

— Адам казва, че тя ни чува. Как ще ни чува, ако е в безсъзнание?

— Все едно че спи, само че знае, че сме тук. Седни при мен, Кал, не се страхувай. Ела, седни на коленете ми. Тя е спокойна, не се тревожи.

— Не ми изглежда спокойна. Хрипти като развален бойлер.

Обръщам се навътре, гласовете им са като ромон на вода.
Събирам моменти.

Самолетите се разбиват в сгради. Във въздуха хвърчат тела. Влакове и автобуси експлодират. По тротоарите се лее радиация. Слънцето се превръща в малка черна точка. Човешката раса загива и хлебарките управляват света.

След това може да се случи какво ли не.

Ягодов мус на плажа.

Вилицата трака по стените на купата. Чайки. Вълни.

— Всичко е наред, Теса, може вече да си отидеш. Обичаме те, скъпа. Иди си с любов.

— Защо го казваш?

— Може би иска разрешение, за да умре, Кал.

— Аз не искам да умира. Не я пускам.

Тогава нека кажем „да“.

„Да“ на всичко още само за един ден.

— Време е да се сбогуваш, Кал.

— Не.

— Важно е.

— Тогава ще умре.

— Думите ти не могат да я убият. Тя иска да чуе, че я обичаш.

Още един момент. Още един. Ще мога да съхраня още един.
Гонена от вятъра опаковка от бонбон се търкаля по пътеката.

— Хайде, Кал.

— Неудобно ми е.

— Никой няма да те слуша. Приближи се и ѝ го прошепни.

Името ми е изписано на въртележката.

Морето изхвърля една сепия на плажа.

Мъртва птичка на поляната.

Милиони червеи, зашеметени от силното слънце.

— Сбогом, Тес. Навестявай ме понякога. Ще се радвам.

Една патица отива в магазина да си купи червило. Една потопена във вода и притисната с лъжица към дъното мишка. Три малки мехурчета едно след друго излизат от устата ѝ.

Шест снежни човека, направени от памук.

Шест салфетки, сгънати като лилии.

Седем камъка с различен цвят, свързани със сребърна верижка.

В чашата ми с чай има слънце.

Зоуи гледа през прозореца, а аз излизам с колата от града. Небето над нас тъмнее.

Освободи ги.

Адам издухва цигарения дим към града под нас и казва:

— Долу може да се случи всичко, но тук дори няма да разберем.

Адам гали косите ми, лицето, целува сълзите ми. Ние сме благословени.

Освободи ги всичките.

Звук от птица, прелитаща ниско над градината. После нищо. Нищо. Преминава облак. Отново нищо. Светлината нахлува през прозореца, пада върху мен, влиза в мен.

Моменти.

И всичко се събира в този последен момент.

Издание:

Джени Даунам. Преди да умра

Американска. Първо издание

ИК „Ентусиаст“, София, 2010

ISBN: 978-954-865-713-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.